

کتابِ اوّلِ سموئیل

پیشگفتار

نامِ امزی کتاب از نامِ سموئیل پیغمبر گرفته شده، از نامِ کسی که آخرین قاضی بنی اسرائیل بود. موضوعِ اوّل کتاب د باره سموئیل پیغمبر و عیلى پیشوا آسته. بعد از د باره ازى که مردّم از سموئیل تقاضا مونه تا د بله ازوا پادشاه تعیین کنه و سموئیل تمام شرط و شرایط پادشاه ره بلده مردّم تشریح کده شائول ره د بله ازوا پادشاه تعیین موکّنه.

ادامه موضوع د باره شائول آسته که د دورون پادشاهی خو از امر خدا سرپیچی مونه و چندین بار امر خدا ره د جای نمیره؛ و خدا د سموئیل امر مونه که داوود ره مسح کده پادشاه تعیین کنه. ازى اوسو موضوع کتاب د باره دشمنی شائول قد داوود و دوتا کدون داوود د پناهگاه ها و ملک های فلسطینیا آسته؛ و بلاخره د باره کشته شدون شائول و سه باچه شی د جنگ قد فلسطینیا.

دو کلام مشهور د امزی کتاب وجود دره که یگ شی د فصل ۲ آیه ۳۰ آسته: ”کسای که مره احترام کنه، ما احترام مؤنم، لیکن کسای که مره تحقیر-و-توهین کنه، خار-و-ذلیل موشه.“ و دیگه شی د فصل ۱۶ آیه ۷ آسته: ”خداوند رقم انسان توخ نمونه؛ انسان د ظاهر نفر توخ مونه، لیکن خداوند دل ره توخ مونه.“

فهرستِ عنوانها

القانه (فصل ۱:۱)

وَقَفِ كَدُونِ سَمُوئِيلَ (۱:۱)

دُعَايِ حَنَّا (۱:۲)

باچه های عیلى (۱۲:۲)

پیشگویی دَ ضِدِّ خَانَوَارِ عِیْلِی (۲۷:۱۲)

خُدَاوَنَدِ دَ سَمُوئِيلِ ظَاهِرِ مُوشِه (۱:۳)

صَنَدُوقِ عَهْدِ خُدَاوَنَدِ رِهِ فَلَاسْطِیْنِیَا مِیْگِیْرِه (۱:۴)

فَوْتِ عِیْلِی (۱۲:۴)

صَنَدُوقِ خُدَا دَ فَلَاسْطِیْنِ (۱:۵)

صَنَدُوقِ پَسِ دَ اِسْرَائِیلِ مِیْیِه (۱:۶)

مَرْدُمِ اِسْرَائِیلِ پَادِشَاهِ مِیْخَایِه (۱:۸)

شَائُولِ پَادِشَاهِ اِنْتِخَابِ مُوشِه (۱:۹)

شَائُولِ عَمُونِیَا رِهِ شِکَسْتِ مِیْدِیِه (۱:۱۱)

توره های آخرِ سموئیل (۱:۱۲)

سموئیل شائول رِه سرزَنشِ مُونِه (۱:۱۳)

حَمَلِه یُونَاتَانِ دَ بِلِه فَلَاسْطِیْنِیَا (۱:۱۴)

یُونَاتَانِ عَسَلِ مُوْخُورِه (۲۴:۱۴)

خَانَوَارِ شَائُولِ (۴۹:۱۴)

جَنگِ قَدِ عَمَالِیْقِیَا (۱:۱۵)

سموئیل داؤود رِه مَسَحِ مُونِه (۱:۱۶)

داؤود دَ خِدْمَتِ شَائُولِ (۱۴:۱۶)

داؤود و جُلِیَاتِ (۱:۱۷)

حَسَادَتِ شَائُولِ (۱:۱۸)

شَائُولِ قَصْدِ کُشْتُونِ دَاؤُودِ رِه مُونِه (۱:۱۹)

داؤود و یُونَاتَانِ (۱:۲۰)

داؤود دَ نُوْبِ موره (۱:۲۱)

داؤود دَ جَت موره (۱۰:۲۱)

داؤود دَ عَدْلَام و مِصْفَه موره (۱:۲۲)

شائول پیشوايونِ مَنْطِقَه نوب ره مُوَكُشه (۶:۲۲)

داؤود مردُمایِ قَعِيلَه ره نِجَات مِيدِه (۱:۲۳)

شائول داؤود ره دُمبال مونه (۷:۲۳)

داؤود از كُشتونِ شائول دِست باله مونه (۱:۲۴)

فَوْتِ سَمُوئِيل (۱:۲۵)

داؤود بسم از كُشتونِ شائول دِست باله مونه (۱:۲۶)

داؤود دَ مِينَكِلِ فِلَسْطِينِيَا (۱:۲۷)

شائول و خاتُونی كه ارواحِ مُردا ره حاضِر مونه (۱:۲۸)

اَخِيْش داؤود ره پَس دَ صِیْقَلَك رِي مونه (۱:۲۹)

داؤود دَ بَلَه عَمَالِيْقِيَا پِيروز موشه (۱:۳۰)

مَرَكِ شائول و باچه های شی (۱:۳۱)

القانه و تولدِ سموئیل

۱ دَ امزو زمان یگ آدم كه از رامه تايِم - صُوْفِيْم بُود، دَ كوهستونِ اِفرایمِ زِنْدَگِي مُوَكِد؛ اُو الْقَانَه نام دَشت و باچه يروحام، نوسِه اِلِيهُو، كوسِه توحُو و اولادِه صُوْف بُود از طایفه اِفرایم. ۲ اُو دُو خاتُو دَشت كه نامِ یگ شی حَنَا و نامِ ديگِه شی فِنَنَه بُود. فِنَنَه اولادِ دَشت، ليكِن حَنَا بے اولادِ بُود.

۳ اُمُو آدم هر سال بَلَدِه عِبَادَت كدو و قُرْبَانِي تَقْدِيْم كدو دَ خُداوندِ لَشْكِرْها از شارِ خود خُو دَ شِيلوه مورفت؛ دَ اُونجِي دُو باچه عیلي حُفْنِي و فِينْحَاس از طرفِ خُداوندِ پيشوايو بُود. ۴ وختی روزِ قُرْبَانِي مِيرْسِيد و الْقَانَه قُرْبَانِي تَقْدِيْم مُوَكِد، اُو دَ خاتُونِ خُو فِنَنَه و پگِ باچه ها و دُخْترونِ خُو دَ هر كُدَم شی

یگ تقسیم میدد؛^۵ لیکن د حنایگ تقسیم اضافه میدد، چراکه حنا ره دوست دشت، باوجود که خداوند رحم ازو ره بسته کدد. ^۶ اَمبَاقِ حَنَا اُو ره غدر طعنه میدد و قار شی ره باله میورد، چراکه خداوند رحم حنا ره بسته کدد. ^۷ فِنَنَه هر سال امی رقم موکد؛ هر وختیکه حنا د خانه خدا میمد، فِنَنَه اُو ره طعنه میدد و اُو چخرا موکد و هیچ چیز نمو خورد. ^۸ و شوی شی القانه دزو موگفت: ”حنا، چرا چخرا مونی و چیز نمو خوری؟ چرا دل تو غمگی آسته؟ آیا ما بلده تو از ده باچه کده بهتر نیستم؟“

^۹ زمانی که اونا د شیلوه بود بعد از خوردو و وچی کدو حنا باله شده بلده دعا رفت، و عیلی پیشوا د چوکی خو د پیش چوکات درگه خانه خداوند ششتد. ^{۱۰} اُو از سوز دل د پیش خداوند دعا کده زار زار چخرا کد ^{۱۱} و نذر گرفته گُفت: ”ای خداوند لشکرها، اگه واقعاً د مُصِیبت-و-پَریشانی کنیز خو نظر کنی و مره د یاد بیری و کنیز خو ره پرمشت نکنی، بلکه د کنیز خو یگ باچه بدی، اوخته ما اُو ره د تمام روزای زندگی شی د خداوند میدیم و هرگز تیغ د سر ازو زده نموشه.“

^{۱۲} ازی که اُو دعای خو ره د حُضُورِ خداوند دِراز کد، عیلی سون دان ازو توخ کد. ^{۱۳} حنا د دل خو توره موگفت و تنها لبای شی شور مو خورد و آواز شی شنیده نموشد؛ امزی خاطر عیلی گمان کد که اُو نشه آسته. ^{۱۴} پس عیلی دزو گُفت: ”تا کی خود ره نشه مونی؟ دور کو شراب ره از خو.“ ^{۱۵} حنا د جواب شی گُفت: ”نه بادار مه، ما یگ خاتون دل-“

میده آستم؛ ما نه شراب انگور وچی کدیم و نه شراب های دیگه، بلکه دل خو ره د حضورِ خداوند واز کدم. ^{۱۶} کنیز خو ره د جم خاتونوی بد-و-بیکاره حساب نکو، چراکه ما از غم و رنج کلوی خو تا آلی ره توره موگفتیم. ^{۱۷} عیلی د جواب شی گفت: ”بخیر-و-سلامت بورو و خدای اسرائیل درخاست تو ره که ازو طلب کدی، دز تو پوره کنه.“ ^{۱۸} و حنا گفت: ”بیل که نظر لطف تو د بله کنیز تو قرار بگیره.“ اوخته حنا سون راه خو رفت و خورد و وچی کد و دیگه د چهره شی غم نبود.

^{۱۹} اونا صبحگاه باله شده د حضورِ خداوند عبادت کد و پس د خانه خو د رامه رفت. د اونجی القانه قد خاتون خو حنا خاوشد و خداوند حنا ره د یاد آورد؛ ^{۲۰} و بعد از چند وخت حنا حامله شده یگ باچه د دنیا آورد و او ره سموئیل نام ایش، چون گفت: ”ما ای ره از خداوند طلب کدیم.“

وقف کدون سموئیل

^{۲۱} سال دیگه امو آدم، یعنی القانه قد تمام خانوار خو رفت تا قربانی سالانه و نذر خو ره د حضورِ خداوند تقدیم کنه، ^{۲۲} لیکن حنا نرفت، چون د شوی خو گفت: ”تاکه باچه از شیر جدا نشنه، ما نمیم، وختی جدا شد، او ره میرم تا د حضورِ خداوند حاضر شنه و بلده همیشه د امونجی بمنه.“

^{۲۳} شوی شی القانه دزو گفت: ”هر رقم که د نظر تو خوب معلوم موشه، امو رقم کو؛ تا وختیکه او ره از شیر جدا نکدی معطل کو و فقط بیل که خداوند توره خو ره برقرار

کنه. “پس امو خاتو د اونجی مند و او ره شیر دد تا وخت
 جدا کدون شی از شیر رسید. ^{۲۴} وختیکه باچه ره از شیر جدا
 کد، حنا او ره قد یگ نرگاو سه ساله و یگ ایفه آرد و یگ
 مشک شراب انگور قد خو د خاڼه خداوند د شیلوه بُرد؛ و او
 باچه هنوز ریزه بود. ^{۲۵} اوخته اونا نرگاو ره حلال کد و باچه
 ره پیش عیلى اورد. ^{۲۶} و حنا دزو گُفت: ”ای بادر مه، زنده-
 و-سلامت بشی. بادر مه، ما امو خاتو استم که د اینجی د
 پیش تو ایسته شده د خداوند دعا کدم. ^{۲۷} ما بلده امزی باچه
 دعا کدم و خداوند درخاست مره که ازو طلب کدم، بلده مه
 پوره کد. ^{۲۸} و ما ام ای ره د خداوند وقف کدم؛ ای د تمام
 روزای که زنده بشه وقف خداوند آسته.“ اوخته اونا خداوند
 ره د امونجی عبادت کد.

دُعای حنا

۲ و حنا دعا کده گُفت:

”دل مه د حضورِ خداوند خوشی مونه؛

و سر مه د وسیله خداوند بلند شده.

دان مه د سر دشمنای مه واز شده،

چون د نجات ازتو خوش استم.

هیچ کس مثلِ خداوند مقدس نییه؛

چون بغیر ازو هیچ خدای دیگه نییه؛

و مِثْلِ خُدایِ مو هیچ قاده۔ و۔ پناهگاه وجود ندره.

۳ دیگه غدر مغرورانه توره نگید

و نیلید که تورای پُر کبر۔ و۔ غرور از دان شمو بُر شنه،

چون خداوند، خُدایِ دانا آسته

و اعمال دَ وسیله ازو سنجیده مُوشه.

۴ کمون زورآورا میده شده

و کسای که میآخسید کمر شی بقوت بسته شده.

۵ کسای که سیر بُود، بلده نان مُزدور ششته،

لیکن کسای که گُشنه بُود، دیگه مُحْتَاجِ نان نییه.

خاتون سنده هفت باچه دَ دنیا اُورده،

لیکن کسی که اولادای کلو دشت، خار۔ و۔ ذلیل شده.

۶ خداوند مُوکشه و زنده مونه؛

اُو دَ گور تاه مُوبره و دُوباره باله مونه.

۷ خداوند غریب مونه و ثروتمند جور مونه؛

خار۔ و۔ ذلیل مونه و سربلند مُوکنه.

۸ اُو آدم بیچاره ره از خاک باله مونه

و آدمٍ مُحْتاجِ رِهْ اَز كُوْذِ خُغِشْتَرِ رُسْتِ مُوْكُنَهْ

تا اونا ره قد حُكمرانا بِشَنَدَنَهْ

و وارِثِ تَخْتِ عِزْتِ - و - حُرْمَتِ كَنَهْ،

چُونِ سَتُونایِ زَمیِ دَ خُداوندِ تَعَلُّقِ دَرِهْ

و اُو دُنیا ره دَ بِلَهْ ازوا قَرارِ دَدَهْ.

اُو از قَدَمِ هَایِ مُقَدَّسِیْنِ خُو حِفَاظَتِ مُوْنَهْ،

لیکِنِ شَرِیْرُو دَ تَرِیْکِیِ نَابُودِ مُوْشَهْ،

چراکه اِنسانِ دَ قُدْرَتِ خُودِ خُو کَامِیَابِ نَمُوشَهْ.

اُو کَسایِ که قد خُداوندِ مُخَالِفَتِ کَنَهْ، از پایِ موفتَهْ؛

اُو از آسْمو دَ بِلَهْ ازوا گُرْگُرْدِراغِ کَدَهْ آتِشْکِ رِیِ مُوْنَهْ.

خُداوندِ تا آخِرایِ زَمیِ رِهْ قِضَاوَتِ مُوْكُنَهْ؛

اُو دَ پادشاهِ خُو قُوْتِ مِیْدِیَهْ

و سِرِ مَسَحِ شُدِهْ خُو رِهْ بِلِنْدِ مُوْنَهْ.“

اُوخْتَهْ اِلْقَانَهْ دَ خَانَهْ خُو دَ رَامَهْ رِفْتِ، مِگَمِ بَاچَهْ مَندِ تا دَ

حُضُورِ عِیْلِیِ پِیْشِوا خُداوندِ رِهْ خِدْمَتِ کَنَهْ.

باچه های عیلى پيشوا

^{۱۲} باچه های عیلى بد- و- بیکاره بود؛ اونا خداوند ره نمیشنخت. ^{۱۳} اونا وظیفه پيشوايو ره بلده قوم دُرست انجام نمیدد، چون وختیکه یگو کس قربانى تقدیم موكد، د حالیکه گوشت جوش موخورد، خادم پيشوا قد پنجه سه شاخه د دست شى میمد ^{۱۴} و او ره د بله تاوه یا د منه کرایى یا دیگلى یا دیگ کته چقى موكد و هر چیزى ره که پنجه بر موكد او ره پيشوا بلده خو میگرفت. اونا قد تمام اسرائیلیا که د شیلوه میمد امی رقم رفتار موكد.

^{۱۵} حتى پيش از سوختندون چربى، خادم پيشوا میمد و د کسی که قربانى تقدیم موكد موكفت: ”بلده پيشوا گوشت بدى که کباب کنى، چون او گوشت پخته ره از تو نميگیره، بلکه گوشت خام ره ميگیره.“ ^{۱۶} و اگه او آدم دزو موكفت: ”بیل که اول چربى سوختنده شنه، بعد ازو هر چیزى که دل تو موشه بگیر.“ خادم موكفت: ”نه، امی آلى بدى؛ اگه نه، د زور ميگیرم.“ ^{۱۷} پس گناه های امزو جوانا د نظر خداوند غدر کته بود، چون امو آدما د قربانى های خداوند بے احترامى موكد.

^{۱۸} لیکن سموئیل د حضور خداوند خدمت موكد؛ او یگ باچه ریزه بود و د کمر شى ایفود کتانی بسته بود. ^{۱۹} آبه سموئیل بلده شى یگ چپن ریزه جور موكد و هر سال غیتیکه قد شوى خو باله مورفت تا قربانى سالانه ره تقدیم کنه، او ره دز شى موبرد. ^{۲۰} اوخته عیلى القانه و خاتون شى ره برکت دده

مُوكُفْت: ”خُداوند تُو ره امزی خاتو دَ عِوَضِ باچِه كه دَ خُداوند وَقْف كده، اولاد بديِه.“ بعد ازو اونا پس دَ خانه خُو مورفت. ^{۲۱} خلاصه خُداوند دَ بِلِه حَنَا نَظَرِ لُطْف كد و اُو شِكَاْمَتُو شُدِه سِه باچِه و دُو دُختر دَ دُنیا اُورِد. و اُمُو باچِه، یعنی سموئیل دَ حُضُورِ خُداوند كُتِه شُدِه مورفت.

^{۲۲} دَ امزی زَمَان عیلي غَدِر پير شُدِد. اُو تمام چيزای ره كه باچِه‌های شی دَ حق پگِ اِسْرَائیلیا اِنجام مِیْدِد، شَنِید و ام دَ بارِه ازی كه اونا قد خاتونوی كه دَ دانِ درگِه خِیمِه مُلَاقَات خِدْمَت مُوكَد خاو مُوشُد، خَبِر شُد. ^{۲۳} اوخته اُو دَزوا كُفْت: ”چرا شُمُو ای رَقْم كارا ره مُونید؟ ما دَ بارِه كَارای بَد شُمُو از تمام امزی قَوْم مِیْشَنُوم. ^{۲۴} نه، باچِه‌های مه؛ خَبْرای كه دَ مینكل قَوْمِ خُداوند تیت شُدِه و ما ام مِیْشَنُوم خُوب نِییه.“ ^{۲۵} اگِه یگِ اَدَم دَ خِلَافِ دِیگِه اَدَم كُناهِ كنه، قاضی بَرحال بَلَدِه اَزو شَفَاعَتِ مُونِه، لِيكِن اگِه یگِ اَدَم دَ خِلَافِ خُداوند كُناهِ كنه، كِی اَسْتِه كه بَلَدِه اَزو شَفَاعَتِ كنه؟“ مگم اونا توره آتِه خُو ره گوش نكد، چُون خُداوند خاست كه اونا ره نابود كنه. ^{۲۶} اُمُو باچِه، یعنی سموئیل كُتِه شُدِه مورفت؛ ام خُداوند اُو ره پَسَنَد مُوكَد و ام مَرْدُم.

پیشگویی دَ ضِدِ خانوارِ عیلي

^{۲۷} یگِ روز یگِ مَرْدِ خُدا دَ پِیشِ عیلي اَمَد و دَزو كُفْت: ”خُداوند اینی رَقْم مُوكِيه، تُو مِیْدِنی كه ما خود ره دَ خانوارِ آتِه تُو وختیکِه اونا دَ مِصر دَ خانه فِرْعَوْن غُلام بُوَد، ظاهِر كُدم ^{۲۸} و اُو ره از مینكلِ تمام طایفه های اِسْرَائیل اِنْتِخاب

كُدم تا از طرف مه پیشوا بَشه، نزدیکِ قُربانگاهِ مه بییه، بُخور خوشبوی بَسوزنه و دَ حُضور مه ایفود بپوشه. امچنان تمام هدیه های خاصِ بنی اسرائیل ره دَ خانوارِ آته تُو بخشیدم.

۲۹ پس چرا قُربانی ها و هدیه های مَره که امر کدیم دَ جایگاه

مه اُورده شنه، قد پای خُو میزَنید و خودون ره دَ وسیله

خوبترین حصّه هر هدیه قوم مه اسرائیل چاق مونی؟ آیا تُو

قد ازی کار دَ باچه های خُو از مه کده کلو احترام نمونی؟

۳۰ امزی خاطر خداوند، خُدامِ اسرائیل مَوگیه: 'یقیناً ما گفتیم

که خانوارِ ازتو و خانوارِ آته تُو دَ حُضور مه تا ابد خدمت

کُنه، لیکن آلی خداوند مَوگیه: 'دور بَشه از مه که خدمت

شُمور قبول کُئم! چُون کسای که مَره احترام کُنه، ما

احترام مَونم، لیکن کسای که مَره تحقیر-و-توهین کُنه،

خار-و-ذلیل مَوشه. ۳۱ اینه، روزی مییه که بازوی ازتو و

بازوی خانوارِ آته تُو ره قطع مَونم تا دَ خانه تُو آدمِ پیر پیدا

نشنه. ۳۲ خانوارِ تُو دُچارِ مُصیبت مَوشه، چُون تمامِ خوبی

های ره که دَ حقِ بنی اسرائیل مَوشه مینگری، لیکن دَ خانوارِ

ازتو هرگز مردِ پیر وجود نَمیدشته بَشه. ۳۳ کسی ره که از

خانوارِ ازتو از خدمت کدو دَ قُربانگاهِ خُو قطع مَونم، او

بلده تریک کدون چیم خُو و رنجندونِ دلِ خُو باقی مَومنه؛

دیگه تمامِ اولادای خانه تُو دَ جوانی مَومره. ۳۴ و اینی بلده تُو

یگ علامتِ آسته که دَ بله دُو باچه تُو حُفنی و فینحاس مییه:

هر دوی ازوا دَ یگ روز مَومره. ۳۵ ما یگ پیشوای صادق-

و-باوفا بلده خُو تعیین مَونم تا دَ میلِ دلِ و جان مه رفتار

کُنه. ما بلده ازو خانه مُستحکم آباد مَونم و او همیشه دَ

حُضورِ مَسح شُده مه خدمت مَونه. ۳۶ اوخته هر کسی که دَ

خانوارِ تُو باقی مَنده، اَمده دَ پیش ازو بلده یگ سِکه نُقره و

یگ نان سر خَم مونه و مَوگیه: ”لُطفاً مَره دَ یکی از وظیفه های پیشوایی مقرر کُو تا یگ لُغمه نان بُخورم.““

خداوند قد سموئیل توره مَوگیه

۳^۱ امو باچه، یعنی سموئیل دَ پیشِ عیلی خِدمتِ خداوند ره مَوکد. دَ امزُو روزا کلامِ خداوند کم میمد و رویا غدر کم دیده موشد. ۲^۲ دَ امزُو غیت یگ شاو عیلی دَ جاگه خو خاو بُود و چیمای شی شروع دَ خیره شدو کدد، دَ اندازه که دیده نَمیتنست؛ ۳^۳ چراغِ خدا هنوز گل نشدد و سموئیل دَ خانه خداوند، دَ جایی که صندوقِ خدا بُود، خاو کدد.

۴^۴ اوخته خداوند سموئیل ره کوی کد و سموئیل گفت: ”اَمر کُو صاحب.“ ۵^۵ و دَویده پیشِ عیلی رفت و گفت: ”اینه، حاضرِ اَسْتُم؛ تُو مَره کوی کدی.“ او گفت: ”ما تُو ره کوی نکدیم؛ بورُو، خاو کُو.“ پس او رفته خاو کد. ۶^۶ خداوند بسم او ره کوی کد: ”سموئیل!“ و سموئیل باله شده پیشِ عیلی رفت و گفت: ”اینه، حاضرِ اَسْتُم؛ تُو مَره کوی کدی.“ مگم او گفت: ”باچه مه، ما تُو ره کوی نکدیم؛ بورُو، خاو کُو.“ ۷^۷ سموئیل تا هنوز خداوند ره نَمیشنخت، چُون کلامِ خداوند تا او غیت دَزُو نازل نشدد. ۸^۸ خداوند دفعه سِوم سموئیل ره کوی کد و او باله شده پیشِ عیلی رفت و گفت: ”اینه، حاضرِ اَسْتُم؛ تُو مَره کوی کدی.“ اوخته عیلی فامید که خداوند او باچه ره کوی کده. ۹^۹ و عیلی دَ سموئیل گفت: ”بورُو، خاو کُو و اگه بسم تُو ره کوی کد، بُگی: ’خداوندا اَمر کُو، خِدمتگار تُو میشنوه.“ پس سموئیل رفته دَ جای خو خاو کد.

۱۰ اوخته خُداوند اَمده ایسته شُد و رِقْمِ دَفعه های پیش کُوی کده کُفت: ”سموئیل! سموئیل!“ و سموئیل کُفت: ”اَمر کُو، خِدمتگار تُو میسنوه.“

۱۱ و خُداوند دَ سموئیل کُفت: ”اینه، ما دَ اسرائیل کاری مُونم که گوشای هر کسی که بَشنوه، دَ جرینگس بییه. ۱۲ دَ امزُو روز هر چیزی که دَ باره خانوارِ عیلی کُفتُم، از شروع تا آخر دَ بله ازُو عملی مُونم. ۱۳ چُون ما دَزُو خبر دَدیم که خانوارِ ازُو ره بخاطرِ گناهی که اُو میدنه تا اَبَد جزا میدیم، چراکه باچه های شی دَ بله خُو نالت اُورد و اُو اونا ره مَنع نکد. ۱۴ امزی خاطر دَ باره خانوارِ عیلی قَسَم خوردُم که گناهِ خانوارِ عیلی دَ وسیله قُربانی و هدیه تا اَبَد کِفاره نمُوشه.“

۱۵ سموئیل تا صَباح خاو کد و صَباح باله شُده درگه های خانه خُداوند ره واز کد. سموئیل ترس مُو خورد که رویا ره دَ عیلی نَقْل کُنه. ۱۶ مگم عیلی سموئیل ره کُوی کده کُفت: ”سموئیل، باچه مه.“ اُو کُفت: ”اَمر کُو صاحب.“ ۱۷ عیلی پُرسان کد: ”خُداوند دَز تُو چی کُفت؟ از مه تاشه نکو. خُدا دَ حق تُو اَمو چیز، بلکه کَلوتر ازُو ره انجام بدیه، اگه تُو یگ چیز ره ام از تمامِ تورای که دَز تُو کُفته از مه تاشه کنی.“ ۱۸ پس سموئیل پگ چیزا ره دَزُو نَقْل کد و هیچ چیز ره ازُو تاشه نکد. اوخته عیلی کُفت: ”اُو خُداوند اَسته؛ هر چیزی که دَ نظرِ ازُو خُوب معلوم مُوشه، اَمو ره انجام بدیه.“

۱۹ سموئیل کُته شُده مورفت و خُداوند قد ازُو بُود و نَمی اِشت که یگ توره شی ام دَ زمی بوفته. ۲۰ و تمامِ اسرائیل از منطقه دان تا بئیرشبع فامید که سموئیل بحیثِ نبی خُداوند مقرر

شده. ^{۲۱} خُداوند دَ شیلوه ظاهر شُده مورفت، چُون خُداوند دَ شیلوه خود ره دَ وسیله کلام خُو دَ سموئیل ظاهر مُوكد.

۴ و توره سموئیل دَ تمام اسرائیل تیت شد.

صندوقِ عهدِ خُداوند ره فلسطینیا میگیره

دَ امزو غیت مردای اسرائیل رفت که قد فلسطینیا جنگ کنه؛ اونا دَ ایبن-عزیر خیمه زد و فلسطینیا دَ اَفیق. ^۲ و فلسطینیا دَ برابر لشکرِ اسرائیل آماده شد؛ غیتیکه جنگ شدت گرفت، لشکرِ اسرائیل از پیشِ فلسطینیا شکست خورد و فلسطینیا چار هزار نفرِ ازوا ره دَ میدانِ جنگ کُشت. ^۳ اوخته لشکرِ پس دَ خیمه‌گاه آمد و ریش سفیدای اسرائیل گفت: ”چرا امروز خُداوند مو ره دَ پیشِ فلسطینیا شکست دَد؟ بید که صندوقِ عهدِ خُداوند ره از شیلوه دَ پیشِ خودون خُو بیری تا دَ مینکل مو آمده مو ره از دستِ دُشمنای مو نجات بَدیه.“

^۴ پس قومِ اسرائیل چند نفر ره دَ شیلوه ری کد و اونا صندوقِ عهدِ خُداوندِ لشکرها ره که دَ مینکلِ کِرویا قرار دشت، باله کده ازونجی ری شد و حُفنی و فینحاس دُو باچه عیلی قد صندوقِ عهدِ خُدا دَ اُونجی حُضور دشت. ^۵ وختیکه صندوقِ عهدِ خُداوند دَ خیمه‌گاه داخل شد، پگِ مردای اسرائیل غدر چیغِ بلند زد، دَ اندازه که زمی لَرزه کد. ^۶ وختی فلسطینیا آوازِ چیغِ زدو ره شنید، اونا گفت: ”ای چیغِ بلند دَ خیمه‌گاهِ عبرانیا از چی خاطر آسته؟“ پس اونا فامید که صندوقِ خُداوند دَ خیمه‌گاهِ آمده ^۷ و فلسطینیا غدر ترسید، چُون اونا گفت: ”خُدا یو دَ خیمه‌گاهِ ازوا آمده.“ اونا امچنان

گفت: ”وای د حال مو، چُون ازی پیش ای رقم چیز رُخ ندده. ^۸ وای د حال مو! کی میتنه مو ره از دستِ امزی خدایون زورآور خلاص کنه؟ امیا خدایونی آسته که مصریا ره د بیابو د هر رقم بلاها گرفتار کد. ^۹ ای فلسطینیا خودون ره قوی کنید و مردانگی خو ره نشو بیدید تا غلامِ عبرانیا نشنید، رقمی که اونا غلامِ از شمو بود. ارے، مردانه جنگ کنید!“

^{۱۰} پس فلسطینیا جنگ کد و مردای اسرائیل شکست خورده هر کدم شی د خیمه خو دوتا کد. د امزو روز غدر یگ کُشتار کته شد و از لشکرِ اسرائیل سی هزار نفر شی کُشته شه ^{۱۱} اُفتد. ”صندوقِ عهدِ خدا ره فلسطینیا گرفت و دو باچه عیلی حُفنی و فینحاس ام کُشته شه.“

فوتِ عیلی

^{۱۲} د امزو روز یگ مردِ بنیامینی که کالای خو ره چک-و-چیره کده د سر خو خاک پاش دده بود از خطِ جنگ دویده د شیلوه آمد. ^{۱۳} وختیکه او رسید، عیلی د بغلِ راه د چوکی خو شستد و راه ره توخ موكد، چراکه دل شی د باره صندوقِ خدا ناآرام بود. امی که او نفر د شار داخل شد و خبر اُورد، پگِ مردمِ شار چیغ زد. ^{۱۴} وختی عیلی آواز چیغ ره شنید، او گفت: ”ای چیغ-و-شور از چی خاطر آسته؟“ اوخته او نفر د زودی آمد و خبر ره د عیلی رسند. ^{۱۵} د امزو غیت عیلی نوَد و هشت ساله بود؛ چیمای ازو خیره شدد و دیده نَمیتنست. ^{۱۶} ”امو مرد د عیلی گفت: ”ما از خطِ جنگ آمدیم؛ ارے، ما امروز از جنگ دوتا کدیم.“ عیلی پرسید: ”باچه مه، چی گپ

شُد؛“^{۱۷} خبررسان دَ جواب شی گُفت: ” لشکرِ اسرائیل از پیشِ فَلَسطینیا دوتا کد و دَ مینکلِ قومِ اسرائیلِ غدر یگ کُشتارِ کُته رُخ دَد؛ دُو باچه تُو حُفنی و فینحاس ام کُشته شُد و صندوقِ خُدا ره فَلَسطینیا گِرِفت.“^{۱۸} وختیکه او از صندوقِ خُدا نَقْل کد، عیلی که دَ پالوی درگه شار دَ چوکی خُو شِشْتدُ قد پُشت خُو اُفتد و گردون شی میده شُدِه مُرد، چراکه او یگ مردِ پیر و وَزن شی گِرنگ بُود. او چل سال قاضی بنی اسرائیل بُود.

^{۱۹} بیری عیلی، خاتونِ فینحاس شِکامتو بُود و وختِ زیدون شی نزدیک شُد. وختی او شِنید که صندوقِ خُدا ره فَلَسطینیا گِرِفته و خُسُر و شُوی شی مُرده، او خَم شُدِه زید، چراکه دردِ زیدو دَ بله ازو اَمَد. ^{۲۰} دَ وختِ مُردون شی خاتونوی که دَ پالوی شی ایسته بُود، دَزو گُفت: ” غَم نَخور، چراکه باچه زبیدی.“ مگم او نه جواب دَد و نه شور خورد. ^{۲۱} او دَ وختِ زیدو نلغه ره «ایخابود» نام کد، چُون مقصد شی اینی بُود: ” جلال-و-بُزرگی از اسرائیل رفت،“ چراکه صندوقِ خُدا ره فَلَسطینیا گِرِفتد و خُسُر و شُوی شی مُردد. ^{۲۲} پس او گُفت: ” جلال-و-بُزرگی از اسرائیل رفت، چراکه صندوقِ خُدا ره فَلَسطینیا گِرِفت.“

صندوقِ خُدا دَ پیشِ فَلَسطینیا

^۱ فَلَسطینیا صندوقِ خُدا ره گِرِفت و او ره از ایبن-عِزر دَ شارِ اَشُدود اُورد. ^۲ و فَلَسطینیا صندوقِ خُدا ره گِرِفته دَ بُتخانه داگون داخل کد و دَ پالوی بُت داگون اِشت. ^۳ روزی

دِیگِه شی صَباح‌گاه وختیکه مردُم اَشُدود از خاو باله شُد، دید
 که بُتِ داگون دَ پیشِ صندُوقِ خُداوند قد رُوی خُو دَ زمی
 اُفتده. اوخته اُونا بُتِ داگون ره باله کد و دُوباره دَ جای شی
 قرار دد. ^۴ لیکن صَباح‌گاهِ روزِ دِیگِه شی وختیکه اُونا از خاو
 باله شُد، دید که بُتِ داگون بسم دَ پیشِ صندُوقِ خُداوند قد
 رُوی خُو دَ زمی اُفتده و سرِ داگون قد دُو دِست شی قَطع
 شُدِه دَ لَخکِ درگه ایشته یه و فقط تَنه شی باقی مندِه. ^۵ امزی
 خاطر پیشوایونِ بُتخانِه داگون و هر کسِ دِیگِه که دَ اَشُدود دَ
 بُتخانِه داگون داخلِ موشه، تا اِمروز پای خُو ره دَ لَخکِ درگه
 بُتخانِه داگون نَمیله.

^۶ پس دِستِ خُداوند دَ بِلِه مردُم اَشُدود باله شُد و اُو اُونا ره
 تَباه کده دَ دانه های بیخ‌کته مُبتلا کد، ام اَشُدود و ام
 چارطرف شی ره. ^۷ وختی مردُم اَشُدود دید که چی بِلای دَ
 سرِ ازوا اَمده، اُونا گُفت: ”صندُوقِ خُداى اِسرائیل نَباید دَ
 پیشِ اِزمو بُمنه، چراکه دِستِ اِزو دَ خِلافِ اِزمو و دَ بِلِه
 خُداى مو داگون باله شُدِه.“ ^۸ پس اُونا نفر رِی کده پگ
 حُکمرانای فَلَسطینیا ره جم کد و گُفت: ”قد صندُوقِ خُداى
 اِسرائیل چیز کار کنی؟“ اُونا گُفت: ”بیلید که صندُوقِ خُداى
 اِسرائیل دَ جَت بُرده شنه.“ پس صندُوقِ خُداى اِسرائیل ره دَ
 اُمونجی بُرد. ^۹ لیکن امی که اُونا صندُوقِ ره دَ جَت بُرد،
 دِستِ خُداوند دَ بِلِه اِزمو شار باله شُد و غدر یگ هَرَج-و-
 مَرَج کته دَ اُمونجی رُخ دد، چُون باشنده های شار پیر و جوان
 شی دَ دانه های بیخ‌کته مُبتلا شُد. ^{۱۰} پس اُونا صندُوقِ خُدا ره
 اِزونجی دَ عِقرون بُرد. امی که صندُوقِ خُدا دَ عِقرون رسید،
 مردُم عِقرون چیغ-و-شور کده گُفت: ”صندُوقِ خُداى

إِسْرَائِيلَ رَهْ دَ پِيشِ اَزْمُو اُورْدَه تَا مَو و قَوْمِ مَو رَه نَابُودِ كَنَه!“
 ۱۱ پَس اُونَا نَفَرِ رَيِي كَدَه تَمَامِ حُكْمَرَانَايِ فَلَاسْطِينِيَا رَه جَمِ كَدِ
 و كُفْت: ”صَنْدُوقِ خُدَايِ إِسْرَائِيلِ رَه رَيِي كَنِيد تَا دُوبَارَه دَ
 جَايِ خُودِ خُو بُورَه و مَو و قَوْمِ مَو رَه نَابُودِ نَكَنَه.“ چُون دَ
 تَمَامِ شَارِ وَحَشَتِ مَرِگِ وَجُودِ دَشْتِ وَ دِسْتِ خُدَا دَ بَلَه اَمَزُو
 شَارِ سَخْتِ بَالَه شُدُد. ۱۲ كَسَايِ كَه نَمُرْدَه بُوْد، دَ دَانَه هَايِ
 بِيخِ كُتَه مُبْتَلَا شُدُد وَ چِيغِ-و-شُورِ مَرْدَمِ شَارِ دَ آسْمُو بَالَه
 شُدُد.

صَنْدُوقِ پَسِ دَ إِسْرَائِيلِ مِيَه

۶ ۱ صَنْدُوقِ خُدَاوندِ مُدْتِ هَفْتِ مَاهِ دَ مُلْكِ فَلَاسْطِينِيَا مَنَدِ.
 ۲ اُوخْتَه فَلَاسْطِينِيَا پِيشِوَايُو وَ پَالِگَرَايِ خُو رَه كُويِ كَدَه كُفْت:
 ”قَدِ صَنْدُوقِ خُدَاوندِ چِيْزِ كَارِ كَنِي؟ دَزِ مَو بُوْگِيْدِ كَه اُو رَه قَدِ
 چِيْزِ خِيْلِ پَسِ دَ جَايِ شِي رَيِي كَنِي.“ ۳ اُونَا كُفْت: ”اَكَه
 صَنْدُوقِ خُدَايِ إِسْرَائِيلِ رَه پَسِ رَيِي مُوْنِيْدِ، اُو رَه خَالِي رَيِي
 نَكَنِيد، بَلَكِه جُرْمَانَه حَتْمًا بَلَدِه اَزُو رَيِي كَنِيد؛ اُوخْتَه شُمُو شَفَا
 پِيْدَا مُوْنِيْدِ وَ دَزِ شُمُو مَعْلُومِ مُوشَه كَه چِرَا دِسْتِ شِي اَزِ سَرِ
 شُمُو دُورِ نَمُوشُد.“ ۴ و اُونَا پُرْسَانَ كَدَه كُفْت: ”قُرْبَانِي جُرْمِ
 چِي اَسْتَه تَا مَو بَلَدِه اَزُو رَيِي كَنِي؟“ اُونَا دَ جَوَابِ اَزُوا كُفْت:
 ”پَنجِ دَانَه بِيخِ كُتَه طِلَايِي وَ پَنجِ مُوشِ طِلَايِي دَ مُطَابِقِ تِعْدَادِ
 حُكْمَرَانَايِ فَلَاسْطِينِيَا رَيِي كَنِيد، چِرَا كَه عَيْنِ بَلَا دَ بَلَه پَگِ
 اَزِ شُمُو وَ دَ بَلَه حُكْمَرَانَايِ شُمُو اَمَدَه. ۵ پَسِ شُمُو مُجَسَّمَه هَايِ
 بِيخِ كُتَه هَا وَ مُجَسَّمَه هَايِ مُوشَا رَه كَه سَرِزْمِيْنِ شُمُو رَه بِيرو
 مُونَه جُورِ كَنِيد وَ بَزُرْگِي-و-جَلَالِ خُدَايِ إِسْرَائِيلِ رَه اِعْلَانِ

کنید؛ شاید او دست خوره از بله از شمو و خدایون شمو و سرزمین شمو دور کنه. ^۶ چرا شمو باید دل های خوره سخت کنید، رقمی که مصریا و فرعون دل های خوره سخت کد؛ آیا وختیکه خدا قد ازوا د سختی رفتار کد، اونا اسرائیلیا ره ایله نکد که بوره؛ ایله کد و اونا رفت.

^۷ پس آلی رفته یگ کراچی نو جور کنید و دو گاوی شیریه ره که یوغ د گردون شی ایشته نشده بشه بگیریید و امو دو گاوی ره د کراچی بسته کنید؛ لیکن گوسله های ازوا ره ازوا جدا کده خانه ببریید. ^۸ اوخته صندوق خداوند ره گرفته د بله کراچی بیلید و چیزای طلایی ره که د عنوان قربانی جرم بلده ازو ریی مونیید د یگ صندوقچه د پالوی شی بیلید و او ره ریی کنید که د راه خوره. ^۹ و نظر شمو دزو بشه، اگه او د راه گت شده سون باله د جای خود خو، یعنی سون بیت۔ شمس رفت، بدنیید که خدای اسرائیل امی بلای کته ره د بله مو اورده؛ لیکن اگه نرفت، اوخته مو میدنی که دست ازو د بله مو باله نشده، بلکه چیزی که د بله مو آمده، یگ اتفاق آسته.

^{۱۰} پس مردم امو رقم کد: اونا دو گاوی شیریه ره گرفته د کراچی بسته کد و گوسله های ازوا ره د خانه نگاه کد. ^{۱۱} و صندوق خداوند ره د بله کراچی باله کد و صندوقچه ره قد موش های طلایی و مجسمه های بیخ کته د پالوی شی ایشته. ^{۱۲} اوخته گاوی د راه گت شده مستقیم سون بیت شمس ریی شد؛ اونا د امزو راه رفته بوغ میزد و طرف چپ یا راست تاو نمو خورد و حکمرانای فلسطینیا تا سرحد بیت شمس از

پُشتِ ازوا رفت. ^{۱۳} دَ امزُو غَيتِ مردُمِ بَيتِ - شَمَسِ دَ دَرِه
گندُمِ دَرُو مُوكِد. وختی اونا سر خُو ره باله كد و صندوقِ ره
ديد، اونا از ديدون شی خوشحال شد. ^{۱۴} كراچی دَ كِشتِ
يوشعِ بَيتِ - شَمَسِ دَرِ اَمَدِ و دَ اُونجی ایسته شد، دَ امزُو
جای که یگ سنگِ كَته بُود. اوخته اونا چيو كراچی ره میده
كد و گاوو ره دَ عِنوانِ قُربانی سوختنی دَ خُداوندِ تقدیم كد.
^{۱۵} پیش ازی که اونا امی كار ره كُنه، لاویا صندوقِ خُداوندِ و
صندوقچه ره که دَ پَالُوی شی بُود و چیزای طِلائی دَشت، تاه
كد و اونا ره دَ بَلِه امزُو سنگِ كَته ایشْت. اوخته مردُمِ بَيتِ
شَمَسِ دَ امزُو روزِ قُربانی های سوختنی و قُربانی های دِیگه دَ
خُداوندِ تقدیم كد. ^{۱۶} وختی امو پَنجِ حُكمرانِ فَلَسطینیا امی
چیزا ره دید، اونا دَ امزُو روزِ پسِ دَ عِقرون رفت.

^{۱۷} اینمیا بیخ كَته های طِلائی آسته که فَلَسطینیا دَ عِنوانِ قُربانی
جُرمِ دَ خُداوندِ رَی كد: یگ بَلدِه اَشُدود، یگ بَلدِه غَزِه، یگ
بَلدِه اَشَقِلون، یگ بَلدِه جَتِ و یگ بَلدِه عِقرون. ^{۱۸} امچنان
مُوش های طِلائی دَ مُطابِقِ تَعَدادِ شارایِ فَلَسطینیا که دَ پَنجِ
حُكمرانِ تَعَلُقِ دَشت، پَنجِ بُود، دَ شَمُولِ شارایِ دیوالدارِ و
آغیلایِ بَی دیوال. سنگِ كَته که صندوقِ خُداوندِ ره دَ بَلِه ازُو
ایشْتد، تا اَمروزِ مِثَلِ شَاهِدِ دَ زَمینِ يوشعِ بَيتِ شَمَسِ باقی
آسته.

^{۱۹} مگم خُدا مَرَدایِ بَيتِ - شَمَسِ ره زَد، چراکه اونا مَنِه
صندوقِ خُداوندِ ره تُوخ كُدد. اُو هفتادِ نَفَرِ قَوْمِ ره كُشتِ و
مردُمِ ماتَمِ گِرِفْت، چراکه خُداوندِ مردُمِ ره دَ بَلایِ كَته گِرِفْتار
كُدد. ^{۲۰} اوخته مردُمِ بَيتِ - شَمَسِ كُفت: "كِي مِيتَنه که دَ

حُضُورِ خُداوند ايسته شنه، دَ حُضُورِ امزی خُداى مُقَدَّس؟ و
 امی صندوق از پيشِ ازمو دَ پيشِ كى ميخايه بوره؟“ ۲۱ پس
 اونا قاصدا ره پيشِ باشنده هاى قريّت- يعاريم رى كده
 گُفت: ”فَلَسْطِينِيا صندوقِ خُداوند ره پس رى كده. بييد و او
 ره دَ پيشِ خودون خو بُبريد.“

۷ پس مردمِ قريّت- يعاريم آمده صندوقِ خُداوند ره گرفت
 و او ره دَ خانه اَيناداب كه دَ بِلَه تپه بود بُرد و باچه شى
 العازار ره تقديس كد تا از صندوقِ خُداوند نگاهوانى كنه.

سموئيل قاضى اسرائيل

۲ از روزى كه صندوق دَ قريّت- يعاريم جاي- دَ- جاي شد،
 غدر وخت تير شد، يعنى بيست سال؛ و تمام خانوارِ اسرائيل
 از پشتِ خُداوند كوئيو مُوكد. ۳ و سموئيل دَ پگِ خانوارِ
 اسرائيل گُفت: ”اگه قد تمامِ دلِ سُونِ خُداوند پس بييد و
 خُدايونِ بيگنه و بُت هاى عَشْتاروت ره از مينكل خو دُور كده
 دلِ هاى خو ره بلده خُداوند آماده كُنيد و تنها او ره عبادت
 كُنيد، اوخته او شمو ره از دستِ فَلَسْطِينِيا خلاص مونه.“
 ۴ پس بنى اسرائيل بُت هاى بعل و عَشْتاروت ره از مينكل خو
 دُور كد و تنها خُداوند ره عبادت كد.

۵ اوخته سموئيل گُفت: ”پگِ اسرائيل ره دَ مِصفه جَم كُنيد تا
 ما بلده شمو دَ پيشِ خُداوند دُعا كُنىم.“ ۶ و اونا دَ مِصفه جَم
 شد و از چاه او كَشيد و او ره دَ حُضُورِ خُداوند شيو كده دَ
 امزو روز روزه گرفت و دَ اونجى گُفت: ”مو دَ ضدِ خُداوند

گناه کدی. “ د امزی رقم سموئیل بنی اسرائیل ره د مصفه رهبری کد.

^۷ وختی فلسطینیا شنید که بنی اسرائیل د مصفه جم شده، حکمرانای فلسطینیا د خلاف اسرائیلیا آمد. وختیکه بنی اسرائیل ای توره ره شنید، از فلسطینیا ترس خورد. ^۸ اوخته بنی اسرائیل د سموئیل گفت: “د پیش خداوند، خدای مو بلده مو ناله-و- فریاد کدو ره بند نکو تا او مو ره از دست فلسطینیا نجات بدیه.” ^۹ پس سموئیل یگ باره شیرخور ره گرفته د عنوان قربانی سوختنی کامل د خداوند تقدیم کد و بعد ازو بلده اسرائیل د پیش خداوند ناله-و- فریاد کد و خداوند دعای شی ره قبول کد. ^{۱۰} د حالیکه سموئیل قربانی سوختنی ره تقدیم موکد، فلسطینیا نزدیک آمد تا د بله اسرائیل حمله کنه؛ لیکن د امزو روز خداوند د خلاف فلسطینیا د آواز غدر بلند گرگردراغ کده اونا ره د گلگلمیری اندخت و اونا د پیش اسرائیل شکست خورد. ^{۱۱} و مردای اسرائیل از مصفه بر شده فلسطینیا ره دُمبال کد و اونا ره تا تیلون بیت- کار زد.

^{۱۲} اوخته سموئیل یگ سنگ ره گرفته د مینکل مصفه و شن قرار دد و او ره ایبن-عزر نام کده گفت: “تا آلی ره خداوند دز مو کومک کده!” ^{۱۳} د امزی رقم فلسطینیا شکست خورد و دیگه د ملک اسرائیل داخل نشد، چراکه دست خداوند د تمام روزهای زندگی سموئیل د خلاف فلسطینیا سخت باله بود. ^{۱۴} شارای ره که فلسطینیا از اسرائیل گرفتد، از عقرون تا جت پس د دست اسرائیلیا افتد؛ و اسرائیلیا منطقای گرد-

و- بر ره ام از دستِ فلسطینیا آزاد کد. و دَ مینکلِ اسرائیل و
أموریا صلح برقرار شد.

^{۱۵} سموئیل دَ تمامِ روزای عُمَر خُو اسرائیل ره رهبری-و-
قضاوت کد. ^{۱۶} او هر سال رفته دَ بیت-ئیل، جلجال و مصفه
میگشت و دَ پگِ امزی جای ها بنی اسرائیل ره قضاوت
موکد. ^{۱۷} بعد ازو پس دَ رامه میمد، چون خانه شی دَ امونجی
بود و دَ اونجی بنی اسرائیل ره ام قضاوت موکد و دَ امزو
جای بلده خداوند یگ قُربانگاه آباد کد.

مردمِ اسرائیل پادشاه میخایه

۸ ^۱ وختیکه سموئیل پیر شد، او باچه های خُو ره دَ بله
اسرائیل قاضی مقرر کد. ^۲ نامِ باچه اولباری شی یوئیل و نامِ
باچه دوومی شی ابیاه بود؛ اونا دَ بیئرشبع قاضی بود. ^۳ لیکن
باچه های شی دَ مطابقِ راه های ازو رفتار نموکد، بلکه دَ
پُشتِ فایده رفته رشوت میگرفت و عدالت ره تی پای موکد.

^۴ پس تمامِ ریش سفیدای اسرائیل جم شده دَ رامه دَ پیشِ
سموئیل آمد ^۵ و دزو گفت: ”اینه، تو پیر شدی و باچه های تو
دَ مطابقِ راه های از تو رفتار نمونه؛ پس آلی بلده ازمو یگ
پادشاه تعیین کو تا رقم پادشاهِ دیگه ملّت ها دَ بله مو
حُکمرانی کنه.“ ^۶ امی توره دَ سرِ سموئیل خوش نخورد که
اونا گفت: ”دز مو پادشاه بدی تا دَ بله مو حُکمرانی کنه.“ و
سموئیل دَ پیشِ خداوند دُعا کده هدایت طلب کد ^۷ و خداوند
دَ سموئیل گفت: ”آوازِ قوم ره دَ باره پگِ چیزای که دز تو

مُوگیه بَشَنو، چراکه اونا تُو ره ایله نَکده، بَلکه مَره ایله کده تا دَ بَله ازوا پادشاهی نَکَنم. ^۸ اَمو رَقم پَگِ کارای ره که اونا از روزی که اونا ره از مِصر بُرو اُورِدُم تا اِمروز دَ خِلافِ ازمه انجام دَده و مَره ایله کده خُدايُونِ بِيگَنه ره عِبادت کده، اَمو رَقم اونا قد از تُو ام رفتار مونه. ^۹ پَس آلی آوازِ ازوا ره بَشَنو، لِيکِن تَاکِید کده اونا ره اَخْطارِ بَدی و اونا ره از راه-و-رَسْمِ پادشاه که دَ بَله ازوا حُکمرانی مونه، باخبر کُو.

^{۱۰} اوخته سموئیل پَگِ تورای خُداوند ره دَ قَوْمِ خُو که ازو پادشاه طلب کُد، بِيان کده ^{۱۱} کُفْت: ”راه-و-رَسْمِ پادشاهی که دَ بَله شُمو حُکمرانی مونه ازی قرار آسته: اُو باچه های شُمو ره گِرِفْتِه مَقَرَر مونه تا مَسْئُولِ گاډی های شی بَشِه، اَسپ-سوارای شی بَشِه و پيشِ رُوی گاډی ازو بَدوه؛ ^{۱۲} اُو اونا ره بَلدِه خُو قومندان های هزار نفری و قومندان های پِنجاه نفری جور مونه و بعضی ازوا ره بَلدِه قَلبِه کدون زمی و دِرو کدون حاصِلاتِ خُو و بَلدِه جور کدون سلاح های جنگی و اَسبابِ گاډی های خُو تَعِيین مونه. ^{۱۳} اُو دُخترُونِ شُمو ره بَلدِه عَطَرِ جور کدو، اَشپزی و نان پُخته کدو مِيگِرِه. ^{۱۴} اُو بَهترين زمينا، باغ های انگور و باغ های زیتون شُمو ره گِرِفْتِه دَ خِدْمَتگَرایِ خُو مِیدیه. ^{۱۵} اُو دَه-يگِ غَلّه-و-دانه و باغ های انگور شُمو ره گِرِفْتِه دَ نَفرايِ دَربار و خِدْمَتگَرایِ خُو مِیدیه. ^{۱۶} اُو بَهترين غُلاما و کَنيزا و کارگرایِ شُمو ره قد اَلاغایِ شُمو گِرِفْتِه بَلدِه کارِ خود خُو مَقَرَر مونه. ^{۱۷} اُو دَه-يگِ گَله های شُمو ره ام مِيگِرِه و شُمو غُلام های ازو جور موشيد. ^{۱۸} و دَ اَمزُو روزِ شُمو از دِسْتِ پادشاهِ خُو که بَلدِه خُو اِنْتِخاب کديد ناله-و-فرياد مُونيد، و لِي خُداوند دَ اُو

روز د داد شمو نَمیرسه.

^{۱۹} لیکن مردُم توره سموئیل ره گوش نکد و گُفت: ”نه، باید د بَله مو یگ پادشاه بَشه ^{۲۰} تا مو ام رقمِ دیگه مِلت ها بَشی و پادشاهِ مو د بَله مو حُکمرانی کنه و پیشِ رُوی مو رفته د جنگای مو بَلده مو جنگ کنه.“

^{۲۱} سموئیل پگِ تورای مردُم ره گوش گِرِفت و اونا ره د گوشِ خُداوند رَسند. ^{۲۲} و خُداوند د سموئیل گُفت: ”توره ازوا ره بَشنو و د بَله ازوا یگ پادشاه تعین کُو.“ اوخته سموئیل د امزُو مردایِ اسرائیل گُفت: ”هر کُدم شمو پس د شار خُو بورید.“

شائول پادشاهِ اِنْتخابِ موشه

^۹ د اُونجی یگ مرد از طایفه بنیامین بُود که قیس نام دشت. قیس باچه ابیئیل، نوسه صرور، کوسه بکورت و اولاده افیح بُود. او یگ بنیامینی و مردِ قُدرتمند بُود. ^۲ او یگ باچه د نامِ شائول دشت که یگ جوانِ خوش اندام بُود و د مینکلِ بنی اسرائیل ازو کده مردِ خوش اندام تر وجود ندشت؛ او از پگِ قوم کده یگ سر-و-گردو بلندتر بُود.

^۳ یگ روز اُلاغای قیس آته شائول گُم شد؛ اوخته او د باچه خُو شائول گُفت: ”یکی از جوانا ره قد خُو بگِیر و رفته اُلاغا ره بُپال.“ ^۴ پس او از کوهستونِ افرایم تیر شده سرزمینِ شلیشه ره گشت، مگم اُلاغا ره پیدا نتنست. اُونجی د سرزمینِ شعلیم تیر شد، و د اُونجی ام نبُود. بعد ازو د

سرزمینِ بنیامین گشت، ولے باز ام پيدا نَتِنست. ^۵ وختیکه اونا د سرزمینِ صوف رسيد، شائول د امزو جوان که قد شی قتی بود گُفت: ”بیه که پس بوری، اگه نه، آته مه فکر کدو د باره ألاغا ره ایله مونه و د فکر ازمو موشه.“ ^۶ مگم امو جوان د جواب شی گُفت: ”اینه، د امزی شار یگ مردِ خدا آسته؛ او یگ آدمِ مُحترم آسته و هر چیزی که موگیه همیشه حقیقت پيدا مونه. بیه که امی آلی د اونجی بوری؛ شاید او دز مو بگیه که از کدم راه باید بوری.“ ^۷ شائول د امزو جوان گُفت: ”اگه مو بوری، بلده ازو آدم چیز خیل بُبری؛ چون نان از خرچین مو خلاص شده و مو هیچ تُحفه ندری که د امزو مردِ خدا بُبری. آیا کدم چیز دیگه دری که بُبری؟“ ^۸ امو جوان د جواب شائول گُفت: ”اینه، چارم حصه یگ مِثقال نُقره د دست مه آسته. امی ره د امزو مردِ خدا میدی تا راه مو ره بلده مو نشو بدیه.“ ^۹ د زمانِ قدیم د اسرائیل وختی یگو کس مورفت که از خدا درخاست کنه، اینی رقم موگُفت: ”بید که پیش غیبگوی بوری.“ چون کسای ره که امروز نبی موگیه، سابق غیبگوی موگُفت. ^{۱۰} اوخته شائول د امزو جوان گُفت: ”خوب گبه؛ بیه که بوری.“ پس اونا د امزو شار رفت که مردِ خدا د اونجی بود.

^{۱۱} غیتیکه اونا د تپه باله موشد تا د شار بوره، قد چند دختر که بلده او کشیدو میمد روی د روی شد و دزوا گُفت: ”آیا غیبگوی د امینجی آسته؟“ ^{۱۲} اونا د جواب شی گُفت: ”آری، اونه او از شمو پیش د شار داخل شد. عجله کنید؛ او امی امروز د شار آمده، چون مردم امروز د جای بلند قربانی دره.“ ^{۱۳} امی که شمو د شار داخل شنید او ره پيدا مونید.

عَجَلَه كُنَيْد، پيش ازى كه اُو دَ جاي بلنډ بَلدِه خورډو بوره
 خود ره دَزُو پَرَسَنِيد؛ چُون تا وختيکه اُو نَرَوِه مَرْدُم نان
 نَمُوخوره، چراکه اُو بايد اول قُرْباني ره بَرکت بديه و بعد ازُو
 کساي که کُوى شُدِه مِيْتَنه بُوخوره. پس آلى بوريد، چُون امى
 آلى اُو ره پيدا مُونيد.“^{۱۴} اوخته اونا دَ شار رفت و امى که از
 درگه شار داخل شُد، ديد که سموئيل از پيش رُوى ازوا ميبه
 تا دَ جاي بلنډ بوره.

^{۱۵} يگ روز پيش از اَمَدونِ شائول خُداوند گوشِ سموئيل ره
 واز کده گُفتد: ^{۱۶} ”صَباح دَ امزى وخت ما يگ آدم ره از
 سرزمينِ بنيامين دَ پيش تُو رِى مُونم. تُو اُو ره مَسَح کُو تا دَ
 بَلِه قوم مه اسرائيل حُکمران بَشه و قوم مَره از دِستِ
 فَلَسطِينيا نجات بديه؛ چُون ما دَ بَلِه قوم خُو نظرِ لُطف کديم،
 چراکه ناله-و-فريادِ ازوا دَ حُضُور مه رسیده.“

^{۱۷} وختيکه سموئيل شائول ره ديد، خُداوند دَزُو گُفت: ”اينه،
 اى امو آدم آسته که دَ باره شى دَز تُو گُفتم؛ اينمى دَ بَلِه قوم
 مه حُکمرانى مونه.“^{۱۸} اوخته شائول دَ درگه شار دَ سموئيل
 نزديک شُدِه گُفت: ”لُطفاً دَز مه بگى که خانه غيبگوى دَ کُجا
 يه؟“^{۱۹} سموئيل دَ جوابِ شائول گُفت: ”امو غيبگوى ما اَسْتَم.
 پيش پيش مه دَ جاي بلنډ بورُو، چُون اَمروز شَمو بايد قد
 ازمه نان بُوخوريد و صَبح تُو ره رِى مُونم و هر چيزى که دَ
 دلِ تُو آسته دَز تُو بيان مُوکُم.“^{۲۰} دَ باره اُلاغاي تُو که سه روز
 پيش گُم شُدُد، غُصَبِه ازوا ره نَخور، چراکه اونا پيدا شُدِه. آلى
 يگ چيزِ مَهْم ره دَز تُو مُوگُم: باارزِشترين چيزِ اسرائيل
 نصيبِ ازتُو و پگِ خانوارِ آته تُو موشه.“^{۲۱} شائول دَ جواب

شی گفت: ”ما یگ بنیامینی اَسْتُم، از ریزه‌ترین طایفه

اسرائیل؛ اولادِ بابِه مه ام از تمامِ اولادِ بابِه های طایفه بنیامین
کده ریزه‌تر اَسْتِه. پس چرا ای رقم تورا ره دَز مه مُوگی؟“

^{۲۲} اوخته سموئیل شائول و اُمُو جوان ره که قد شی قتی بُود

گرفته دَ مهمونخانه بُرد و اُونَا ره از پگِ کُوی شده ها کده

باله شند؛ تعدادِ کُوی شده ها تقریباً سی نفر بُود. ^{۲۳} و سموئیل

دَ آشپز گفت: ”اُمُو حصّه گوشت ره که دَز تُو دُدُم و دَز تُو

گفتم که دَ پیش خُو نگاه کُو، گرفته بَیر.“ ^{۲۴} پس آشپز ران ره

قد هر چیزی که دَزُو بُود، اُورد و دَ پیشِ شائول ایشْت. اوخته

سموئیل گفت: ”اینه، ای چیزی اَسْتِه که نگاه شُدُد؛ دَ پیش

خُو بیل و بُخور. ای تا امزی زمانِ مُعین بلده از تُو نگاه شُدُد،

یعنی از وختیکه گفتم، ’مردُم ره مهمو مُونم.“ دَ امزی رقم

شائول اُمُو روز قد سموئیل نان خورد.

^{۲۵} وختیکه اُونَا از جای بلند تاه شده دَ شار اَمَد، سموئیل قد

شائول دَ بله بامِ خانه توره گفت. ^{۲۶} اُونَا صَباح‌گاه از خاو باله

شُد و دَ غَیتِ روز واز شُدو سموئیل شائول ره که دَ بله بامِ

خانه بُود کُوی کده گفت: ”باله شو که تُو ره دَ راهِ تُو ری

کنم.“ پس شائول باله شد و هر دُوی ازوا، یعنی شائول و

سموئیل بُر شده رفت.

^{۲۷} وختیکه اُونَا دَ آخِرِ شار رسید، سموئیل دَ شائول گفت: ”دَ

امزی جوان که قد تُو اَسْتِه بُگی که پیشلون مو بوره و غَیتیکه

اُو پیش رفت، تُو دَ امینجی ایسته شو تا ما پیغامِ خُدا ره دَز

تُو برسَنم.“

سموئیل شائول ره دَ عنوانِ پادشاهِ مَسَحِ مُونه

۱۰ اوخته سموئیل یگ بوتلِ روغو ره گِرِفْتَه دَ سِرِ شائول شیو کد و او ره ماخ کده گُفت: ”خداوند تُو ره مَسَحِ کد تا دَ بِلَه قَوْمِ شِی اِسْرَائِیل حُکمرانی کنی. تُو دَ بِلَه قَوْمِ خُداوند حُکمرانی مونی و اونا ره از دِستِ دُشمنای چار طرفِ ازوا نجات میدی. و علامتِ ازی که خُداوند تُو ره مَسَحِ کده تا دَ بِلَه قَوْمِ شِی حُکمرانی کنی اینی آسته: ۲ امروز وختیکه از پیش مه بوری قد دُو مرد دَ نزدیکِ قبرِ راحیل دَ سرحدِ بنیامین دَ صلصَحِ رُوی دَ رُوی موشی؛ اونا دَز تُو مُوگیه: ”الغای که بَلَدِه پالیدونِ ازوا رفتدی، پیدا شُده؛ آته تُو فِکر کدو دَ باره اَلَاغَا ره ایله کده و دَ فِکرِ ازشُمُو شُده و مُوگیه: ”بَلَدِه پَیدا کدونِ باچه خُو چیز کار کنم؟“ ۳ وختیکه ازونجی پیشتر بوری و دَ نزدیکِ دِرختِ بَلُوطِ تابورِ بَرسی دَ اُونجی قد سه مرد رُوی دَ رُوی موشی که دَ حُضُورِ خُدا دَ بَیتِ-ئیل موره؛ یکی ازوا سه بَزغله دَره، دِیگه شِی سه دانه نان و سِومی شِی یگ مَشکِ شرابِ انگُور. ۴ اونا قد تُو احوالِ پرسی مُونه و دَز تُو دُو نان میدیه و تُو اونا ره از دِستِ ازوا میگیری. ۵ بعد ازو تُو دَ جِبَعَه-ایلوهِیم مییی، دَ امزُو جای که پیره دارخانه فِلَسْطِینِیا آسته؛ دَ اُونجی وختی دَ نزدیکِ شارِ بَرسی قد یگ دِستِه اَنبِیا رُوی دَ رُوی موشی که از جای بَلند تاه مییه و دَ پیشِ ازوا چنگ، دیره، سُرَنی و بَرِبطِ آسته و نَبُوتِ مُونه. ۶ اوخته روحِ خُداوند دَز تُو قرار میگیره و تُو ام قد ازوا نَبُوتِ مونی و تبدیل شُده یگ آدمِ دِیگه جور موشی. ۷ وختیکه امی علامتِ ها قد تُو رُخِ دَد، اوخته هر چیزی که از دِستِ تُو مییه انجام بدی، چراکه خُدا قد تُو آسته. ۸ آلی از مه کده پیش دَ جِلْجالِ بورُو؛

اوخته ما دَ پیش تو مییم و قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی ره تقدیم مونم. تو باید هفت روز معطل کنی تا مه دَ پیش تو بییم و دز تو بگیم که چیز کار باید بکنی.

^۹ امی که شائول تاو خورد که از پیش سموئیل بوره، خدا دَ شائول قلب دیگه دد و دَ امزو روز پگ امزو علامت ها رخ دد. ^{۱۰} وختیکه شائول و امو جوان دَ جبعه رسید، دَ اونجی قد یگ دسته انبیا روی دَ روی شد و روح خدا دزو قرار گرفت و او ام دَ وجد آمده قد ازوا دَ نبوت کدو شد. ^{۱۱} کسای که او ره از گاه مینخشید، وختی دید که او قد انبیا نبوت مونه، اونا دَ طعنه قد یگدیگه خو گفت: ”قد باچه قیس چی گپ شده؟ آیا شائول ام از جمله انبیا آسته؟“ ^{۱۲} یکی امزو نفرای که دَ اونجی حاضر بود، دَ جواب ازوا گفت: ”آته امزو انبیای دیگه کی آسته؟“ امزی خاطر ای یگ مثل جور شد که، ”آیا شائول ام از جمله انبیا آسته؟“ ^{۱۳} وختیکه شائول از نبوت کدو خلاص شد، او دَ جای بلند رفت.

^{۱۴} کاکای شائول ازو و امزو جوان پُرسان کده گفت: ”کجا رفته بوید؟“ او دَ جواب شی گفت: ”بلده پالیدونِ ألاغا رفتدی؛ و غیتیکه پیدا ننتستی، پیش سموئیل رفتی.“ ^{۱۵} کاکای شائول گفت: ”دز مه بگوی که سموئیل دز شمو چیزخیل گفت.“ ^{۱۶} شائول دَ کاکای خو گفت: ”او دز مو گفت که ألاغا پیدا شده.“ لیکن دَ باره موضوع پادشاهی که سموئیل دز شی گفتد، دزو هیچ چیز نگفت.

^{۱۷} اوخته سموئیل قوم اسرائیل ره دَ مِصفه دَ حضور خداوند جم کد ^{۱۸} و دزوا گفت: ”خداوند، خدای اسرائیل اینی رقم

مُوگه، 'ما بَنی اسرائیل ره از مِصر بُرو اُورْدُم؛ آرِی، ما شُمُو
ره از دِستِ مِصرِیا و از دِستِ تَمامِ مَمَلکَتِ های که دَ بِلَه
شُمُو ظَلَمِ مُوکد، نِجاتِ دَدُم. ^{۱۹} لیکِن اِمروزِ شُمُو خُدایِ خُو
ره که شُمُو ره از پِگِ بَلا ها و مُصِیبتِ ها نِجاتِ دَد، ایلَه
کدِید و دَزُو کُفَتِید: "دَ بِلَه مو پادشاهِ مُقَرَر کُو." پس آلی قد
طایفه های خُو و اُولادِ بابَه های خُو دَ حُضُورِ خُداوندِ حاضِرِ
شُنِید."

^{۲۰} اوخته سموئیل تمام طایفه های اسرائیل ره پیش اُورد و
پِشکِ دَ نامِ طایفه بِنیامینِ بُر شد. ^{۲۱} و اُو طایفه بِنیامینِ ره قد
اُولادِ بابَه های شی پیش اُورد و پِشکِ دَ نامِ اُولادِ بابَه مَطری
بُر شد. و دَ مینکلِ ازوا پِشکِ دَ نامِ شائولِ باچِه قیسِ بُر شد؛
لیکنِ وختیکه اُو ره طلبِ کد اُو پَیدا نَشُد. ^{۲۲} پس اونا از
خُداوندِ بسمِ پُرسانِ کده کُفت: "آیا اُو آدمِ دَ اینجی اَسته؟"
خُداوندِ کُفت: "اونه، اُو خودِ ره دَ مَنه کالاً-و-اَسبابِ تاشه
کده." ^{۲۳} اوخته اونا دَویده رفت و اُو ره ازونجی اُورد.
وختیکه اُو دَ مینکلِ مَرْدُمِ ایسته شد، از پِگِ ازوا کده یگ
سر-و-گَرِدو بِلندترِ بُود. ^{۲۴} و سموئیلِ دَ تَمامِ قَوْمِ کُفت:
"اینمی نفر ره که مینگرید، خُداوندِ ای ره اِنْتِخابِ کده. رقمِ
ازی وری دَ مینکلِ پِگِ قَوْمِ کسِ نییه!" و پِگِ قَوْمِ چِیغِ زده
کُفت: "زنده باد پادشاه!"

^{۲۵} اوخته سموئیل راه-و-رَسَمِ پادشاهِ ره دَ مَرْدُمِ بَیانِ کده دَ
یگِ طومارِ نَوِشته کد و اُو ره دَ حُضُورِ خُداوندِ اِشْت. بعد
ازو سموئیلِ پِگِ قَوْمِ ره پس دَ خانَه های شی رَیی کد.
^{۲۶} شائولِ امِ پس دَ خانَه خُو دَ جِبعه رفت و یگِ دِسته از

مردای که خدا د دل ازوا شور۔ و۔ شوق اندختد قد ازو قتی رفت. ^{۲۷} مگم بعضی نفرای بد۔ و۔ بیکاره گُفت: ”ای آدم چطور میتنه مو ره نجات بدیه؟“ اونا او ره توهین۔ و۔ تحقیر کد و دزو هیچ تحفه نورد. ولے شائول خود ره آرام گرفت.

شائول عمونی ها ره شکست میدیه

۱۱ چند وخت بعد ناحاش پادشاه عمونی رفته روی د روی یابیش جلعاد خیمه زد و تمام مردم یابیش د ناحاش گُفت: ”قد ازمو عهد بسته کو و مو تو ره خدمت مونی.“
^۲ لیکن ناحاش عمونی دزوا گُفت: ”ما د اینی شرط قد شمو عهد بسته موم که مره بیلید چیم راست پگ شمو ره بر کنم و قد ازی کار تمام اسرائیل ره سرخم کنم.“^۳ ریش سفیدای یابیش دزو گُفت: ”بلده مو هفت روز مهلت بدی تا قاصدا ره د تمام ملک اسرائیل ری کنی؛ اوخته اگه هیچ کس بلده نجات مو نمَد، مو خودون ره دز تو تسلیم مونی.“

^۴ وختی قاصدا د جبعه شائول آمد و امو تورا ره د گوش قوم رسند، تمام قوم د آواز بلند چخرا کد. ^۵ د امزو غیت شائول گاوون خو ره هی کده از زمینا میمد؛ او پُرسان کده گُفت: ”چیز گپ شده که مردم چخرا مونه؟“ اوخته اونا تورای مردای یابیش ره دزو نقل کد. ^۶ وختی شائول امو تورا ره شنید، روح خداوند دزو قرار گرفت و قار ازو غدر باله آمد. ^۷ پس او یگ جوهره گاو ره گرفته ثوئه ثوئه کد و از دست قاصدا د تمام ملک اسرائیل ری کده گُفت: ”هر کسی که از پشت شائول و سموئیل نیه، قد گاو های شی امی کار

مُوشه. “ اوخته ترسِ خُداوند دَ بِلَه قَوْمِ قَرارِ گِرِفَت و اُونَا مِثْلِ يَگِ مَرْدِ بَرِ شُدِه اَمَد. ^۸ وختیکه شائول اونا ره دَ بَزَقِ حِسَابِ کد، مَرْدایِ بَنیِ اِسْرَائیلِ سِه صَد هِزارِ نَفَرِ بُوَد و مَرْدایِ يَهُودا سِی هِزارِ نَفَر. ^۹ اونا دَ قاصِدايِ که اَمَدِه بُوَد گُفَت: ” دَ باشِنْدِه هایِ يابيشِ جِلعادِ ايني رَقْمِ بُوَگِيد، ’صَباحِ دَ وختِ آفَتوِ گِرمِ شُدوِ شُمُو نِجاتِ پيدا مُونِيد.“ وختی قاصِدا رِفْتِه اِي خَبَرِ رِه دَ باشِنْدِه هایِ يابيشِ رَسَنَد، اونا خوشحالِ شُد. ^{۱۰} پَس مَرْدایِ يابيشِ دَ عَمونیا گُفَت: ” صَباحِ مَو خُودونِ رِه دَز شُمُو تَسْلِيمِ مُونی و هَر چيزی که دَ نَظَرِ شُمُو خُوبِ مَعْلُومِ مُوشِه دَ حَقِ مَو اِنجامِ بَدِيد.“

^{۱۱} صَباحِ اَمزُو رُوزِ شائولِ مَرْدُمِ رِه دَ سِه دِستِه تَقْسِيمِ کد؛ اونا دَ پيرِه صُبْحِ دَ خيمه-گاهِ عَمونیا دَرِ اَمَدِ و تا غَيْتِ گِرمِ شُدونِ آفَتوِ اونا رِه کُشتارِ کد؛ کَسایِ که زِنْدِه مَنَدُدِ تَيْتِ پَرکِ شُد، دَ اِندازِه که حَتی دُوِي اَزوا يِگجایِ نَبُوَد.

^{۱۲} اوخته مَرْدُمِ دَ سَموئیلِ گُفَت: ” کِي اَسْتِه اَمُو کَسایِ که مُوگُفَت: ’اِيا شائولِ دَ بِلَه مَو حُکمرانیِ کَنه؟‘ اَمُو کَسا رِه پيشِ بيريَد تا اونا رِه بُکُشی.“ ^{۱۳} لِيکِن شائولِ گُفَت: ” اِمروزِ هِيچِ کَسِ کُشتِه نَمُوشِه، چِراکه اِمروزِ خُداوندِ دَ اِسْرَائیلِ نِجاتِ اُورْدِه.“

^{۱۴} و سَموئیلِ دَ مَرْدُمِ گُفَت: ” بِييدِ که دَ جِلجالِ بوريِ و دَ اُونجیِ پادشاهیِ رِه سَرِ اَزِ نَوِ بَرَقَرارِ کَني.“ ^{۱۵} پَس تَمامِ مَرْدُمِ دَ جِلجالِ رِفْتِ و دَ اُونجیِ شائولِ رِه دَ حُضُورِ خُداوندِ پادشاهِ جُورِ کد. دَ اُونجیِ اونا قُربانیِ هایِ سَلامتیِ دَ حُضُورِ خُداوندِ قُربانیِ کد و شائولِ قَدِ تَمامِ قَوْمِ اِسْرَائیلِ غَدَرِ خُوشیِ کد.

سُخْرَانِي سَمُوئِيل دَ غَيْتِ پَادِشَاهِ شُدُونِ شَائُول

۱۲

اوخته سموئیل دَ تمامِ اسرائیل کُفت: ”اینه، تمامِ چیزای ره که شُمُو دَز مه کُفتید، ما شِنیدُم و دَ بِلِه شُمُو یگ پادشاه مُقَرَر کدُم؛^۲ و آلی امی پادشاه شُمُو ره رهبری مونه. ما پیر و موی سفید شُدیم، ولے باچه های مه قد شُمُو آسته. ما از جوانی خُو تا امروز شُمُو ره رهبری کدُم.^۳ آلی ما دَ اینجی ایسته یُم و شُمُو دَ حُضُورِ خُداوند و دَ پیشِ پادشاهِ مَسَحِ شُدِه شی دَ بِلِه مه شاهدی دده بُگید که گاوِ کی ره گِرِفْتیم؟ اَلَاغِ کی ره گِرِفْتیم؟ کی ره بازی دَدیم؟ دَ بِلِه کی ظَلَم کدیم؟ و از دِستِ کی رِشَوَتِ گِرِفْتیم تا چیمای خُو ره قد شی کور کُنم؟ بُگید تا دَز شُمُو پس بدیم.“^۴ اونا کُفت: ”تو مو ره بازی نَدَدی و دَ بِلِه مو ظَلَم نَکدی و هیچ چیز از دِستِ هیچ کس نَگِرِفْتی.“^۵ پس سموئیل دَزوا کُفت: ”خُداوند دَ بِلِه شُمُو شاهد آسته و پادشاهِ مَسَحِ شُدِه شی امروز دَ بِلِه شُمُو شاهد آسته که شُمُو هیچ چیز دَ دِستِ مه پیدا نَکدید.“ و اونا کُفت: ”او شاهد آسته.“

۶ و سموئیل دَ مردُم کُفت: ”خُداوند، خُدای آسته که موسی و هارون ره تعیین کد و بابه کَلونای شُمُو ره از سرزمینِ مِصر بُرو اُورد.^۷ پس آلی ایسته شَنید تا دَ حُضُورِ خُداوند قد شُمُو دَ باره تمامِ کارای عادلانه خُداوند که دَ حقِ از شُمُو و دَ حقِ بابه کَلونای شُمُو کده، حساب-و-کِتَاب کُنم.^۸ وختیکه یعقوب دَ مِصر رفت و مِصریا دَ بِلِه اولاده ازو ظَلَم کد، بابه کَلونای شُمُو دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد و خُداوند موسی و هارون ره ربی کد و اونا بابه کَلونای شُمُو ره از

مِصر بُرو اُورده دَ امزی سرزمی جای-د-جای کد. ^۹ لیکن اونا خُداوند، خُدای خُو ره پُرمُشت کد و خُداوند اونا ره سَودا کده دَ دِستِ سِیسِرا قومندانِ لشکرِ حاصور، دَ دِستِ فَلَسطینیا و دَ دِستِ پادشاهِ موآبِ تَسلیم کد و اونا دَ خِلافِ بابَه کَلونای شُمو جنگ کد. ^{۱۰} اوخته اونا دَ پیشِ خُداوند ناله- و- فریاد کده گُفت: 'مو گُناه کدی، چراکه خُداوند ره ایله کده بُت های بَعل و عَشتاروت ره عِبادت کدی. لُطفاً آلی مو ره از دِستِ دُشمنای مو نِجاتِ بدی و مو تُو ره عِبادت مونی.' ^{۱۱} پس خُداوند یروَب-بَعل، باراق، یفتاح و مَره رَبی کده شُمو ره از دِستِ دُشمنای گُرد- و- بَر شُمو خلاص کد و شُمو آرام- و- آسوده زندگی کدید.

^{۱۲} لیکن وختی دِیدید که ناحاش پادشاهِ عمونیا دَ خِلافِ شُمو مییه، دَ ز مه گُفتید: 'ای رقم نَمُوشه، یگ پادشاه دَ بَله مو حُکمرانی کنه؛' دَ حالیکه خُداوند، خُدای شُمو پادشاهِ شُمو بُود. ^{۱۳} اینه، ای امو پادشاهِ آسته که شُمو اِنْتِخاب کدید؛ کسی که دَ باره شی درخاست دِدید. اینه، خُداوند دَ بَله شُمو یگ پادشاهِ مُقرَر کد. ^{۱۴} اگه از خُداوند ترسیده او ره عِبادت کنید و از آید شی شُده از امر شی سرپیچی نکنید و ام شُمو و ام امی پادشاه که دَ بَله شُمو حُکمرانی مونه از خُداوند، خُدای خُو پیروی کنید خُوب موشه. ^{۱۵} لیکن اگه از آیدِ خُداوند نَشْنید و از امرِ خُداوند سرپیچی کنید، اوخته دِستِ خُداوند امو رقم که دَ خِلافِ بابَه کَلونای شُمو باله شُدُد، دَ خِلافِ از شُمو ام باله موشه. ^{۱۶} پس آلی ایسته بَشید و امی کارِ بزرگ ره که خُداوند دَ پیشِ چیمای شُمو انجام میدیه، بِنگرید. ^{۱۷} آیا امی آلی وختِ گندمِ دِرو نیسته؟ دَ امزی روز ما از خُداوند

درخواست مُونم که گرگردراغ و بارش ریی کنه تا شمو بدید
و بنگرید که قد طلب کدون پادشاه بلده خو د نظر خداوند
چی شرارت کته کدید.

^{۱۸} اوخته سموئیل از خداوند درخواست کد و خداوند د امزو
روز گرگردراغ و بارش ریی کد و تمام مردم از خداوند و
سموئیل غدر ترس خورد. ^{۱۹} و تمام قوم د سموئیل گفت: ”د
پیش خداوند، خدای خو بلده خدمتگاری خو دعا کو تا مو
نمری، چراکه مو د بله تمام گناه های خو امی شرارت ره ام
اضافه کدی و بلده خو پادشاه طلب کدی.“

^{۲۰} سموئیل د قوم گفت: ”نترسید، ما میدنم که شمو پگ امزی
شرارت ره کدید؛ ولی از پیروی خداوند روی گردو نشنید،
بلکه خداوند ره قد تمام دل خو عبادت کنید؛ ^{۲۱} گمراه نشنید
و از پشت چیزای باطل که فایده رسنده نمیتنه و نجات دده
نمیتنه نروید، چراکه اونا باطل آسته. ^{۲۲} خداوند بخاطر نام
بزرگ خو قوم خو ره ایله نمونه، چون ای رضای خداوند بود
که شمو ره قوم خو جور کنه. ^{۲۳} و د باره ازمه، از مه دور
بشه که ما دعا کدو ره بلده از شمو بند کنم و د ضد خداوند
گناه کنم. علاوه ازی ما راه نیک و راست ره دز شمو تعلیم
دده مورم. ^{۲۴} فقط متوجه بشید که از خداوند بترسید و او ره
از راستی قد تمام دل خو عبادت کنید و د باره کارای بزرگی
که بلده شمو کده، فکر کنید. ^{۲۵} ولی اگه د شرارت خو ادامه
بدید، ام شمو و ام پادشاه شمو نابود موشید.“

سموئیل شائول ره سرزنش مونه

۱۳ شائول سن-و-سال پخته دشت که پادشاه شد. او

بعد از دو سال پادشاهی د بله اسرائیل^۲ سه هزار نفر ره از اسرائیل انتخاب کد که دو هزار نفر ازوا قد شائول د مخماس و د کوهستون بیت-ئیل بود و یگ هزار نفر ازوا قد باچه شی یوناتان د جبعه بنیامین؛ و باقی مردم ره پس د خیمه های ازوا ری کد. یوناتان پیره دارخانه فلسطینیا ره که د جبع بود، زد و فلسطینیا دزی باره شنید. اوخته شائول د تمام سرزمین اسرائیل شیپور ره د صدا آورده گفت: ”بیلید که عبرانیا بشنوه!“^۴ اوخته تمام اسرائیل شنید که شائول پیره دارخانه فلسطینیا ره زده و امچنان اسرائیلی ها د نظر فلسطینیا بد شده. پس قوم اسرائیل کوی شد تا د پیش شائول د جلجال جم شنه.

۵ فلسطینیا ام جم شد تا قد اسرائیلی ها جنگ کنه، سه هزار گاډی جنگی، شش هزار سوار و لشکری که تعداد شی مثل ریگ دریا بے حساب بود جم شد؛ اونا باله آمده د مخماس طرف شرق بیت-اون خیمه زد. ^۶ وختی اسرائیلی ها دید که د مصیبت قرار گرفته، چون لشکر ازوا زیر فشار بود، اونا خودون ره د غار ها، صوف ها، قاده ها، کاریز های خشک شده و چقوری ها تاشه کد. ^۷ و بعضی عبرانیا از دریای اردن تیر شده د سرزمین جاد و جلعال رفت. شائول هنوز د جلجال بود و تمام مردم که قد ازو قتی بود میلرزید.

۸ شائول د مطابق وختی که سموئیل تعیین کدد، هفت روز

اِنْتَظَارِ كَشِيدٍ؛ لِيَكُنْ سَمُوئِيلُ دَ جِلْجَالِ نَمَدٍ وَ مَرْدُمُ از دَوْرِ شَائُولِ آهِسْتَه آهِسْتَه تَيْتِ مُوشِد. ^۹ پَسِ شَائُولِ كُفْتُ: ”قُرْبَانِي سُوخْتَنِي وَ قُرْبَانِي هَايِ سَلَامَتِي رِهَ پِيشِ اَزْمِهَ بَيْرِيد.“ اوخْتِه اُو قُرْبَانِي سُوخْتَنِي رِهَ تَقْدِيمِ كَد. ^{۱۰} اَمِي كِهَ اُو از تَقْدِيمِ كَدُونِ قُرْبَانِي سُوخْتَنِي خَلَاصِ شُد، سَمُوئِيلِ رَسِيدِ وَ شَائُولِ دَ دَمِ رَاهِ شِي رَفْتِ كِهَ قَدِ اَزُو اِحْوَالِ پُرْسِي كَنه. ^{۱۱} سَمُوئِيلِ پُرْسَانِ كَدِهَ كُفْتُ: ”چِي كَدِي؟“ شَائُولِ دَ جَوَابِ شِي كُفْتُ: ”وختِي دِيدُمُ كِهَ مَرْدُمُ از دَوْرِ مِهَ تَيْتِ مُوشِهَ وَ تُو دَ وختِ تَعْيِينِ شُدِهَ نَمَدِي وَ فَلَسطِينِيَا اَمِ دَ مِخْمَاسِ جَمِ شُدِه، ^{۱۲} اوخْتِه قَدِ خُو كُفْتُم: ”آلِي فَلَسطِينِيَا دَ خِلَافِ مِهَ دَ جِلْجَالِ تَاهِ مُوشِهَ وَ مَا هِنُوَزِ رِضَايِ خُداوندِ رِهَ طَلَبِ نَكْدِيم.“ پَسِ مَجْبُورِ شُدُمُ كِهَ خُودِ مِهَ قُرْبَانِي سُوخْتَنِي رِهَ تَقْدِيمِ كَنُم.“

^{۱۳} سَمُوئِيلِ دَ شَائُولِ كُفْتُ: ”تُو لَوْذِگِي كَدِي وَ حُكْمِ خُداوندِ، خُدايِ خُو رِهَ كِهَ دَزِ تُو اَمْرِ كَد، دَ جَايِ نُوْرْدِي. خُداوندِ پادشاهِي تُو رِهَ دَ بَلِهَ اِسْرَائِيلِ بَلَدِهَ هَمِيشِهَ بَرَقْرَارِ مِي ايشْت، ^{۱۴} لِيَكِنْ آلِي پادشاهِي تُو بَرَقْرَارِ نَمُومَنه، چُونِ خُداوندِ مَرْدِي رِهَ كِهَ دَ طَبِ دِلِ شِي اَسْتِهَ پِيدَا كَدِهَ وَ خُداوندِ اُو رِهَ تَعْيِينِ كَدِهَ كِهَ دَ بَلِهَ قَوْمِ شِي حُكْمَرَانِ بَشِه، چِرَاكِهَ تُو چِيْزِي رِهَ كِهَ خُداوندِ دَزِ تُو اَمْرِ كَد، دَ جَايِ نُوْرْدِي.“ ^{۱۵} اوخْتِه سَمُوئِيلِ بَالِهَ شُدِهَ از جِلْجَالِ حَرَكْتِ كَدِ [وَ دَ رَاهِ خُو رَفْتِ. باقِي قَوْمِ از پُشتِ شَائُولِ از جِلْجَالِ حَرَكْتِ كَدِه] دَ جِبْعِهَ بِنِيَامِينِ رَفْتِ [تَا قَدِ لَشْكِرِ يَغْجَايِ شُنِه]. [شَائُولِ مَرْدَايِ رِهَ كِهَ قَدِ شِي قَتِي بُودِ حِسَابِ كَدِ وَ تِعْدَادِ اَزُوا شَشِ صَدِ نَفَرِ بُودِ.

^{۱۶} پَسِ شَائُولِ، باچِهَ شِي يُونَاتَانِ وَ مَرْدُمِي كِهَ قَدِ اَزُوا قَتِي بُودِ

دَ جِبْعَه بِنِيَامِينَ مَند و فَلَسطِينيا دَ مِخماس خِيْمه زَد. ^{۱۷} اوخته
 حَمَله كُننده ها از خِيْمه گاهِ فَلَسطِينيا دَ سِه دِسْتِه بُرو اَمَد:
 يگ دِسْتِه طرفِ عُفْرَه دَ سرزمينِ شُوعالِ تاو خورد، ^{۱۸} ديگه
 دِسْتِه سُونِ بَيْت- حورون رفت و دِسْتِه سِوَمِ طرفِ راهِ
 سرحدی که دَ بِلَه دَرَه صِبوعِيمِ سُونِ بيابو آسته، حَرکت کد.

^{۱۹} دَ امزُو غَيْتِ دَ تمامِ سرزمينِ إِسْرَائِيلِ يگِ آينگر ام پيدا
 نَمُوشُد، چراکه فَلَسطِينيا مُوکُفْت: ”نَشْنَه که عبرانیا بلده خُو
 شمشير و نيزه جور کنه.“ ^{۲۰} پس پگِ إِسْرَائِيلِيا بلده تيز کدونِ
 سوغمه، کُلنگ، تَوَر و داس دَ پيشِ فَلَسطِينيا تاه مورفت.
^{۲۱} اَجْرَه تيز کدونِ سوغمه و کُلنگ دُو حِصَّه از سِه حِصَّه
 يگِ مِثقالِ نُقره بُود، از شاخی، تَوَر و داس يگِ حِصَّه از سِه
 حِصَّه يگِ مِثقالِ نُقره. ^{۲۲} پس دَ روزِ جنگِ شمشير و نيزه دَ
 دِسْتِ پگِ مَرْدُمِی که قد شائول و يوناتان بُود ديده نَمُوشُد،
 تنها شائول و يوناتان دَشت.

^{۲۳} دَ امزُو غَيْتِ يگِ دِسْتِه از پيره دارایِ فَلَسطِينيا دَ کوتلِ
 مِخماس بُر شُدَد.

حمله يوناتان دَ بِلَه فَلَسطِينيا

^{۱۴} يگِ روزِ يوناتان باچه شائول دَ امزُو جوان که
 سلاح- بردار شی بُود گُفْت: ”بیه که دَ بِلَه پيره دارخانه
 فَلَسطِينيا که دَ اُو طرفِ آسته بوری.“ لیکن آته خوره خبر
 نکد. ^۲ شائول دَ نزدیکِ جِبْعَه دَ تِي بِرختِ اَناری که دَ مِگرونِ
 آسته، شِشْتُد و مَرْدایِ که قد شی قتی بُود تقريبا شش صد

نفر بُود. ^۲ و یکی امزُو مرَدا اَختیا باچه اَختیُوب بُود که ایفود ره قد خُو دَشت؛ اَختیُوب برارِ اِخابود باچه فینحاس نوسه عیلی بُود و عیلی دَ زمان خُو از طرفِ خُداوند دَ شیلوه پیشوا بُود. مردُم از رفتونِ یوناتان خبر نَدَشت. ^۳ از کوتلی که

یوناتان قَصد دَشت تیر شُدِه دَ پیشِ پیره‌دارخانه فَلَسطینیا بوره، دَ اُونجی یگ قاده شیخ دَ یگ طرف و یگ قاده شیخ دَ دیگه طرف بُود که نامِ یگ شی بوصیص و نامِ دیگه شی سِنه بُود. ^۴ یکی امزُو قاده ها سُون شمال رُوی دَ رُوی مِخماس و دیگه شی طرفِ جنوبِ رُوی دَ رُوی جِبعه قرار دَشت.

^۵ یوناتان دَ امزُو جوان که سلاح-بَردار شی بُود گُفت: ”بیه که دَ بله پیره‌دارخانه امزی ناختنه ها بوری؛ اُمید آسته که خُداوند بلده مو یگو کار کنه، چُون نجاتِ خُداوند بَسَتگی دَ تعدادِ کلو و کم ندره.“ ^۶ سلاح-بَردار شی گُفت: ”هر چیزی که دلِ تو موشه، امو کار ره گو. پیش بورو؛ اینه، ما قد تو آستم و مُطابقِ خواهشِ دلِ تو عمل مونم.“

^۷ اوخته یوناتان گُفت: ”توخ گو، مو طرفِ امزُو نفرا موری و خود ره دَزوا نِشو میدی. ^۸ اگه دَز مو گُفت: ’ایسته سُنید که مو دَ پیش شمو بیبی، اوخته مو دَ جای خُو ایسته موشی و دَ پیش ازوا نموری. ^۹ لیکن اگه گُفت: ’باله دَ پیش ازمو ببید، اوخته مو باله موری، چُون ای بلده ازمو یگ علامت آسته که خُداوند اونا ره دَ دِستِ ازمو تسلیم کده.“ ^{۱۰} پس هر دُوی ازوا خودون ره دَ پیره‌دارخانه فَلَسطینیا نِشو دَد و فَلَسطینیا گُفت: ”توخ کنید، عبرانیا از سولاخای که خودون ره دَزوا تاشه کده، بُرو مییه.“ ^{۱۱} اوخته پیره‌دارا دَ یوناتان و سلاح-بَردار

شی گُفت: ”باله دَ پیشِ ازمو بیید تا زورِ فَلَسطِینیا ره بَلدِه شُمو نِشو بَدی.“ یوناتان دَ سلاح-بَردار خُو گُفت: ”از پُشت مه بیه، چُون خُداوند اُونا ره دَ دِستِ اِسرائیل تسلیم کده.“

^{۱۳} پس یوناتان قد دِست و پای خُو چار-چَمبَلده کده دَ پیشِ ازوا باله رفت و سلاح-بَردار شی از پُشتِ ازو آمد. فَلَسطِینیا پیشِ رُو یوناتان اُفتده مورفت و سلاح-بَردار شی از پُشتِ ازو آمده مُوکُشت. ^{۱۴} دَ امزو کُشتارِ اوّل یوناتان و سلاح-بَردار شی تقریباً بیست نفر ره دَ ساحه یگ جریب زمی کُشت. ^{۱۵} و ترس-و-وَحشت دَ خیمه-گاه و دَ بُرو از خیمه-گاه جای گِرِفت و تمامِ نفرای پیره-دارخانه و حمله کُننده های ازوا ام وَحشت زده شد و زمی لَرزه کد. پس ترس-و-وَحشتِ غَدَر کُته دَ بَینِ ازوا جای گِرِفت.

^{۱۶} پیره-دارای شائول دَ جِبِعِه بِنیامین دید که اونه، یگ گروه کُته دِست-پِیچه شُده و هر سُو مُودوه. ^{۱۷} اوخته شائول دَ مَرَدای که قد شی بُود، گُفت: ”لشکر ره جَم کُنید و بِنگرید که از مینکل مو کی بُرو رفته.“ وختی اُونا لشکر ره جَم کد، یوناتان و سلاح-بَردار شی دَ اُونجی نَبُود. ^{۱۸} شائول دَ اَخِیا گُفت: ”صندوقِ خُدا ره پیشِ بَیر.“ چُون صندوقِ خُدا دَ امزو زَمان دَ پیشِ بَنی اِسرائیل بُود. ^{۱۹} دَ حالیکه شائول قد پیشوا توره مُوکُفت، گَدُوڈی دَ خیمه-گاهِ فَلَسطِینیا کَلوتر شُده مورفت؛ و شائول دَ پیشوا گُفت: ”دِست خُو ره پس کُو.“ ^{۲۰} اوخته شائول و پگِ مَرَدای که قد شی قتی بُود، جَم شُده دَ جنگ رفت و دید که شمشیرِ هر فَلَسطِینی دَ ضِدِ دِیگه شی اِستفاده مُوشه و غَدَر یگ گَلگلمیری کُته اَسته. ^{۲۱} دَ امزو

غیتِ عبرانیای که سابقِ قدِ فلسطینیا یگجای شد و دَ خیمه‌گاهِ ازوا رفتند، دُوباره دَ پیشِ اسرائیلی‌های امد که قد شائول و یوناتان بود. ^{۲۲} امچنان پگِ مردایِ اسرائیل که خودون ره دَ کوهستونِ افرایم تاشه کدد، وختی شنید که فلسطینیا دوتا کده، اونا ام دَ جنگ شامل شده فلسطینیا ره دُمبال کد. ^{۲۳} پس خداوند دَ امزو روز اسرائیل ره نجات دد و جنگ از بیت-آون ام تیر شد.

قسم ناسنجیده شائول

^{۲۴} مردایِ اسرائیل دَ امزو روز سخت زیر فشار بود، چراکه شائول مردم ره قسم دده گفتد: "نالت دَ کسی که تا شام نان بخوره، تا غیتیکه ما از دشمنای خُو انتقام نگر فیم." پس هیچ کدم امزو مردا نان ره دَ دان خُو نزد. ^{۲۵} دَ امزو غیت تمام لشکر دَ یگ جنگل رسید و دَ اونجی عسل دَ روی زمی بود. ^{۲۶} وختی مردم دَ جنگل داخل شد، دید که عسل میچقه، لیکن هیچ کس دست خور ره دَ دان خُو نبرد، چون اونا از قسم ترس خوردد. ^{۲۷} مگم یوناتان وختیکه آته شی مردم ره قسم دده بود نشنیدد، پس او نوک تیاقی ره که دَ دست شی بود دراز کده دَ شانِه عسل چقی کد و دست خور ره دَ دان خُو برد؛ و چیمای شی روشو شد. ^{۲۸} اوخته یکی امزو مردا گفت: "آته تو مردم ره سخت قسم دده گفته: 'نالت دَ کسی که امروز نان بخوره.' و امزی خاطر مردم بیحال آسته." ^{۲۹} یوناتان گفت: "آته مه لشکر مو ره دَ مصیبت اندخته. توخ کنید، ازی که ما یگ کم وری امزی عسل چشیدیم چیمای مه چطور روشو شده. ^{۳۰} چیقس کلوتر خوب موشد اگه امروز

مردم آزادانه امزو وُلجِه که از دُشمنای خو گِرِفْتِه مُوخورد.
اگه مُوخورد، آیا آلی دَ مینکلِ فَلَسطینیا ازی کده کُشتارِ غدر
کټه رُخ نَمیدد؟“

۳۱ دَ امزو روز اونا فَلَسطینیا ره از مِخماس تا ایلون زد و
مردم کلو بیحال بود. ۳۲ اوخته مردم دَ بله وُلجِه ها هُجوم بُرد
و گوسپندو، گاوو و گوسله ها ره گِرِفْتِه دَ بله زمی حلال کد
و اونا ره قد خون شی قتی خورد. ۳۳ دَ امزو غیت چند نفر دَ
شائول خبر رَسَنده گُفت: ”اونه، مردم دَ ضِدِ خُداوند گُناه
مُونه، اونا گوشت ره قد خون شی مُوخوره.“ شائول گُفت:
”شمو خیانت کدید؛ آلی یگ سنگ کټه ره دَ پیش مه
بِغَلَطِنید.“ ۳۴ و شائول اِدامه دَده گُفت: ”خودون شمو دَ مینکل
مردم تیت شُده دَزوا بُگید: ’هر کُدم شمو گاو و گوسپون خو
ره دَ اینجی حلال کنید و بُخورید و دَ ضِدِ خُداوند دَ وَسِیلَه
خوردون گوشت قد خون شی گُناه نکنید.“ پس تمام مردم دَ
امزو شاو هر کُدم شی گاو خو ره قد خو اُورد و دَ اُونجی
حلال کد. ۳۵ و شائول دَ اُونجی بَلده خُداوند یگ قُربانگاه آباد
کد؛ ای اوّلین قُربانگاه بود که او بَلده خُداوند آباد کد.

۳۶ اوخته شائول گُفت: ”ببید که دَ غیتِ شاو از پُشتِ
فَلَسطینیا بوری و اونا ره تا روشنی صُبح غارت کنی و هیچ
کُدم ازوا ره زنده نه ایلی.“ اونا گُفت: ”هر چیزی که دَ نظر تو
خوب معلوم مُوشه، انجام بدی.“ لیکن پیشوا گُفت: ”ببید که
دَ اینجی دَ خُدا نزدیک شنی و خاست شی ره بدنی.“

۳۷ و شائول از خُدا پُرسان کده گُفت: ”آیا مو از پُشتِ
فَلَسطینیا بوری؟ آیا اونا ره دَ دِستِ اسرائیل تسلیم مُونی؟“

ليکن خُداوند دَ امزُو روز بَلدِه ازو هيچ جواب نَدَد. ^{۳۸} اوخته شائول گُفت: ”آی تمام رهبرای قوم دَ اینجی نزدیک بیید و تحقیق کده بِنگرید که امروز ای گُناه چی رقم سر زده. ^{۳۹} چُون دَ زندگی خُداوند نجات دِهِنده اسرائیل قَسَم که اگه گُناهکار باچه مه یوناتان ام بَشه، اُو حتماً کُشته مُوشه.“ لیکن از پگِ مردُم یگِ شی ام دَ جوابِ ازو چیز نَگُفت. ^{۴۰} اوخته اُو دَ تمامِ قومِ اسرائیل گُفت: ”شُمُو دَ یگِ طرف ایسته شُنید و ما و باچه مه یوناتان دَ یگِ طرف ایسته مُوشی.“ مردُم دَ شائول گُفت: ”هر چیزی که دَ نظر تُو خُوب معلوم مُوشه، انجام بَدی.“

^{۴۱} پس شائول دَ خُداوند، خُدای اسرائیل گُفت: ”آی خُداوند، یگِ جوابِ واضح بَدی.“ اوخته شائول و یوناتان گِرِفته شُد و مردُم ایله شُد. ^{۴۲} و شائول گُفت: ”دَ مینکلِ ازمه و باچه مه یوناتان پَشک بِندزید.“ و یوناتان گِرِفته شُد. ^{۴۳} اوخته شائول دَ یوناتان گُفت: ”دَز مه بُگی که چیز کار کدے؟“ یوناتان دَزُو گُفت: ”قد سر تِیاقی که دَ دِست مه اَسته یگِ کم وری عسل چشیدُم و آلی باید بُمُرُم.“ ^{۴۴} شائول گُفت: ”خُدا دَ حق مه امی کار، بلکه کَلوتر ازی ره کنه؛ تُو حتماً باید بُمری یوناتان!“ ^{۴۵} لیکن مردُم دَ شائول گُفت: ”آیا یوناتان که امی پیروزی بَزُرگ ره نصیبِ اسرائیل کده، باید بُمَره؟ هرگز نه! دَ زندگی خُداوند قَسَم که یگِ تارِ موی ام از سر شی دَ زمی نَموفته، چراکه اُو امروز قد کومکِ خُدا ای کار ره کده.“ دَ امزی رقم مردُم یوناتان ره نجات دَد و اُو نَمُرد. ^{۴۶} پس شائول از دُمبال کدونِ فَلَسطینیا تیر شُد و فَلَسطینیا دَ جای خُو رفت.

^{۴۷} وختیکه شائول پادشاهی خوره د بِلِه اسرائیل مُسْتَحْکَم کد،
 او قد تمام دُشمنای گِرد-و-بَر خُو، یعنی قد موآبیا، عمونیا،
 ادومیا، پادشایونِ صویه و فَلَسطینیا جنگ کد؛ او د هر طرف
 که مورفت، پیروز موشد. ^{۴۸} او د دلیری جنگ کد و عمالیقیا
 ره شکست دده اسرائیل ره از دِسْتِ غارتگرای ازوا نجات
 دد.

خانوارِ شائول

^{۴۹} باچه های شائول یوناتان، یشوی و مَلْکِشُوع بود؛ نام های
 دُو دُختر شی اینی بود: نامِ اولباری شی میرب و نامِ ریزه
 شی میخال. ^{۵۰} نامِ خاتونِ شائول اَخینوعم بود و اَخینوعم
 دُخترِ اَخیمعاص بود؛ و نامِ قومندانِ لشکرِ شی اَبنیر باچه نیر
 کاکای شائول بود. ^{۵۱} قیس آته شائول و نیر آته اَبنیر باچه
 اَبیئیل بود.

^{۵۲} د تمام روزای پادشاهی شائول د خِلافِ فَلَسطینیا جنگ
 سخت بود و شائول هر مردِ دلیر و هر مردِ زورثور ره که
 میدید او ره قد خُو یگجای موكد.

جنگِ قدِ عمالیقیا

۱۵ ^۱ سموئیل د شائول گُفت: ”خداوند مره ربی کد که تُو
 ره مَسَح کُنم تا د بِلِه قومِ ازو اسرائیل پادشاه شنی. پس آلی
 پیغامِ خداوند ره بشنو. ^۲ خداوند لشکرها اینی رقم مَوگیه:
 ’چیزی که عمالیقیا د حقِ مردمِ اسرائیل کد، د یاد مه آسته.

آرے، دَ یاد مه آسته که وختی بنی اسرائیل از مصر بُرو میمد
عمالیقیا چطور قد ازوا دَ راه مُخالفت کد. ^۳ پس آلی رفته
عمالیقیا ره بزن و تمام دارایی ازوا ره کاملاً نابود کو؛ دَ بله
ازوا رَحْم نکو، بلکه مرد و خاتو، بچکیچه و نلغِه شیرخور،
گاو و گوسپو و اُشتر و اُلاغ ره بکش.

^۴ پس شائول لشکر ره کوی کد و اونا ره دَ طلایم حساب کد
که دُو صد هزار مرد پیده از دیگه طایفه ها بود و ده هزار
مرد از یهودا. ^۵ شائول دَ شارِ عمالیق رفت و دَ درّه کمین
گرفت. ^۶ و شائول دَ قینی ها گفت: ”بورید، کوچ کنید،
خودون ره از مینکلِ عمالیقیا بکشید، نشنه که شمو ره ام قد
ازوا قتی از بین بُرم؛ چون شمو دَ حق پگِ بنی اسرائیل
خوبی کدید وختیکه اونا از مصر بُرو آمد.“ پس قینی ها از
مینکلِ عمالیقیا کوچ کد. ^۷ اوخته شائول عمالیقیا ره از حویله
تا شور که روی دَ روی مصر آسته، زد. ^۸ او آجاج پادشاه
عمالیق ره زنده گرفت و باقی مردم ره قد دمِ شمشیر کاملاً
نابود کد. ^۹ لیکن شائول و لشکرِ اسرائیل از نابود کدونِ آجاج،
بهترین گوسپندو، گاو، چارپایای چاق، بارهگو و تمام
چیزای خوبِ دریغ کد و نخاست که اونا ره نابود کنه؛ مگم
چیزای ایلهیی و بے ارزش ره کاملاً نابود کد.

^{۱۰} اوخته کلامِ خداوند دَ سموئیل آمده گفت: ^{۱۱} ”ما افسوس
مؤم که شائول ره پادشاه جور کدم، چراکه او از پیروی مه
روی گشتنده و حکم مره دَ جای نُورده.“ سموئیل غدر قار
شد و تمامِ شاو دَ پیشِ خداوند ناله و فریاد کد.
^{۱۲} صَباح گاه سموئیل باله شد که دَ ملاقاتِ شائول بوره، لیکن

دَ سموئیل گُفته شُد که: ”شائول دَ کَرْمَل رفته، دَ اُونجی بَلدِه خُو یگ مُنارِ یادگاری ایستَلجی کده و ازوَنجی تاو خورده دَ جِلجال تاه شُدِه.“^{۱۳} وختی سموئیل دَ پیشِ شائول رسید، شائول دَزو گُفت: ”خداوند تُو ره بَرکت بَدیه! ما حُکم خُداوند ره دَ جای اُوردُم.“^{۱۴} سموئیل گُفت: ”پس ای آوازِ گوسپندو که دَ گوش مه مییه و بوغَسِ گاوو ره که ما میسنوُم چی آسته؟“^{۱۵} شائول گُفت: ”اونا ره از عمالیقیا اُورده؛ چُون لشکر از نابود کدونِ بهترینِ گوسپندو و گاوو دِریغ کد تا اونا ره بَلدِه خُداوند، خُدای تُو قُربانی کنه، لیکن باقی شی ره کاملاً نابود کدی.“

^{۱۶} سموئیل دَ شائول گُفت: ”چُپ بَش! و بیل که چیزای ره دَز تُو بُگیم که خُداوند دِیشاو دَز مه گُفت.“ شائول دَز شی گُفت: ”بگی.“^{۱۷} اوخته سموئیل گُفت: ”وختیکه تُو دَ نظرِ خود خُو یگ آدم ریزه بودی، آیا کِته طایفه های اسرائیل نشُدی؟ اَری شُدی؛ خُداوند تُو ره مَسَح کد تا دَ بَلِه اسرائیل پادشاه شنی.^{۱۸} پس وختیکه خُداوند تُو ره دَ یگ وظیفه ری کده گُفت: ’بورُو، عمالیقیای گُناهکار ره کاملاً نابود کُو و قد ازوا تا غیتی ره جنگ کُو که اونا از بَین بوره،‘^{۱۹} چرا تُو از اَیدِ خُداوند نشُدی؟ چرا دَ بَلِه وُلجه ها هُجوم بُردی و کاری ره که دَ نظرِ خُداوند شرارت آسته انجام ددی؟“^{۲۰} ولے شائول دَ سموئیل گُفت: ”ما از اَیدِ خُداوند شُدُم و دَ وظیفه که خُداوند مَره ری کدُ رفتُم و اَجاج پادشاهِ عمالیق ره گِرِفته اُوردُم و عمالیقیا ره کاملاً نابود کدُم.“^{۲۱} مگم لشکر بهترینِ گوسپندو و گاوو، یعنی چیزای ره که بَلدِه نابود کدو وَقِف شُدُ، از وُلجه گِرِفْت تا بَلدِه خُداوند، خُدای تُو دَ جِلجال قُربانی کنه.“

”آیا خُداوند دَ وَسِيْلَه قُرْبَانِي هَاي سُوخْتَنِي و قُرْبَانِي هَاي
دِيگَه خُوشحَال مُوشَه

يَا دَ وَسِيْلَه اَزِي كَه اَز حُكْمِ خُداوند اِطَاعَت كَنِي؟

بَدَن كَه اِطَاعَت كَدُو اَز قُرْبَانِي هَا كَدَه بَهْتَر اَسْتَه

و گُوش گِرِفْتُو اَز چَرَبِي قُوجِ هَا كَدَه،

۲۳ چِرَاكَه سِرْكَشِي رَقْمِ جَاوُگَرِي اَلِي گُناَه اَسْتَه

و كِبِر-و- غُرُور رَقْمِ شِرَارَتِ و بُت-پَرَسْتِي يَه.

اَزِي كَه تُو كَلَامِ خُداوند رَه رَد كَدِي،

اُو اَم تُو رَه اَز پادشاهي بَرطَرَف كَدَه.

۲۴ اوخْتَه شَائُول دَ سَمُوئِيل گُفت: ”ما گُناَه كَدِيم، چُون اَز اَمْرِ

خُداوند و توره اَز تُو سِرپِيچِي كَدِيم، چِرَاكَه ما اَز مَرْدُم تَرَس
خُورْدُم و اَز اَيِدِ اَز وَا شُدْم. ۲۵ پَس اَلِي ما خَاهِش مُوْنَم كَه گُناَه

مَرَه بِيخَشِي و قَد اَز مَه پَس بُورِي تَاكَه ما خُداوند رَه پَرَسْتِش

كُنْم.“ ۲۶ لِيكِن سَمُوئِيل دَ شَائُول گُفت: ”ما قَد اَز تُو پَس

نَمُورْم، چِرَاكَه تُو كَلَامِ خُداوند رَه رَد كَدِي و خُداوند اَم تُو

رَه اَز پادشاهي اِسْرَائِيل بَرطَرَف كَدَه.“

۲۷ و خْتِي سَمُوئِيل تَاو خُورَد كَه بُورَه، شَائُول اَز دَا مُونِ چِپِنِ

اَز وَا گِرِفْت و چِپِنِ شِي چَك شُد. ۲۸ سَمُوئِيل دَزُو گُفت:

”امروز خُداوند پادشاهی اسرائیل ره از تُو چک کده گرفت و دَ همسایه تُو دَد که از تُو کده خُویتَر آسته. ^{۲۹} و خُدای پُر جلالِ اسرائیل دروغ نَموگیه و خاست-و-اراده خُو ره تغییر نَمیدیه، چُون اُو انسان نییه که خاست-و-اراده خُو ره تغییر بدیه.“ ^{۳۰} شائول بسم گُفت: ”ما گُناه کدیم، اُطفأ ایمدفعه مَره دَ پیش ریش سفیدای قوم مه و دَ پیش اسرائیل بے حرمت نکُو و قد مه پس بورُو تا خُداوند، خُدای تُو ره پَرستش کُئم.“ ^{۳۱} خلاصه، سموئیل پس تاو خورد و قد شائول رفت و شائول خُداوند ره پَرستش کد.

^{۳۲} اوخته سموئیل گُفت: ”اُجاج پادشاهِ عمالیقیا ره دَ پیش ازمه بیرید.“ و اُجاج لرزیده دَ پیش ازُو آمد و قد خود خُو گُفت: ”حتمأ ای تلخی مرگ آسته.“ ^{۳۳} سموئیل گُفت: ”اُمُو رقم که شمشیر تُو خاتونو ره بے اولاد کد، اُمُو رقم آبه تُو دَ مینکل خاتونو بے اولاد موشه.“ اوخته سموئیل اُجاج ره دَ حُضور خُداوند دَ جِلجال تِکه تِکه کد.

^{۳۴} بعد ازُو سموئیل دَ رامه رفت و شائول سُون باله دَ خانه خُو دَ جِبِعَه شائول رفت. ^{۳۵} سموئیل شائول ره دیگه ندید، حتی تا روزِ مُردون خُو. مگم سموئیل بلده شائول غُصّه مُخورد؛ و خُداوند ازی که شائول ره دَ بله اسرائیل پادشاه جور کد، اُفسوس مُو کد.

سموئیل داؤود ره مَسَح مونه

۱۶ خُداوند دَ سموئیل گُفت: ”تا چی وخت بلده شائول

غَصَّه مُوْخُورِي؟ مَا أَوْ رَهْ اَزْ پادشاهی اِسْرَائِيلِ بَرطَرْفِ كَدِيمِ.
آلی شَاخْ خُوْرَهْ پُرْ اَزْ رُوغو كُوْ و رِي شُوْ تَاكِهْ تُوْرَهْ دَ پِيشِ
يَسِّيْ بَيْتِ-لَحْمِي رِي كُنْمْ، چْرَاكِهْ اَزْ مِیْنَكْلِ بَاچِهْ هَايْ اَزُوْ
بَلَدِهْ خُوْ یِگْ پادشاهِ تَعْيِينِ كَدِيمِ.“^۲ سَمُوئِيلِ كُفْت: ”چَطُورِ
مِیْتَنْمُ بُوْرْمُ. اگِهْ شَائُولِ دَزِيْ بَارِهْ بَشَنُوَهْ، مَرِهْ مُوكُشِهْ.“

خُدَاوَنْدِ كُفْت: ”یِگْ گُوسَلَهْ رَهْ قَدْ خُوْ بُرْ و بُگِيْ كِهْ، 'مَا بَلَدِهْ
تَقْدِيمِ كَدُونِ قُرْبَانِيْ دَ خُدَاوَنْدِ اَمْدِيمِ.“^۳ یَسِّيْ رَهْ اَمِ دَ قُرْبَانِيْ
كُوِيْ كُوْ و مَا دَ اُونْجِيْ دَزْ تُوْ نِشُوْ مِیْدِيمْ كِهْ چِيْ بَايْدِ بُكْنِيْ؛ و
كَسِيْ رَهْ مَسَحْ كُوْ كِهْ مَا دَزْ تُوْ اَمْرِ مُوْنْمُ.“

^۴ سَمُوئِيلِ چِیْزِيْ رَهْ كِهْ خُدَاوَنْدِ دَزُوْ كُفْتَدْ دَ جَايْ اُورْدِ و اُوْ دَ
بَيْتِ-لَحْمِ اَمْدِ. و خْتِيكِهْ دَ اُونْجِيْ رَسِيْدِ رِيشِ سَفِيْدَايْ شَارِ قَدْ
تَرْسِ-و-لَرْزِ دَ دَمِ رَاهِ شِيْ اَمْدِهْ كُفْت: ”بَخَيْرِ اَمْدِي؟“^۵ اُوْ
كُفْت: ”بَخَيْرِ بَشِيْدِ؛ مَا بَلَدِهْ تَقْدِيمِ كَدُونِ قُرْبَانِيْ دَ خُدَاوَنْدِ
اَمْدِيمِ؛ خُوْدُونِ رَهْ تَقْدِيسِ كُنِيْدِ و قَدْ اَزْمِهْ دَ مَرَاْسِمِ قُرْبَانِيْ
بِيِيْدِ.“ اُوخْتِهْ دَ اَمْرِ سَمُوئِيلِ يَسِّيْ و بَاچِهْ هَايْ شِيْ اَمِ تَقْدِيسِ
شُدْ و دَ مَرَاْسِمِ قُرْبَانِيْ كُوِيْ شُدْ.

^۶ و خْتِيكِهْ اُوْنَا اَمْدِ، سَمُوئِيلِ سُوْنِ اِلْيَابِ تُوخِ كَدْ و قَدْ خُوْدِ خُوْ
كُفْت: ”يَقِيْنًا مَسَحْ شُدِهْ خُدَاوَنْدِ دَ حُضُورِ شِيْ اَيْسْتِهْ يَهْ.“
^۷ لِيكِنْ خُدَاوَنْدِ دَ سَمُوئِيلِ كُفْت: ”دَ چِهْرِهْ و بَلَنْدِيْ قَدْ شِيْ تُوخِ
نَكُوْ، چْرَاكِهْ مَا اُوْ رَهْ رَدْ كَدِيمِ، چُونِ خُدَاوَنْدِ رَقْمِ اِنْسَانِ تُوخِ
نَمُوْنِهْ؛ اِنْسَانِ دَ ظَاهِرِ نَفْرِ تُوخِ مُوْنِهْ، لِيكِنْ خُدَاوَنْدِ دِلِ رَهْ تُوخِ
مُوْنِهْ.“

^۸ اُوخْتِهْ يَسِّيْ اَبِيْنَادَابِ رَهْ كُوِيْ كَدِهْ اَزْ پِيشِ رُوِيْ سَمُوئِيلِ تِيرِ
كَدْ، لِيكِنْ سَمُوئِيلِ كُفْت: ”خُدَاوَنْدِ اِيْ رَهْ اَمِ اِنْتِخَابِ نَكْدِهْ.“

۹ بعد ازو یسی شَمَاه ره از پیشِ رُوی شی تیر کد، لیکن اُو
گفت: ”خداوند ای ره ام اِنْتِخاب نَکده.“ ۱۰ دَ امزی رقم یسی
هفت باچه خُو ره از پیشِ رُوی سموئیل تیر کد، لیکن
سموئیل دَ یسی گفت: ”خداوند هیچ کدَم امزیا ره اِنْتِخاب
نَکده.“ ۱۱ اوخته سموئیل دَ یسی گفت: ”آیا باچه های تُو
خلاص شد؟“ یسی گفت: ”ریزه پگ شی هنوز مَنده؛ اونه، اُو
رَمه ره میچِرَنه.“ سموئیل دَ یسی گفت: ”نفر ری کُو و اُو ره
بیر، چُون تاکه اُو دَ اینجی نیه، مو سرِ دِستَرخو نَمِشِینی.“
۱۲ پس نفر ری کده اُو ره اُورد. اُو سُرَخ چهره بُود، چیمای
نُورِند دشت و خوشنمای بُود.

اوخته خداوند گفت: ”باله شو و اُو ره مَسَح کُو، چُون اُمُو
خود شی آسته.“ ۱۳ و سموئیل شاخِ پُر روغو ره گِرِفته اُمُو
باچه ره دَ پیشِ رُوی برارون شی مَسَح کد؛ و امزُو روز بعد
روحِ خداوند دَ بَلَه داؤود قرار گِرِفت. و سموئیل باله شده دَ
رامه رفت.

داؤود دَ خِدْمَتِ شائول

۱۴ دَ امزُو غیت روحِ خداوند از شائول دُور شد و یگ روح
آزار-دِهِنده از طرفِ خداوند اُو ره اَنیَت مُوکد. ۱۵ اوخته
خِدْمَتگرای شائول دَزُو گفت: ”توخ کُو، روحِ آزار-دِهِنده از
طرفِ خدا تُو ره اَنیَت مونه. ۱۶ ای بادار مو، دَ خِدْمَتگرای
خُو که دَ حُضُور تُو ایسته یه اَمر کُو تا یگ نفر ره که دَ بَرِبط
زَدو لایق بَشه پیدا کده بیره؛ و هر وختیکه روحِ آزار-دِهِنده از
طرفِ خدا دَ بَلَه تُو ببیه اُو بَرِبط ره دَ دِست خُو گِرِفته بزَنه و

تو احساسِ آرامشِ مونی. ^{۱۷} پس شائول دَ خِدْمَتگَرایِ خُو
گُفت: ”آلی یگ نفر ره که دَ بَریط زَدو لایق بَشه پَیدا کده دَ
پیشِ ازمه بیرید.“ ^{۱۸} یکی از خِدْمَتگَرایِ شی دَ جوابِ ازو
گُفت: ”ما یگ باچه یسی بَیتِ لَحْمی ره دیدیم که دَ بَریط زَدو
لایق آسته؛ او یگ مَرِدِ دلیر و جنگی و یگ توره‌گوی خُوب و
آدمِ خوشنمای آسته؛ و خُداوند قد ازو یه.“ ^{۱۹} پس شائول
قاصدا ره دَ پیشِ یسی ری کده گُفت: ”باچه خُو داؤود ره که
قد گوسپندو یه، دَ پیشِ ازمه ری کُو.“ ^{۲۰} اوخته یسی یگ اُلاغ
ره گِرِفته دَ بِلِه شی نان، یگ مَشک شراب و یگ بَزغله بار
کد و از دِست باچه خُو داؤود دَ شائول ری کد. ^{۲۱} داؤود دَ
پیشِ شائول اَمَد و خِدْمَتگَارِ ازو شُد. شائول از داؤود غَدَر
خوش شی اَمَد و اُو سلاح-بَردار شی شُد. ^{۲۲} پس شائول دَ
یسی پیغام ری کده گُفت: ”بیل که داؤود دَ خِدْمَتِ ازمه باقی
بُمنه، چُون دَ نظر ازمه خوش خورده.“

^{۲۳} هر وختیکه روحِ آزار-دِهِنده از طرفِ خُدا دَ بِلِه شائول
میمد، داؤود بَریط ره دَ دِست خُو گِرِفته میزد و شائول
احساسِ آرامشِ کده خُوب موشد و روحِ آزار-دِهِنده ازو
مورفت.

داؤود و جُلیات

^{۱۷} دَ امزُو غَیتِ فَلَسطِینیا لشکر خُو ره بَلدِه جنگِ جم
کد و دَ سوکوه که دَ یهودیه آسته جم شُدِه دَ بَینِ سوکوه و
عزِیقَه دَ اِفِس-دَمِیمِ خِیمه زَد. ^۲ شائول و مَرَدایِ اِسرائیل ام
جَم شُدِه دَ دَرّه ایلَه خِیمه زَد و دَ برابرِ فَلَسطِینیا آماده شُد.

^۳فَلَسْطِينِيَا دَ بَلِه كوهِ يِگ طرفِ دَرّه ايسته شُد و إِسْرَائِيلِيَا دَ بَلِه كوهِ دِيگه طرفِ دَرّه، و دَرّه دَ مِينكَلِ اَزوَا بُود. ^۴اوخته از خيمه‌گاهِ فَلَسْطِينِيَا يِگ مَرِدِ جَنگِي نَامتُو دَ نَامِ جُلِيَاَتِ كه از شَارِ جَتِ بُود بُر شُدِه اَمَد و قَدِ اَزُو شَشِ تَوغِي و يِگ قَرِيشِ بُود. ^۵اُو دَ سَرِ خُو كَوَلِه بَرُونزِي دَشْتِ و زِرِه بَرُونزِي دَ جَانِ شِي بُود كه وَزَنِ زِرِه شِي پَنجِ هَزَارِ مِثْقَالِ بَرُونزِ بُود. ^۶دَ دِلْگَايِ پَايِ شِي پُوشِ هَايِ بَرُونزِي بُود و دَ مِينكَلِ شَانِه هَايِ شِي نِيْزِه بَرِيْگِ بَرُونزِي قَرَارِ دَشْتِ. ^۷چِيو نِيْزِه دِسْتِ شِي رَقْمِ تِيرِ كَارْگَاهِ بَاْفَنْدِگِي بُود و سَرِ نِيْزِه شِي از شَشِ صَدِ مِثْقَالِ آيِنِ جُورِ شُدُد. سِپَرِبَرْدَارِ اَزُو پِيْشَلُونِ شِي مَورَفْتِ. ^۸جُلِيَاَتِ ايسْتِه شُد و دَ بَلِه لَشْكِرِ إِسْرَائِيلِ چِيغِ زَدِه كُفْتِ: ”چِرَا دَ اِيْنَجِي اَمْدِه بَلْدِه جَنگِ اَمَادْگِي گِرِفْتِيْد؟ اِيْنِه، مَا يِگِ فَلَسْطِينِيَا دَ اِيْنَجِي ايسْتِه يُم و شُمُو كه خِدْمَتْگَارَايِ شَائُولِ اَسْتِيْدِ يِگِ نَفَرِ رِه بَلْدِه خُو اِنْتِيْخَابِ كُنِيْدِ تَا دَ پِيْشِ اَزْمِه بِيِيِه. ^۹اْگِه اُو بَتْنِه قَدِ اَزْمِه جَنگِ كَنِه و مَرِه بُكُشِه، مَوِ خِدْمَتْگَارَايِ شُمُو مُوشِي؛ لِيكِنِ اْگِه مَا دَ بَلِه اَزُو زُورِ شُنْم و اُو رِه بُكُشْم، شُمُو خِدْمَتْگَارَايِ اَزْمُو مُوشِيْدِ و مَوِ رِه خِدْمَتِ مُوْنِيْدِ.“ ^{۱۰}اُمُو فَلَسْطِينِيَا بَسْمِ كُفْتِ: ”مَا اِمْرُوزِ دَ مِينكَلِ لَشْكِرِ إِسْرَائِيلِ نَنگِ پُورْتِه مُوْنِم! يِگِ نَفَرِ رِه دَ پِيْشِ مِه رِيِي كُنِيْدِ تَا قَدِ اَزْمِه جَنگِ كَنِه.“ ^{۱۱}وَخْتِيكِه شَائُولِ و پِگِ إِسْرَائِيلِيَا اَمِي تَوْرَايِ فَلَسْطِينِيَا رِه شِنِيْدِ، اُونَا وَحْشَتِ زَدِه شُد و كَلُو تَرَسِ خُورْدِ.

^{۱۲}دَمَزُو غَيْتِ دَاوُودِ چُوپُونِي مُوكْدِ، اُو بَاچِه يِگِ اَدَمِ دَ نَامِ يَسِي اَزِ مَرْدُمِ اِفْرَاْتِه اَزِ بَيْتِ-لَحَمِ يَهُودَا بُود. يَسِي هَشْتِ بَاچِه دَشْتِ و دَ رُوزَايِ پَادِشَاهِي شَائُولِ اَزِ جُمْلِه مَرْدَايِ پِيرِ و سَالْخُورْدِه بُود. ^{۱۳}سِه بَاچِه كِئِه يَسِي اَزِ دُمْبَالِ شَائُولِ دَ جَنگِ

رفت و نام های سه باچه شی که دَ جنگ رفت، اینیا بُود:
باچه اوَلباری شی ایاب، دوَمی شی ابیناداب و سوَمی شی
شَمّاه. ^{۱۴} داوود ریزهترین بُود و امو سه کته از دُمبالِ شائول
رفت. ^{۱۵} داوود گاهی دَ پیشِ شائول میمد و گاهی مورفت تا
گوسپندوی آته خورِه دَ بیت-لحم بچرنه.

^{۱۶} امو فلسطینی چل روز صُبح و شام میمد و دَ میدو ایسته
مُوشد. ^{۱۷} یگ روز یسی دَ باچه خُو داوود گُفت: ”امی یگ
ایفه غله بریو شُده ره قد ده نان بگیو و دَویده بلده برارون خُو
دَ خیمه گاه بُبر. ^{۱۸} امچنان، اینی ده کُچه پنیر ره بلده قومندان
هزار نفری ازوا بُبر و احوالِ سلامتی برارون خُو ره پُرسان
کده یگ نشانی ازوا گِرِفته بَبر. ^{۱۹} اونا قد شائول و پگِ مردای
اسرائیل دَ درّه ایلاه آسته و قد فلسطینیا جنگ مُونه.“

^{۲۰} پس داوود صباحگاه باله شُده رمه ره دَ چوپو تسلیم کد و
امو چیزا ره گِرِفته حرکت کد، امو رقم که یسی دز شی امر
کُدد. او دَ امزو غیت دَ خیمه گاه رسید که لشکر دَ میدان
جنگ مورفت و بلده جنگ چیغ-و-شور مُوکد. ^{۲۱} اسرائیلیا
و فلسطینیا لشکر دَ برابرِ لشکر دَ حالتِ آماده-باش ایسته
شُد. ^{۲۲} داوود چیزای ره که قد خُو دشت دَ دستِ مسئول
اسباب-و-آزوقه تسلیم کد و دَویده سونِ لشکر رفت و قد
برارون خُو احوالِ پُرسی کد. ^{۲۳} دَ حالیکه داوود قد ازوا توره
مُوگُفت، امو مردِ جنگی فلسطینی که از جت بُود و جلیات
نام دشت از لشکرِ فلسطینیا بُر شُده آمد و مثلِ دفعه های
پیش توره گُفت و داوود شنید. ^{۲۴} پگِ مردای اسرائیل وختیکه
امو مرد ره دید، از پیش شی دوتا کد، چون غدر ترس

^{۲۵} مردای اسرائیل گُفت: ”امی مرد ره که آمده، مینگرید؟ یقیناً ای مییه که اسرائیل ره خار-و-حقیر کنه. هر کسی که ای ره بُکُشه، پادشاه او ره صاحب مال-و-دولتِ غدر مونه و دختر خو ره دزو میدیه و خانوار آته شی ره د اسرائیل از عسکری-و-مالیه معاف مونه.“ ^{۲۶} داوود د کسای که پالوی شی ایسته بود، گُفت: ”کسی که امی فلسطینی ره بُکُشه و ای ننگ ره از اسرائیل دور کنه، بلده ازو چیز کار موشه؟ چون ای فلسطینی ناخته کی بشه که لشکریهای خدای زنده ره خار-و-حقیر کنه؟“ ^{۲۷} و مردم امو تورا ره تکرار کده دزو گُفت: ”کسی که او ره بُکُشه، اینی رقم چیزا بلده ازو انجام دده موشه.“

^{۲۸} وختیکه او قد مردم توره موگفت برار کته شی ایاب شنید و قار ایاب د بله داوود باله آمده گُفت: ”چرا د اینجی آمدی؟ او رمه ریزه ره د بیابو د پیش کی ایله کدی؟ ما تکبر و شرارتِ دل تو ره میدنم؛ تو د اینجی آمدی که جنگ ره بنگری.“ ^{۲۹} داوود گُفت: ”آلی ما چی کدیم؟ آیا توره گُفته نمیتنم؟“ ^{۳۰} او از پالوی ازو تاو خورده د پیش دیگرو رفت و عین توره ره گُفت؛ و مردم بسم دزو رقم دفعه پیشنه جواب دد.

^{۳۱} تورای ره که داوود گُفت، د گوش مردم رسید و د شائول خبر دده شد و شائول او ره کوی کد. ^{۳۲} داوود د شائول گُفت: ”هیچ کس بخاطر امزو فلسطینی کم دل نشنه؛ خدمتگار تو موره و قد ازو جنگ مونه.“ ^{۳۳} شائول د داوود

گُفت: ”تُو تَوَانِ ازی ره نَدری که دَ خِلافِ امزُو فَلَسطِینی بوری و قد شی جنگ کنی؛ چُون تُو یگ جوان اَستی و اُو از جوانی خُو یگ مردِ جنگی بُوَده.“^{۳۴} لیکن داوود دَ سائول گُفت: ”خِدمتگار تُو چوپونِ رِمه آته خُو اَسته؛ هر وختیکه یگ شیر یا یگ خِرس اَمده و یگ باره ره از رِمه بُرده،^{۳۵} ما از پُشت شی رفتیم و اُو ره زده باره ره از دان شی نجات دَدیم. و هر غِیتیکه دَ بِلِه ازمه تُوپ کده، ما از ریش شی گِرَفْتیم و اُو ره زده کُشتیم.“^{۳۶} خِدمتگار تُو ام شیر ره کُشته و ام خِرس ره؛ سَرنِوشتِ امزی فَلَسطِینی ناختنه ام مِثلِ یکی امزوا موشه، چراکه ای لشکرهای خُدای زنده ره خار-و-حقیر کده.“^{۳۷} و داوود اِدامه دَده گُفت: ”خُداوندی که مَره از چنگِ شیر و از چنگِ خِرس نجات دَد، از دِستِ امزُو فَلَسطِینی ام نجات میدیه.“ پس سائول دَ داوود گُفت: ”بورُو، خُداوند قد تُو بَشه.“

^{۳۸} اوخته سائول کالای جنگی خُو ره دَ داوود پوشند: کوله برونزی ره دَ سر شی اِشت و زِرِه ره دَ جان شی کد.
^{۳۹} داوود شمشیر ره دَ بِلِه کالای خُو بسته کد، ولی راه رفته نَتِست، چُون اُو دَ پوشیدونِ امزُو چیزا عادت نَدَشت. اوخته داوود دَ سائول گُفت: ”ما قد امزی چیزا رفته نَمِیتُم، چُون عادت نَدَرُم.“ پس داوود اُمو چیزا ره از جان خُو بُر کد.
^{۴۰} بعد ازُو سوته چپو خُو ره دَ دِستِ خُو گِرِفت و پَنج دانه سنگِ لَخْشُم ره از جوی جدا کده دَ جیبِ توبره چوپونی خُو اِشت و پَلْخُمونِ خُو ره دَ دِستِ خُو گِرِفته دَ امزُو فَلَسطِینی نزدیک شد.

۴۱ اُمُو فَلَاسْطِیْنِی اَمَدَه اَمَدَه دَ دَاوُود نَزْدِیْک شُد و سِپَر-بَرْدَار
 شِی پِیْش رُوی شِی مِیْمَد. ۴۲ و خْتِی فَلَاسْطِیْنِی تُوخ کد و دَاوُود
 رِه دِید، اُو دَاوُود رِه تَحْقِیر-و-تَوَهِّیْن کد، چُون اُو یِگ جَوَانِ
 سُرْخ چِهْرِه و خُوشنُمای بُود. ۴۳ فَلَاسْطِیْنِی دَ دَاوُود کُفْت: ”اِیَا
 مَا سِگ اَسْتُمْ کِه قَد سَوْتِه چِیو دَ جَنگ مِه اَمَدِی؟“ و
 فَلَاسْطِیْنِی دَاوُود رِه دَ نَامِ خُدایُون خُو نَالْت کد. ۴۴ و فَلَاسْطِیْنِی
 اِدَامِه دَدِه دَ دَاوُود کُفْت: ”دَ پِیْش مِه بیه تَا گوشت تُو رِه دَ
 مُرْغکُوی هُوَا و جَانُورای دَرِنْدِه بِيَابُو بَدِیْم.“

۴۵ دَاوُود دَ فَلَاسْطِیْنِی کُفْت: ”تُو قَد شَمَشِیر و نِیْزِه و نِیْزِه بَرِیْگ
 دَ جَنگ مِه مِیْی، مِگَم مَا دَ نَامِ خُدَاوَنْدِ لَشْکَرِهَا، خُدای نِیْرُو
 هَای اِسْرَائِیل کِه تُو اُو رِه تَحْقِیر-و-تَوَهِّیْن کدی دَ جَنگ تُو
 مِیْم. ۴۶ اِمْرُوز خُدَاوَنْد تُو رِه دَ دِست مِه تَسْلِیْم مُونِه و مَا تُو
 رِه زَدِه سَر تُو رِه اَز تَنْ تُو جَدَا مُونْم؛ و اِمْرُوز مَا لَاش هَای
 لَشْکَرِ فَلَاسْطِیْنِیَا رِه دَ مُرْغکُوی هُوَا و جَانُورای دَرِنْدِه زَمِی
 مِیْدِیْم تَا تَمَامِ مَرْدُمِ زَمِی بَدَنِه کِه دَ اِسْرَائِیل خُدَا و جُود دَرِه
 ۴۷ و اَم تَمَامِ اَمْزِی جَم بَدَنِه کِه خُدَاوَنْد دَ وَسِیْلِه شَمَشِیر و نِیْزِه
 نِجَات نَمِیْدِیِه؛ چُون اِی جَنگ اَز خُدَاوَنْد اَسْتِه و اُو شُمُورِه دَ
 دِستِ اَزْمُو تَسْلِیْم مُونِه.“

۴۸ و خْتِی فَلَاسْطِیْنِی حَرکَت کدِه نَزْدِیْک اَمَد تَا قَد دَاوُود جَنگ
 کَنِه، دَاوُود اَم دَ زُودِی سُون مِیْدَانِ جَنگ دَوِید تَا قَد
 فَلَاسْطِیْنِی جَنگ کَنِه. ۴۹ دَاوُود دِست خُو رِه دَ مَنِه جِیْبِ تَوِبْرِه
 خُو چَقِی کدِه یِگ سَنگ رِه گَرِیْفْت و دَ پَلْخَمُو اِیْشْتِه دَ پِیْشَانِه
 فَلَاسْطِیْنِی زَد؛ سَنگ دَ پِیْشَانِه اَزُو دَر اَمَد و اُو قَد رُوی خُو دَ
 زَمِی اُفْتَد.

۵۰ دَ امزى رقم داؤود قد يگ پلخمو و يگ سنگ دَ بِلِه
 فَلَسْطِينِي زور شُد و فَلَسْطِينِي ره زده كُشت، باوجودِ كه دَ
 دِسْتِ شِي شمشير نُبُود. ۵۱ اوخته داؤود دَوِيده رفت و دَ بِلِه
 سرِ فَلَسْطِينِي ايسته شُد و شمشير شِي ره گِرِفْتِه از غِلافِ بُر
 كد و سرِ اَزُو ره از تَن شِي جدا كده كار شِي ره خلاص كد.
 وختي فَلَسْطِينِيا ديد كه مَرَدِ جَنگِي ازوا كُشته شُد، اونا دوتا
 كد. ۵۲ دَ امزُو غَيْتِ مَرْدَايِ اِسْرَائِيلِ و يهُودا باله شُد و چِيغِ-
 و- شور كده تا جَت و تا درگه هاي عِقْرُونِ فَلَسْطِينِيا ره
 دُمبال كد و زَخْمِيهايِ فَلَسْطِينِيا دَ راهِ شَعْرِيمِ تا جَت و
 عِقْرُونِ اُفْتَد. ۵۳ اوخته بَنِي اِسْرَائِيلِ از دُمبال كدونِ فَلَسْطِينِيا
 پس اَمَد و خِيْمه گاهِ ازوا ره غَارَتِ كد. ۵۴ و داؤود سرِ جُلِيَاَتِ
 فَلَسْطِينِي ره گِرِفْتِه دَ اورشليم اُورد، ليكن سَلَاحِ شِي ره دَ
 خِيْمِه خُو ايشت.

۵۵ دَ امزُو غَيْتِ كه داؤود دَ جَنگِ فَلَسْطِينِي مورفت شائلو اُو
 ره دِيده دَ اَبْنِيرِ قَوْمَنْدَانِ لَشْكِرِ خُو كُفت: ”اَبْنِير، امي جوان
 باچه كي آسته؟“ اَبْنِيرِ كُفت: ”اَي پادشاه، دَ زِنْدگِي تُو قَسْمِ كه
 ما نَمِيدَنَم.“ ۵۶ پادشاه كُفت: ”پُرسان كو كه امي جوان باچه
 كي آسته.“ ۵۷ امي كه داؤود از كُشتونِ فَلَسْطِينِي پس اَمَد،
 اَبْنِيرِ اُو ره گِرِفْتِه دَ پيشِ شائلو اُورد و سرِ فَلَسْطِينِي دَ دِسْتِ
 شِي بُود. ۵۸ شائلو دَزُو كُفت: ”اَي جوان، تُو باچه كي آستي؟“
 داؤود دَ جوابِ شِي كُفت: ”ما باچه خِدْمَتگار تُو يَسِّي بِيَتِ-
 لَحْمِي اَسْتَم.“

۱ وختی داؤود از توره گُفتو قد شائول خلاص شُد، دل-و-جانِ یوناتان گِرِفْتارِ داؤود شُد و یوناتان اُو ره رقمِ جان خُو دوست مِیْدَنِست. ۲ و شائول دَ امزُو روز اُو ره قد خُو گِرِفْت و نَه ایشْت که پس دَ خانِه آتِه خُو بوره. ۳ اوخته یوناتان قد داؤود یگ عهد بسته کد، چراکه اُو ره رقمِ جان خُو دوست مِیْدَنِست. ۴ و یوناتان چِپَنی ره که دَ جان شی بُود کشیده دَ داؤود دَد؛ اُو کالایِ جنگ خُو و حتی شمشیر، کمو و کمر بند خُو ره ام دَزُو دَد. ۵ داؤود دَ هر جای که شائول اُو ره ریی مُوکد مورفت و کامیاب مُوشد. امزی خاطر شائول اُو ره دَ بله مَرْدایِ جنگی خُو قومندان مُقَرَر کد. ای ام دَ نظرِ پگِ مَرْدُم خُوب معلوم شُد و ام دَ نظرِ خِدْمَتگَرایِ شائول.

۶ وختیکه داؤود از کُشتونِ فَلَسطِینی پس اَمَد، دَ حالیکه اونا میمَد، خاتونو از تمامِ شارایِ اسرائیل بَیتِ خاندِه و بازی و خوشی کده قد دایره ها و دیگه آلاتِ موسیقی دَ دَمِ راهِ شائول پادشاه اَمَد. ۷ خاتونو دَ حالیکه بازی مُوکد بَیتِ خاندِه دَ یگدیگه خُو مُوگُفت:

”شائول هزاران دُشمنون خُو ره کُشته

و داؤود دهها هزار دُشمنون خُو ره.“

۸ شائول غدر قار شُد و ای توره دَ نظر شی خوش نَخورد. اُو قد خود خُو گُفت: ”اونا دهها هزار نفر ره دَ داؤود نِسَبَت مِیدیه و هزاران نفر ره دَز مه. پس بغیر از پادشاهی چی مندِه

که بَلَدِه اَزُو دَدِه شُنِه.“^۹ و اَمزُو روز بعد شائول داؤود ره دَ چیم بد میدید.

^{۱۰} صَبَاحِ اَمزُو روز روحِ آزار-دِهنده از طرفِ خُدا دَ بِلِه شائول اَمَد و اُو دَ مَنِه خانِه خُو ایله گویی کد؛ و داؤود مِثِلِ هر روز بَربَط دَ دِست شی بُود و مِیَزَد. شائول دَ دِست خُو یگ نِیْزِه دَشت^{۱۱} و اَمُو نِیْزِه ره گَزَلک کده قد خود خُو گُفت: ”ما داؤود ره دَ دیوال میخ مُونم.“ مگم داؤود دُو دَفعه خود ره از پِیش رُوی اَزُو گوشه کد.

^{۱۲} شائول از داؤود مِیْتَرَسِید، چراکه خُداوند قد اَزُو بُود و از شائول دُور شُدَد.^{۱۳} پس شائول اُو ره از پِیش خُو دُور کد و اُو ره قومندانِ هزار نفری مُقَرَّر کد و داؤود پِیشِ رُوی لشکر بُرو مورفت و داخلِ میمَد.^{۱۴} داؤود دَ تمامِ کارای خُو کامیاب موشد، چُون خُداوند قد اَزُو بُود.^{۱۵} وختی شائول دید که اُو غَدَر کامیاب آسته، اُو از داؤود کَلوْتَر ترس خورد.^{۱۶} لیکن تمامِ اسرائیل و یهودا داؤود ره دوست دَشت، چراکه اُو پِیشِ رُوی لشکرِ ازوا بُرو مورفت و داخلِ میمَد.

^{۱۷} اوخته شائول دَ داؤود گُفت: ”اینه، ما دُخْتَرِ کِئِه خُو مِیْرَب ره دَ عِنوانِ خاتُو دَز تُو مِیْدِیم؛ فقط بَلَدِه مه یگ مَرَدِ دلیر-و-جنگی بَش و دَ جنگِ های خُداوند جنگ کُو.“ چُون شائول قد خود خُو گُفت: ”ما دِست خُو ره دَ بِلِه اَزُو باله نَمُونم؛ بیل که دِستِ فِلَسْطِینِیا دَ بِلِه شی باله شُنِه.“^{۱۸} داؤود دَ شائول گُفت: ”ما کی اَسْتُم و خانوار مه یا اولادِ بابِه آته مه دَ اسرائیل چی آسته که ما دامادِ پادشاه شُنم؟“^{۱۹} لیکن دَ وختیکه مِیْرَب دُخْتَرِ شائول باید دَ داؤود دَدِه موشد، اُو دَ عَدْرِئیلِ مِحولاتی دَ

۲۰ د عین حال میخال دختر شائول داوود ره دوست دشت؛
 وختیکه د شائول دزی باره گفته شد، امی توره او ره
 خوشحال کد. ۲۱ و شائول قد خود خو گفت: ”او ره د داوود
 میدیم تا بلده شی یگ دام شنه و تا دست فلسطینیا د بله ازو
 باله شنه.“ پس شائول دفعه دوّم د داوود گفت: ”امروز تو
 داماد مه موشی.“ ۲۲ و شائول د خدمتگرای خو گفت: ”قد
 داوود تاشکی گپ زده بگید، ’توخ کو، پادشاه از تو راضی
 آسته و خدمتگرای شی تو ره دوست میدنه؛ پس آلی داماد
 پادشاه شو.“

۲۳ وختی خدمتگرای شائول امی توره ها ره د گوش داوود
 رسند، داوود دزوا گفت: ”آیا د نظر از شمو داماد پادشاه
 شدو آسو آسته؟ شمو میدید که ما یگ آدم فقیر و حقیر
 آستم.“ ۲۴ خدمتگرای شائول آمده دزو گفت: ”داوود اینی رقم
 موگیه.“ ۲۵ اوخته شائول گفت: ”د داوود بگید که، ’پادشاه از
 تو مهر دختر خو ره طلب ندره، فقط صد پوست ختنه
 فلسطینیا ره بیر تا از دشمنای پادشاه انتقام گرفته شنه.“
 شائول قصد دشت که داوود ره د دست فلسطینیا پورته کده
 د قتل برسنه.

۲۶ وختیکه خدمتگرای پادشاه امی تورا ره د داوود گفت، د
 نظر داوود خوش خورد و دل شی شد که داماد پادشاه شنه.
 پس روزای تعیین شده هنوز پوره نشد ۲۷ که داوود باله شده
 قد نفرای خو رفت و دوصد فلسطینی ره کشته پوستای ختنه
 ازوا ره آورد و پگ شی ره د پادشاه نشو دد تا داماد پادشاه

شُنه. اوخته شائول دُختر خُو ميخال ره دَ عِنوانِ خاتو دَزو
دَد.

^{۲۸} وختی شائول پي بُرد و فاميد که خُداوند قد داؤود آسته و
ميخال دُختر شی ام داؤود ره دوست دَره، ^{۲۹} او از پيش کده
کلوتر از داؤود ترس خورد؛ پس شائول دَ تمام روزای زندگی
خُو دُشمونِ داؤود بُود.

^{۳۰} دَ امزو غیت قومندانای فَلَسطینیا همیشه بلده جنگ میمد و
هر وختیکه اونا میمد، داؤود از پگِ خِدمتگرای شائول کده
کلوتر عاقلانه رفتار مُوکد، دَ اندازه که نام شی غدر مشهور
شد.

شائول قصدِ کُشتونِ داؤود ره مونه

۱۹ شائول دَ باچه خُو یوناتان و دَ پگِ خِدمتگرای خُو
گُفت که داؤود ره بکُشه. لیکن یوناتان باچه شائول داؤود ره
غدر خوش دَشت. ^۲ امزی خاطر یوناتان دَ داؤود خبر دده
گُفت: ”آته مه شائول قصدِ کُشتونِ تو ره دَره. پس آلی صَباح
صُبح جان خُو ره نگاه کُو و دَ یگ جای نامعلُوم رفته خود
ره تاشه کُو. ^۳ اوخته ما بُر شده مییم و دَ پالوی آته خُو دَ
صحرای که تو آستی ایسته موشم و قد آته خُو دَ باره از تو
توره مَوگیم. بِنگرم که چیزخیل مَوگیه، اوخته دَز تو خبر
میدیم.“

^۴ پس یوناتان دَ باره خُوبی های داؤود گپ زد و دَ آته خُو
شائول گُفت: ”بهتر آسته که پادشاه دَ حقِ خِدمتگار خُو

داوود گناه نكته، چراكه او د حق از تو گناه نكده، بلكه كاراي
ازو غدر د خويي تو تمام شده.^۵ او خون خوره د قفِ اَلْغِه
خو گرفته امو فلسطيني ره كشت و خداوند نجات بزرگ ره
نصيبت تمام اسرائيل كد؛ تو ام او ره ديدى و خوشحال
شدى. پس چرا بايد داوود ره بے دليل بگوشى و د حق آدم
بے گناه گناه كنى؟^۶ شائول توره يوناتان ره گوش كد و قسم
خورده گفتم: ”قسم د زندگى خداوند كه او كشته نموشه.“
اوخته يوناتان داوود ره كوى كد و پگ امزى تورا ره دزو
نقل كد؛ و يوناتان داوود ره د پيش شائول آورد و او رقم
وختاي سابق د حضور ازو بود.

^۸ د امزو غيت بسم جنگ در گرفت و داوود رفته قد فلسطينيا
جنگ كد. او فلسطينيا ره زده غدر يگ شكست كته دد و
اونا از پيش ازو دوتا كد.^۹ يگ روز د حاليكه شائول د خانه
خو ششند روح آزار-دهنده از طرف خداوند د بله ازو آمد؛
دمزو غيت نيزه شائول د دست شى بود و داوود قد دست
خو بربط ميزد.^{۱۰} شائول قصد كد كه داوود ره قد نيزه خو د
ديوال ميخ كنه، ليكن او از پيش شائول دوتا كد و نيزه د
ديوال خورد. پس داوود دوتا كده خود ره خطا دد.

^{۱۱} امو شاو شائول چند كشيكي ره د خانه داوود ربي كد تا
او ره زير نظر دشته بشه و د وخت صبح او ره بگشه. ليكن
ميخال خاتون داوود او ره خبردار كده گفتم: ”اگه امشاو
جان خو ره نجات ندى، صباح كشته موشى.“^{۱۲} پس ميخال
داوود ره از راه كلين تاه كد و او دوتا كده رفت و خود ره
خطا دد.^{۱۳} اوخته ميخال يگ مجسمه ره گرفته د جاگه

ایشته و یگ بالِشتِ موی بُزی ره دَ تی سر شی ایشته او ره
قد یگ رخت پوشند.

^{۱۴} وختی شائول کِشیکچی ها ره ری کد که داؤود ره دستگیر
کنه، میخال گُفت: ”او ناجور آسته.“ ^{۱۵} اوخته شائول
کِشیکچی ها ره ری کد که داؤود ره بنگره و ام گُفت: ”او ره
دَ بله جاگه شی دَ پیشِ ازمه بیرید تا او ره بکُشم.“ ^{۱۶} وختیکه
کِشیکچی ها داخلِ رفت، دید که یگ مُجسمه دَ جاگه ایشته یه
و یگ بالِشتِ موی بُزی دَ تی سر شی. ^{۱۷} شائول دَ میخال
گُفت: ”چرا مَره ای رقم بازی ددی و دُشمون مَره ایله کدی
که خطا بُخوره؟“ میخال دَ جواب شائول گُفت: ”او دز مه
گُفت که، ’مَره ایله کُو؛ اگه نه، تُو ره موکُشم.““

^{۱۸} پس داؤود دوتا کده خود ره خطا دد و دَ پیشِ سموئیل دَ
رامه آمد و پگ چیزای ره که شائول دَ حقِ ازو کد دَزو
گُفت. اوخته داؤود و سموئیل رفته دَ نایوت جای-دَ جای
شد. ^{۱۹} و دَ شائول گُفته شد که، ”اونه، داؤود دَ نایوتِ رامه
آسته.“ ^{۲۰} اوخته شائول نفرا ره ری کد که داؤود ره دستگیر
کنه. لیکن وختی اونا یگ دِسته انبیا ره دید که دَ وجد آمدَه
نبوتِ مونه و سموئیل ایسته شده پیشوایی ازوا ره موکُنه،
روحِ خُدا دَ بله نفرای شائول آمد و اونا ام دَ وجد آمدَه دَ
نبوتِ کدو شد. ^{۲۱} وختیکه دَ شائول خبر دده شد، او دیگه نفرا
ره ری کد و اونا ام دَ وجد آمدَه دَ نبوتِ کدو شد. شائول
بلده دَفعه سِوم بسم نفرا ره ری کد و اونا ام دَ وجد آمدَه دَ
نبوتِ کدو شد. ^{۲۲} اوخته خودِ ازو دَ رامه رفت و دَ پیشِ چاه
کُته که دَ سیخو آسته آمد و پُرسان کده گُفت: ”سموئیل و

داؤود دَ کُجا يَه؟“ يگ نفر گُفت: ”اونا دَ نايوتِ رامه آسته.“
 ۲۳ پس شائول از اُونجی دَ نايوتِ رامه رفت و دَ راهِ روحِ خُدا
 دَ بله ازو ام آمد؛ او دَ حالیکه مورفت نَبوتِ مُوکد تاکه دَ
 نايوتِ رامه رسيد. ۲۴ اوخته او ام دَ وَجدِ اَمده کالای خوره
 چک کد و دَ حُضورِ سموئيل دَ نَبوتِ کدو شد و دَ تمامِ امزو
 روز و تمامِ امزو شاو لُچ اُفتد. امزی خاطر گُفته شد: ”آیا
 شائول ام از جُمله انبيا آسته؟“

داؤود و يوناتان

۲۰ داؤود از نايوتِ رامه دوتا کده دَ پيشِ يوناتان آمد و
 گُفت: ”ما چی کديم؟ گُناه مه چی آسته؟ و ما دَ حقِ آته تُو
 چی بدی کديم که او قصدِ گِرِفتونِ جانِ مره دره؟“ ۲ يوناتان
 دزو گُفت: ”هرگز نه! تُو نمومری. توخ کو، آته مه هيچ رقم
 کارِ کته يا ريزه ره انجامِ نَميديه تاکه مره خبر نکنه. پس چرا
 آته مه ای توره ره از مه تاشه کُنه؟ امکانِ ندره.“ ۳ و داؤود ام
 قَسَمِ خورده گُفت: ”آته تُو خُوبِ مِيدنه که نظرِ لُطفِ تُو دَ بله
 مه آسته؛ و او قد خود خُو مُوگيه، يوناتان بايد ازی توره خبر
 نَشنه، اگه نه غَمگی موشه. ولے مره دَ زندگی خُداوند و دَ
 زندگی از تُو قَسَمِ که دَ مينکلِ ازمه و مرگ از يگِ قَدَمِ کلوتر
 فاصِله نييه.“ ۴ اوخته يوناتان دَ داؤود گُفت: ”هر چیزی که دل
 تُو بخايه او ره بلده تُو انجامِ مِيديم.“

۵ داؤود دَ يوناتان گُفت: ”اينه، صَباحِ ماهِ نو آسته و ما بايد قد
 پادشاهِ بلده نان خوردو دَ سرِ دِسترخو بَشِينم، ليکن مره
 رُخصتِ بدی که تا شامِ سِوَمِ خود ره دَ صحرا تاشه کُنم.“

۶ اگه آته تُو مُتَوَجِه شنه که ما نیستُم، بگی که، 'داوود غدر زاری کده از مه اجازه گرفت که د شار خُو بیت-لحم بوره، چُون تمام خانوار شی د اُونجی قُربانی سالانه تقدیم مونه.'
 ۷ اگه گُفت، 'خیره.' اوخته د خُو بی خدمتگار تُو تمام موشه؛ لیکن اگه غدر قار شد، بدن که او قصد بدی کدو ره دره.
 ۸ پس قد خدمتگار خُو مهربانی کو، چراکه تُو قد خدمتگار خُو د حُضورِ خداوند عهد بسته کدی. لیکن اگه کدم گناه از مه سر زده، خود تُو مره بکش! چی حاجت دره که مره د پیش آته خُو ببری؟"

۹ یوناتان گُفت: "هرگز ای رقم فکر نکو! اگه ما حتی احساس موکدم که آته مه قصد دره که دزتو بدی برسنه، آیا ما دز تُو خبر نمیدم؟" ۱۰ داوود د یوناتان گُفت: "اگه آته تُو دز تُو جواب سخت بدیه، کی دز مه خبر میدیه؟" ۱۱ اوخته یوناتان د داوود گُفت: "بیه که د صحرا بوری." و هر دوی ازوا د صحرا رفت. ۱۲ د اُونجی یوناتان د داوود گُفت: "د زندگی خداوند، خدای اسرائیل قسم که صباح یا د روز سوم د امزی غیت از آته خُو کنج-و-کاو مونم. اگه نیت شی د خیر تُو بود، دستی دز تُو پیغام ری کده تُو ره باخبر مونم. ۱۳ لیکن اگه آته مه قصد دشت که دزتو ضرر برسنه، خداوند امو ضرر ره دز مه برسنه، بلکه کلوتر ازو ره، اگه ما دز تُو خبر ندیم و تُو ره سون راه تُو ری نکم تا صحیح-و-سلامت بوری. آلی خداوند قد تُو بشه، امو رقم که قد آته مه بود. ۱۴ تُو ام تا وختیکه ما زنده استم، رحمت-و-محببت خداوند ره د حق ازمه د جای بیر تا نمرم؛ ۱۵ نتنها ای، بلکه مهربانی خُو ره از خانه مه ام هرگز قطع نکو، حتی زمانی که خداوند پگ

دُشمنای تُو ره از رُوی زمی نابُود کد. “^{۱۶} دَمزی رُقِم یوناتان قد خانوارِ داؤود عهد بسته کد و دَ آخِرِ گُفت: ” دُعا مُونُم که خُداوند از دُشمنای داؤود بازخواست کنه. “^{۱۷} و یوناتان بسم داؤود ره دَ مُحَبَّتِی که نِسَبَتِ دَزُو دَشْتِ قَسَمِ دَد، چُون اُو ره دَ امزُو اندازه دوست دَشْت که جان خُو ره دوست دَشْت.

^{۱۸} یوناتان دَزُو گُفت: ” صَباح ماهِ نو آسته و ازی که جای تُو خالی یه، معلومدار موشه که تُو نیستی. “^{۱۹} دَ روزِ سِوَم تاه شُده بورُو، دَ امزُو جای بورُو که دَ شُرُوعِ امزی مُشکِلاتِ خود ره تاشه کده بُودی و دَ پالُوی سنگِ آزلِ بِشی. ^{۲۰} ما سِه تیرِ دَ امزُو طرف ایله میدیم، مِثْلِ که بگی یگو نشان ره میزنم. ^{۲۱} اوخته یگ باچه ره ری کده موگیم، ‘بورُو تیرا ره پیدا کو. ‘ اگه دَزُو گُفتم، ‘اونه، تیرا دَ پُشتِ سرِ تُو آسته، اونا ره بگیر. ‘ اوخته بیه، چُون دَ زندگی خُداوند قَسَمِ که بلده تُو سلامتی. – و اَمْنِیتِ آسته و از خطر بُرِ آستی. ^{۲۲} لیکن اگه دَ امزُو باچه گُفتم، ‘اونه، تیرا دَ پیشِ رُوی تُو آسته، ‘ اوخته بورُو، چُون خُداوند تُو ره ری کده. ^{۲۳} و دَ باره چیزِی که ما و تُو توره گُفتی، بدنِ که خُداوند دَ مینکلِ ازمه و از تُو تا ابدِ شَاهِدِ آسته. “

^{۲۴} پس داؤود خود ره دَ صحرا تاشه کد. وختیکه جشنِ ماهِ نو شُرُوعِ شُد، پادشاهِ بلدهِ نان خوردو شِشت. ^{۲۵} پادشاهِ مِثْلِ همیشه دَ جای خُو دَ نزدیکِ دیوالِ شِشت، یوناتان رُوی دَ رُوی شی بُود و اَبْنیرِ دَ پالُوی شائول شِشتد، مگم جای داؤود خالی بُود. ^{۲۶} شائول دَ امزُو روزِ هیچ چیزِ نَگُفت، چُون قدِ خود خُو گُفت: ” کُدم چیزِ قدِ ازو رُخِ دده و اُو ناپاکِ آسته.

آرے، حتماً او ناپاک آسته.“^{۲۷} لیکن صباى شى، يعنى د روز
دوم ماه، جاى داؤود بسم خالى بود. اوخته شائول د باچه
خو یوناتان گُفت: ”چرا باچه یسی دیروز و امروز د نان
خوردو نمد؟“

^{۲۸} یوناتان د جواب شائول گُفت: ”داؤود غدر زارى كده از مه
اجازه گرفت كه د بيت-لحم بوره.“^{۲۹} او دز مه گُفت، ’اجازه
بدى كه بورم، چون خانوار مو د شار مو قربانى دره و برار
مه د بله مه امر كده كه د اونجى بشم. پس آلى اگه نظر لطف
تو د بله مه بشه، دز مه رخصت بدى تا برارون خو ره
بنگرم.‘ امزى خاطر او د سر دسترخون پادشاه نمده.“

^{۳۰} اوخته قار شائول د بله یوناتان باله آمد و دزو گُفت: ”آى
باچه خاتون فاسد و ياغى! آيا ما نموفامم كه تو باچه یسى ره
بلده رسوايى خود خو و بلده رسوايى شرمگاه آبه خو انتخاب
كدم؟“^{۳۱} چون تا زمانى كه باچه یسى د روى زمى زنده بشه،
نه تو پادشاه موشى و نه پادشاهى تو برقرار موشه. پس آلى
نفر رى كو كه او ره د پيش ازمه بيره، چون او حتماً بايد
بُمره.“^{۳۲} یوناتان د جواب آته خو شائول گُفت: ”چرا او بايد
بُمره؟ او چى كده؟“^{۳۳} لیکن شائول نيزه خو ره سون ازو
گزلک كد كه او ره بزنه. پس یوناتان فاميد كه آته شى قصد
كُشتون داؤود ره دره.“^{۳۴} اوخته یوناتان غدر د سر قار از سر
دسترخو باله شد و د روز دوم ماه نان نخورد، چراكه او ام
بخاطر داؤود غمگى بود و ام بخاطرى كه آته شى او ره
شرمنده كدد.

^{۳۵} صباى روز ديگه شى یوناتان د امزو وخت كه قد داؤود

تعیین کدد دَ صحرا رفت و یگ باچه ریزه قد شی قتی بُود.
^{۳۶} اُو دَ امزُو باچه گُفت: ”بِدُو و تیرای ره که میزنُم پیدَا کُو.“
دَ حالیکه اُمُو باچه میدوید، اُو تیر ره رقمی ایله کد که ازُو تیر
شُنه. ^{۳۷} وختی اُمُو باچه دَ جایی که یوناتان تیر ره ایله کدد
رسید، یوناتان از پُشت شی کُوی کده گُفت: ”آیا تیر دَ پیشِ
رُوی تُو نییه؟“ ^{۳۸} امچنان یوناتان از پُشت امزُو باچه کُوی
کده گُفت: ”عَجَله کُو، زود بورُو و طال ندی!“ پس باچه که
قد یوناتان بُود تیرا ره باله کد و دَ پیشِ بادار خُو اَمَد. ^{۳۹} لیکن
اُمُو باچه هیچ چیز ره نَفامید؛ فقط یوناتان و داوود مقصدِ
توره ره فامید. ^{۴۰} اوخته یوناتان سَلاحِ خُو ره دَ امزُو باچه دده
گُفت: ”بورُو و اونا ره دَ شار بُیر.“

^{۴۱} بعد از رفتونِ امزُو باچه، داوود از پُشتِ سنگِ قَلچه باله شُد
و خود ره قد رُوی خُو دَ زمی اَندخته سِه دَفعه سَجده کد و
بعد ازُو اونا یگدیگه خُو ره ماخ کده هر دُوی شی چخرا کد،
ولے داوود کَلوتر چخرا کد. ^{۴۲} اوخته یوناتان دَ داوود گُفت:
”بَخیر۔ و۔ سلامت بورُو، چراکه هر دُوی مو دَ خُداوند قَسَم
خورده گُفتے، ’خُداوند دَ مینکلِ ازمه و ازتُو و دَ مینکلِ
اُولادِه ازمه و اُولادِه ازتُو تا اَبَد بَشه.““ بعد ازُو داوود باله شُد
رفت و یوناتان پس دَ شار اَمَد.

داوود دَ نوبِ موره

^{۲۱} داوود دَ نوبِ دَ پیشِ اَخیمَلک پیشوا رفت. اَخیمَلک
لرزیده دَ دَمِ راهِ داوود اَمَد و گُفت: ”چرا تنها امدی و کس قد
تُو نییه؟“ ^۲ داوود دَ اَخیمَلک پیشوا گُفت: ”پادشاه مَره بلده

انجام دَدونِ یگ کار وِظیفه دَده و دَز مه امر کده که، 'هیچ کس باید دَ باره کاری که تُو ره رَی مُونم و دَ باره چیزِی که دَز تُو وِظیفه مِیدیم نَفامه.' ما نفراره دَ فلان و فلان جای تعیین کدیم.^۳ آلی خورَدنی چیزخیل سرِ دِست دَری؟ بَلده مه پَنج دانه نان یا هر چیزِی که تیار آسته بدی.

^۴ پیشوا دَ جوابِ داوود گُفت: "ما هیچ نانِ معمولی سرِ دِست ندرم؛ فقط نانِ مُقدَّس آسته؛ اگه مردای جوان خود ره از خاتونو دُور نگاه کده بَشه مِیتنه بُخوره."^۵ داوود دَ جوابِ پیشوا گُفت: "یقیناً خاتونو مِثل همیشه از مو دُور نگاه شُده؛ وختیکه ما دَ یگ وِظیفه مورم جسم های مردای جوان مُقدَّس آسته، حتی اگه یگ وِظیفه عادی ام بَشه. پس امروز چیقَس کلوتر جسم های ازوا مُقدَّس بَشه؟"^۶ اوخته پیشوا نانِ مُقدَّس ره دَزو دَد، چراکه دَ اُونجی دیگه نان نَبود بَغیر از نانِ حُضورِ خُداوند که از حُضورِ خُداوند باله شُد و دَ روزِ باله کدون شی نانِ گرم دَ جای شی ایشته شُد.

^۷ دَ امزو روز یکی از خِدمتگرای شائول دَ اُونجی دَ حُضورِ خُداوند مِصرُوفِ عِبادت بُود؛ اُو دواغِ اِدومی نام دَشت و کِته چوپونای شائول بُود.

^۸ داوود دَ اَخیمَلِک گُفت: "آیا دَ اینجی دَ پیش تُو نِیزه یا شمشیر آسته؟ ما شمشیر و سلاح های دیگه خُو ره قد خُو نُورِدیم، چراکه کارِ پادشاه عاجل بُود."^۹ پیشوا گُفت: "اونه، شمشیرِ جُلِیاتِ فَلَسطِینی که تُو اُو ره دَ دَرِه ایلاره کُشتی، دَ پُشتِ ایفود دَ یگ لائِه پیچنده آسته. اگه میخاهی که اُو ره بگیری، مِیتنی بگیری، چُون بَغیر ازو دیگه سلاح دَ اینجی

نییه. داؤود گُفت: ”اُو بے جوړه آسته؛ اُمُو ره دَز مه بدی.“

داؤود دَ جَت موره

^{۱۰} پس داؤود اُمُو روز از پیشِ شائول دُوتا کد و دَ پیشِ اَخیش پادشاهِ جَت رفت. ^{۱۱} اوخته خِدمتگاری اَخیش دَزو گُفت: ”آیا امی داؤود، پادشاهِ سرزمینِ خُو نییه؟ آیا اونا رَقص-و-بازی کده و بیتِ خاندۀ دَ باره شی دَ یگدیگه خُو نَموگُفت که،

’شائول هزاران دُشمنون خُو ره کُشت

و داؤود دهها هزار دُشمنون خُو ره؟“

^{۱۲} داؤود امی توره ها ره دَ دِلِ خُو گِرِفَت و از اَخیش پادشاهِ جَت غَدَر ترس خورد. ^{۱۳} پس اُو رفتار خُو ره دَ پیشِ ازوا تغیر دَد و دَ حالیکه دَ دِسْتِ ازوا بُود خود ره دیونه اَندخت. اُو دَ رُوی پَلّه های درگه خط میکشید و آوِ دان خُو ره دَ بِلّه ریش خُو بُر مُوکد.

^{۱۴} اوخته اَخیش دَ خِدمتگاری خُو گُفت: ”اینه، شُمو مینگرید که ای آدم دیونه آسته! چرا ای ره دَ پیشِ ازمه اُوردید؟ ^{۱۵} آیا ما کم دیونه دَرُم که ای نفر ره ام اُوردید تا دَ پیشِ مه دیونگی کنه؟ و آیا ضرور آسته که ای نفر دَ خانه مه داخل شُنه؟“

داؤود دَ عدلّام و مِصفه موره

^{۲۲} پس داؤود اُونجی ره ایله کده دَ غارِ عدلّام دُوتا کد.

وختی برارو و پگ خانوار آته شی خبر شد، اونا ام د اونی د پیش ازو آمد. ^۲ اوخته هر کسی که دست-تنگ بود، هر کسی که قرضدار بود و هر کسی که د تنگ آمد د دور ازو جم شد و او قومندان ازوا شد. تعداد کسای که قد ازو یگجای شد تقریباً چار صد نفر بود.

^۳ داوود ازونجی د مصفیه موآب رفت و د پادشاه موآب گفت: ”لطفاً د آته و آیه مه اجازه بدی که د پیش ازتو بییه، تا غیتیکه ما بدنم خدا بلده مه چیز کار مونه.“ ^۴ پس اونا ره د پیش پادشاه موآب ایشته و اونا د تمام مدتی که داوود د پناهگاه بود قد پادشاه موآب مند. ^۵ اوخته جاد نبی د داوود گفت: ”د امزی پناهگاه نشی، بلکه ری شده د سرزمین یهودا بورو.“ پس داوود ری شد و د جنگل حارث رفت.

سائول پیشوايون منطقه نوب ره موکشه

^۶ سائول شنید که جای داوود و نفرای که قد شی آسته پیدا شده. دمزو غیت سائول د جبعه د یگ بلندی د تی برخت گز شستد و نیزه شی د دست شی بود و پگ خدمتگاری شی د دور شی ایسته بود. ^۷ اوخته سائول د خدمتگاری خو که د دور شی ایسته بود، گفت: ”ای بنیامینیا، بشنوید! آیا باچه یسی د پگ شمو زمی و باغ های انگور میدیه؟ آیا او تمام شمو ره قومندانای هزار نفری و قومندانای صد نفری تعیین مونه، یا ما؟ ^۸ پس چرا پگ شمو د خلاف مه نقشه کشیدید و هیچ کدم شمو دز مه خبر ندیدید وختیکه باچه مه قد باچه یسی عهد بسته کد؟ ارے، هیچ کدم شمو د غم مه نشدید و دز

مه خبر نَدِيدِ كه باچه مه خِدْمَتگار مَرِه دَ خِلاف مه باله كده
تا دَ كَمِين مه بِشِينه، رَقْمِي كه اِمروز شِشْتِه.

^۹ اوخته دواغ ادومي كه قد خِدْمَتگارای شائول ايسته بُود دَ
جواب شی گُفت: ”ما باچه یسِي ره دِیدم كه دَ نوب دَ پيشِ
اَخِيْمَلِك باچه اَخِيْطُوب اَمَد. ^{۱۰} اَخِيْمَلِك دَ باره ازو از
خُداوند هِدایت طلب كد و بَلَدِه ازو خوراك دَد و شمشيرِ
جُلياتِ فَلَسطِينِي ره ام دَزو تَسْلِيم كد.“

^{۱۱} پادشاه نفر رِي كده اَخِيْمَلِك پيشوا باچه اَخِيْطُوب ره قد
تمامِ خانوارِ آتِه شی، يعنی قد پيشوايوني كه دَ نوب بُود كُوي
كد و اونا پگ شی دَ پيشِ پادشاه اَمَد. ^{۱۲} شائول گُفت: ”اَي
باچه اَخِيْطُوب بِشَنو.“ اُو گُفت: ”اَمر كُو صاِحِب.“ ^{۱۳} شائول
دَزو گُفت: ”چرا شُمُو دَ خِلاف مه نَقْشه كَشِيْدِيد، تُو و باچه
يسِي؟ تُو دَزو نان و شمشير دَدِي و دَ باره ازو از خُدا هِدایت
طلب كدي تا دَ خِلاف مه باله شُدِه دَ كَمِين مه بِشِينه، رَقْمِي
كه اِمروز شِشْتِه.“

^{۱۴} اَخِيْمَلِك دَ جوابِ پادشاه گُفت: ”دَ مِينَكِلِ پگِ خِدْمَتگارای
تُو كِي اَسْتِه كه مِثْلِ داوودِ صاِدِقِ-و-وفادارِ بَشِه؟ اُو دامادِ
پادشاه اَسْتِه، اُو قومندانِ مُحافِظِينِ تُو يِه و اُو دَ خانِه تُو
مُحترم اَسْتِه. ^{۱۵} اَيَا اُمُو روز دَفْعِه اوّل بُود كه ما دَ باره ازو از
خُدا هِدایت طلب كدم؟ هرگز نه! اُمِيد كه پادشاه امي چيزا ره
دَ گردونِ خِدْمَتگار خُو و دَ گردونِ خانوارِ آتِه مه نَنَدَزِه، چُونِ
خِدْمَتگار تُو دَ باره امزي مَوْضوعِ كَامِلًّا بَعِ خِبر اَسْتِه.“

^{۱۶} پادشاه گُفت: ”اَي اَخِيْمَلِك، تُو و پگِ خانوارِ آتِه تُو حَتْمًا
باید كُشته شَنِيد.“ ^{۱۷} اوخته پادشاه دَ مُحافِظِينِ خُو كه دَ دَوْر

شی ایسته بُود، گُفت: ”باله شُنید و پیشوایونِ خُداوند ره
بُکُشید، چراکه دِسْتِ ازیَا قد داوود یگ آسته؛ امیا میدَنست
که داوود دوتا مونه، ولے دَز مه خبر نَدَد.“ لیکن خِدْمَتگَرای
پادشاه نَخاست که دَ بَلَه پیشوایونِ خُداوند دِسْتِ باله کده
حَمَله کنه. ^{۱۸} اوخته پادشاه دَ دَوَاغِ گُفت: ”تُو بورُو و دَ بَلَه
پیشوایو حَمَله کُو.“ و دَوَاغِ ادومی باله شُدِه دَ بَلَه پیشوایو
حَمَله کد و هشتاد و پَنج نفر ره که ایفود کتانی مُپوشید دَ
امزُو روز کُشت. ^{۱۹} نوب ره که شارِ پیشوایو بُود ام قد دَم
شمشیر زد؛ اَرَمے، مَرَدَا، خاتونو، بچکِچَا و نِلغِه گونِ شیرخور
ره قد گاوو، اُلاغا و گوسپندو از دَمِ شمشیر تیر کد.

^{۲۰} لیکن یکی از باچه های اَخِیْمَلِک باچِه اَخِیْطُوب که اَبِیاتار
نام دَشت خود ره خطا دده دَ پیشِ داوود دوتا کد؛ ^{۲۱} و اَبِیاتار
دَ داوود خبر اُورده گُفت که شائول پیشوایونِ خُداوند ره دَ
قتل رَسَند. ^{۲۲} داوود دَ اَبِیاتار گُفت: ”دَ امزُو روز وختیکه دَوَاغِ
ادومی ره دَ اُونجی دیدم، ما فامیدم که اُو شائول ره حتماً
خبر مونه. پس ما باعث شُدُم که تمامِ نفرای خانوارِ آتِه تُو
کُشته شُنه. ^{۲۳} قد ازمه بُمَن و ترس نَخور؛ چُون اُمُو کس که
قَصَدِ گِرِفْتونِ جانِ ازمه ره دَره، قَصَدِ گِرِفْتونِ جانِ ازتو ره
ام دَره. اَرَمے، قد ازمه دَ اَمْنِیْتِ اَسْتی.“

داوود باشنده های قعیله ره نجات میدیه

^{۲۳} دَ امزُو غِیْتِ مُخْبِرَا دَ داوود گُفت: ”اونه، فَلَسطِینیا قد
قعیله جنگ مونه و خرمونا ره غارت موكنه.“ ^۲ اوخته داوود
از خُداوند هِدایت طلب کده گُفت: ”آیا بورُم و اُمُو فَلَسطِینیا

ره بزئم؟“ خُداوند دَ داؤود گُفت: ”بورو، فَلَسطِینیا ره بزَن و قعیله ره نجات بدی.“^۳ لیکن نفرای داؤود دَزو گُفت: ”توخ کو، دَ اینجی دَ یهودا مو قد ترس زندگی مونی، پس اگه دَ جنگ لشکرهای فَلَسطِینیا دَ قعیله بوری، ترس مو چیقس کلوتر مُوشه؟“

^۴ اوخته داؤود بسم از خُداوند هدایت طلب کد و خُداوند دَ جواب شی گُفت: ”باله شو و دَ قعیله بورو، چراکه ما فَلَسطِینیا ره دَ دستِ ازتو تسلیم موم.“^۵ پس داؤود و نفرای شی دَ قعیله رفت و قد فَلَسطِینیا جنگ کده چارپایای ازوا ره گِرِفته بُرد؛ اونا فَلَسطِینیا ره زده سخت شکست دد. دَ امزی رقم داؤود باشنده های قعیله ره نجات دد.

^۶ وختیکه اَبیاتار باچه اَحیمَلک دَ پیشِ داؤود دَ قعیله دوتا کد، او یگ ایفود ره ام دَ دستِ خو گِرِفته اُورد.

^۷ دَمزُو غیت دَ شائول خبر دده شد که داؤود دَ قعیله اَمده و شائول گُفت: ”خدا او ره دَ دستِ ازمه تسلیم کده، چون او دَ شاری که درگه ها و پُشتبند ها دره داخل شده و خود ره بندی کده.“^۸ پس شائول تمام لشکر ره بلده جنگ جم کد تا دَ قعیله تاه شنه و داؤود و نفرای شی ره محاصره کنه.^۹ وختی داؤود فامید که شائول دَ خلافِ ازو نقشه بد کشیده، او دَ اَبیاتار پیشوا گُفت: ”ایفود ره پیش بیر.“^{۱۰} و داؤود گُفت: ”ای خُداوند، خُدایِ اسرائیل، خدمتگار تو سقه خبر دره که شائول قصد دره دَ قعیله بییه و بخاطرِ ازمه شار ره خراب کنه.“^{۱۱} آیا مردمِ قعیله مره دَ دستِ ازو تسلیم مونه؟ آیا امو رقم که خدمتگار تو شنیده، شائول مییه؟ ای خُداوند، خُدای

اسرائیل، خواهش مونت که خدمتگار خوره خبر بدی. “
خداوند گفت: ”او مییه.“^{۱۲} اوخته داوود گفت: ”آیا مردم
قعیله مره و نفرای مره د دست شائلو تسلیم مونه؟“ خداوند
گفت: ”تسلیم مونه.“

^{۱۳} پس داوود و نفرای شی که تقریباً شش صد نفر بود، باله
شده از قعیله ری شد و د هر جای که تَنست رفت. وختی د
شائلو خبر دده شد که داوود از قعیله دوتا کده، او از رفتو
دست کشید.^{۱۴} داوود د پناهگاه های بیابو د کوهستون بیابون
زیف جای-د-جای شد. شائلو بلده روزای کلو او ره
موبالید، لیکن خدا او ره د دست شی تسلیم نموکد.

^{۱۵} داوود پی برد که شائلو د قصد گرفتون جان ازو آمده، د
امزو غیت او د بیابون زیف د حورش بود.^{۱۶} و یوناتان باچه
شائلو باله شده د حورش د دیر داوود آمد و او ره تشویق کد
که د خدا اطمینان داشته بشه^{۱۷} و دزو گفت: ”ترس؛ چون
دست آته مه شائلو دز تو نمیرسه؛ تو پادشاه اسرائیل موشی
و ما د پالوی تو نفر دوّم موشم و آته مه شائلو ام ای ره
میدنه.“^{۱۸} اوخته هر دوی ازوا د حضور خداوند عهد بسته
کد؛ بعد از عهد بسته کدو داوود د حورش مند و یوناتان د
خانه خو رفت.

^{۱۹} د امزو غیت مردم زیف د پیش شائلو د جبعه آمد و گفت:
”داوود د مینکل ازمو د پناهگاه های حارث د کوهستون
حخیله که طرف جنوب بیابو آسته، تاشه شده.^{۲۰} پس ای
پادشاه، هر وختیکه دل تو موشه بیه و مو وظیفه دری که او
ره د دست پادشاه تسلیم کنی.“^{۲۱} شائلو گفت: ”خداوند

شُمورِه بَرکتِ بَدیهِ که امی رِقْمِ بَلَدِه مه دِلِسوزی کَدید.

^{۲۲} بَورید و کَلوترِ تَحْقِیقِ کَنید. بِنَگَرِید که اُو دَقِیقِ دَ کُجَا اَسْتِه و کِی اُو رِه دَ اُونجی دِیدِه؛ چُون بَلَدِه مه کُفْتِه شُدِه که اُو غَدِرِ دَ حِیلِه-و-مَکَرِ رِفْتارِ مُونِه. ^{۲۳} چَارطَرَفِ رِه تُوخِ کَنید و تَمَامِ جَایِ هَایِ تَاشِه شُدو رِه که اُو خُودِ رِه دَزُوا تَاشِه مُونِه پَیدا کَنید و قَدِ مَعْلُومَاتِ دَقِیقِ دُوبَارِه دَ پِیشِ اَزْمِه بَیید. اُوخْتِه مَاقَدِ شُمو مَورُم؛ اِگِه اُو دَ اَمزُو مَنطِقِه بَشِه، مَاقَدِ تَمَامِ آغِیلَایِ یَهُودَا رِه گِشْتِه اُو رِه پَیدا مُونُم. ^{۲۴} پَسِ اُونَا بَالِه شُدِه پِیشِلونِ شَائولِ دَ زِیْفِ رِفْت.

دَ اَمزُو غَیْتِ دَاوُودِ و نَفْرَایِ شِی دَ صَحْرَایِ مَعونِ، دَ عَرَبِه دَ جَنُوبِ بَیَابو بُوَد. ^{۲۵} اُوخْتِه شَائولِ و نَفْرَایِ شِی بَلَدِه پَالِیدونِ اَزو رِفْت. وختی دَ دَاوُودِ خَبَرِ رَسِیدِ، اُو دَ بَیْنِ قَادِه هَا تَاهِ شُدِه دَ بَیَابونِ مَعونِ جَای-د-جَایِ شُد. امی که شَائولِ اِی رِه شَنیدِ، اُو دَاوُودِ رِه دَ بَیَابونِ مَعونِ دُمبالِ کَد. ^{۲۶} شَائولِ دَ یِگِ طَرَفِ کُوهِ مَورِفْتِ و دَاوُودِ و نَفْرَایِ شِی دَ دِیگِه طَرَفِ کُوه؛ دَاوُودِ عَجَلِه مَوکَدِ که اَزِ پِیشِ شَائولِ دُوتَا کَنِه، و لَی شَائولِ و نَفْرَایِ شِی دَ بَلِه دَاوُودِ و نَفْرَایِ شِی حَلِقِه مَحَاصِرِه رِه تَنگَتَرِ مَوکَدِ تَا اُونَا رِه دِسْتِگِیرِ کَنِه. ^{۲۷} دَ اَمزُو غَیْتِ یِگِ قَاصِدِ دَ پِیشِ شَائولِ اَمَدِه کُفْت: ”عَجَلِه کُو و بَیِه، چَرَاکِه فَلَسطِینِیا دَ بَلِه سَرزَمِینِ مَوحَمَلِه کَدِه.“ ^{۲۸} پَسِ شَائولِ اَزِ دُمبالِ کَدونِ دَاوُودِ دِستِ کَشِیدِ و دَ جَنگِ فَلَسطِینِیا رِفْت. اَمزِی خَاطِرِ اَمُو جَایِ رِه «قَادِه مَحَلَقُوت» نَامِ کَد. ^{۲۹} و دَاوُودِ اَزو نَجی رِفْتِه دَ پَنَاهِگَاهِ هَایِ عَین-گِدی جَای-د-جَایِ شُد.

داؤود از کشتون شائلول تیر موشه

۲۴ وختیکه شائلول از دُمبال کدونِ فَلَسطینیا پس آمد، دَزو کُفته شد که: “اونه، داؤود دَ بیابونِ عین-گدی آسته.”^۱

اوخته شائلول سه هزار نفرِ اِنْتِخاب شُده ره از تمامِ اِسرائیل گِرِفْت و بَلدِه پالیدونِ داؤود و نفرای شی سُون قاده های بَزونِ کوهی رفت.^۲ او دَ قوتونای گوسپندو که دَ بَعْلِ راه بود رسید؛ دَ اُونجی یگ غار بود و شائلول دَزو داخل شد که رفع حاجت کنه. داؤود و نفرای شی دَ آخِرای غار شِشْتُد.^۳ نفرای داؤود دَزو کُفت: “ای روزی آسته که خُداوند دَ باره شی دَز تو کُفت: ‘ما دُشمون تو ره دَ دِست تو تسلیم مونم تا هر رقم که دَ نظر تو خوب معلوم موشه قد شی رفتار کنی.’” اوخته داؤود باله شُده آهسته گوشه چپنِ شائلول ره بُرید.^۴ مگم پسانتر وِجدانِ داؤود او ره ملامت کد، چراکه او گوشه چپنِ شائلول ره بُرید.^۵ او دَ نفرای خو کُفت: “خُداوند از مه دُور دَشته بَشه که ای کار ره دَ حقِ بادار خو مَسَح شُده خُداوند کنم و دِست خو ره دَ خِلافِ ازو باله کنم، چون او مَسَح شُده خُداوند آسته.”^۶ پس داؤود قد امزی تورا نفرای خو ره سرزنش کد و اونا ره نه ایشْت که دَ بَلِه شائلول حمله کنه. اوخته شائلول باله شُده از غار بُر شد و دَ راهِ خو رفت.

۸ بعد ازو داؤود باله شُده از غار بُرو رفت و از پُشتِ شائلول کوی کده کُفت: “او بادار مه، پادشاه!” وختیکه شائلول پُشتِ خو ره توخ کد داؤود قد رُوی خو دَ زمی خَم شد و اِحْتِرام کد.^۹ و داؤود دَ شائلول کُفت: “چرا دَ توره کسای گوش میدی که مَوگیه، داؤود قَصْد دَره دَز تو ضرر برسنه؟”^{۱۰} اینه،

امروز قد چیمای خو دیدی که چطور خداوند تُو ره د غار د دست مه تسلیم کد؛ و بعضی نفره مَره شله شد که تُو ره بُکُشُم، لیکن دل مه دز تُو سوخت و ما گُفتم، 'ما دست خو ره د بله بادار خو باله نمونم، چراکه او مسح شده خداوند آسته.' ^{۱۱} ای آته مه، توخ کو و بنگر که گوشه چپن تُو د دست ازمه یه؛ ازی که ما گوشه چپن تُو ره بُریدم و تُو ره نکُشتم، بدن و یقین کو که از دست مه بدی و خیانت نمیه. ما دز تُو هیچ گناه نکدیم، لیکن تُو د شکار ازمه بُر شدی که جان مَره بگیری. ^{۱۲} خداوند د بین ازمه و ازتو قضاوت کنه و خداوند انتقام مَره از تُو بگیره، لیکن دست ازمه د خلاف ازتو باله نموشه. ^{۱۳} رقمی که مثل پیشنه گو مویگه: 'کار بد از بدکارا سر میزنه؛' لیکن دست ازمه د خلاف ازتو باله نموشه. ^{۱۴} پادشاه اسرائیل از دُمال کی آمده؛ کی ره دُمال مونی؟ یگ سگ مُرده ره؛ یگ کیک ره؛ ^{۱۵} پس بیل که خداوند قاضی بشه و د بین ازمه و ازتو قضاوت کنه. بیل که او بنگره و دعوای مَره قد ازتو فیصله کنه و مَره از دست تُو خلاص کنه.

^{۱۶} وختی داوود از گُفتون امزی تورا د شائلو خلاص شد، شائلو گُفت: "داوود باچه مه، ای آواز ازتو یه؟" و شائلو آواز خو ره بلند کده چخرا کد ^{۱۷} و د داوود گُفت: "تُو ازمه کده نیک آستی، چراکه تُو د حق ازمه خوبی کدی، ولی ما د حق ازتو بدی کدیم. ^{۱۸} امروز تُو دز مه ثابت کدی که تُو چطور د حق ازمه خوبی کدی، چون وختیکه خداوند مَره د دست تُو تسلیم کد، تُو مَره نکُشتی. ^{۱۹} آرے، کی آسته که دُشمون خو ره گیر کنه و او ره بیله که صحیح-و-سلامت

بوره؟ پس خداوند اجر تو ره قد خوبی بدیهه بخاطر چیزی که امروز د حق ازمه کدی. ^{۲۰} آلی ما میدنم که تو حتماً پادشاه موشی و پادشاهی اسرائیل د دست از تو برقرار موشه. ^{۲۱} پس بلده مه د خداوند قسم بخور که بعد ازمه اولاده مره از بین نموبری و نام مره از خانوار آته مه گل نمونی. ^{۲۲} داوود بلده شائول قسم خورد. اوخته شائول د خانه خو رفت و داوود و نفرای شی د پناهگاه رفت.

فوت سموئیل

۲۵ ^۱ د امزو غیت سموئیل فوت کد و تمام اسرائیل جم شده بلده ازو ماتم گرفت. اونا او ره د خانه شی د رامه دفن کد. بعد ازو داوود باله شده تیلو د بیابون پاران رفت.

داوود و ابیجایل

^۲ د معون یگ نفر زندگی موکد که جایداد شی د کرمل بود. امو آدم غدر ثروتمند بود؛ او سه هزار گوسپو و یگ هزار بز دشت و دمزو روزا د کرمل مال کلی دشت. ^۳ نام امزو نفر نابال بود و خاتون شی ابیجایل نام دشت. او یگ خاتون هوشیار و نوربند بود، لیکن شوی شی یگ آدم سنگدل و بد معامله بود. نابال از خانوار کالیب بود. ^۴ داوود د بیابو شنید که نابال مال کلی دره. ^۵ پس داوود ده مرد جوان ره ری کد و دزوا گفت: "د کرمل رفته د پیش نابال بورید و از طرف ازمه او ره سلام بگید. ^۶ دز شی اینی رقم بگید: 'زنده-و-سلامت بشی. خانوار تو سلامت بشه و پگ چیزای که دری

سلامت بشه. ^۷ ما شنیدیم که مال کلی دری. د دورونی که چوپونای تو قد ازمو بود، مو اونا ره آزار-و-آذیت نکدی و د تمام روزای که اونا د کرمَل بود هیچ چیز ازوا گم نشد. ^۸ از خدمتگرای خو پُرسان کو و اونا دز تو موگیه. امزی خاطر بیل که نظر لطف تو د بله نفرای مه قرار بگیریه، چون مو د روز خوشحالی آمدی. لطفاً هر چیزی که سر دست دری د خدمتگرای خو و د داوود باچه خو بدی.“

^۹ وختیکه نفرای داوود د اونجی رسید، اونا پگ امزی تورا ره د نام داوود د نابال گفت و منتظر شست. ^{۱۰} لیکن نابال د جواب خدمتگرای داوود گفت: ”داوود کی آسته؟ ای باچه یسی چی کاره آسته؟ دزی روزا کلو خدمتگارا از پیشِ بادر خو دوتا مونه. ^{۱۱} آیا نان و آو خو ره قد گوشتی که بلده مال کلگرا خو قصابی کدیم، گرفته د کسای بدیم که هیچ نموفامم از کجا آسته؟“ ^{۱۲} اوخته نفرای داوود تاو خورده پس آمد و پگ امزی تورا ره د داوود نقل کد. ^{۱۳} داوود د نفرای خو گفت: ”هر کدم شمو شمشیر خو ره د کمر خو بسته کنید.“ پس اونا هر کدم شی شمشیر خو ره د کمر خو بسته کد و داوود ام شمشیر خو ره د کمر خو بسته کد؛ و تقریباً چار صد نفر از پشت داوود ری شد، ولے دوصد نفر د پیشِ اسباب ها شست.

^{۱۴} مگم یکی از خدمتگرای نابال د ابیجایل خاتون شی خبر دده گفت: ”اونه، داوود قاصدا ره از بیابو ری کد تا د بادر مو سلام بگیه، لیکن او اونا ره سخت-و-ناسزا گفت، ^{۱۵} د حالیکه رفتار امزو مردا قد ازمو غدر خوب بود و مو از

دِسْتِ اَزوا اَزار۔ و۔ اذیتِ نَشُدی و دَ تمامِ روزای که مو دَ
 بیابو بُودی و دَ ساجِه اَزوا گشت۔ و۔ گُزار مُوکدی هیچ چیز
 مو گُم نَشُد. ^{۱۶} دَ تمامِ روزای که مو قد اَزوا بُودی و گوسپندو
 ره میچَرندی، اونا ام دَ وختِ شاو و ام دَ وختِ روز بلده مو
 رقم دیوال بُود. ^{۱۷} پس آلی فکر کُو و بِنگر که چی باید بُکنی،
 چراکه بلا۔ و۔ مُصیبت دَ سرِ بادر مو و پگِ خانوار شی
 آمدنی آسته؛ اُو دَ اندازه بدِ اخلاق آسته که هیچ کس نَمیتنه قد
 اَزو توره بُگیه.

^{۱۸} اوخته اَبیجایل دِستی دُوصد دانه نان، دُو مَشک شرابِ
 انگور، پَنج گوسپونِ تیار شُدِه، پَنج مَنک غَلِه بریو شُدِه، صد
 دانه کیکِ کِشمِشی و دُوصد دانه کیکِ انجیری ره گِرِفته دَ
 بلِه اَلَاغا بار کد ^{۱۹} و دَ خِدْمَتگَرای خُو گُفت: ”پیشلون مه
 بورید؛ اینه، ما از پُشت شُمو مییم.“ لیکن دَ شُوی خُو نابال
 هیچ چیز نَگُفت. ^{۲۰} دَ حالیکه اَبیجایل دَ بلِه خَر خُو سوار بُود و
 از بَغَلِ کوه تاه میمد، داوود و نفرای شی از دَمِ رُوی اَزو
 رسید و اُو قد اَزوا رُوی دَ رُوی شُد. ^{۲۱} داوود قد خود خُو
 گُفت: ”واقعاً ما بے فایده مال۔ و۔ دارایی امزی آدم ره دَ بیابو
 نگاه کدُم، دَ اندازه که از تمامِ مال های شی هیچ چیز گُم
 نَشُد، چُون ای دَ عَوْضِ نیکی مه دَز مه بدی کد. ^{۲۲} خُدا مَره
 ازی کده ام کَلوتر ذَلیل کُنه، اگه ما از تمامِ کسای که دَزو
 تعلق دَره یگِ مَرَد۔ و۔ باچِه شی ره ام تا روشنی صُبْح زنده
 بیلم.“

^{۲۳} وختی اَبیجایل داوود ره دید، دِستی از اَلَاغِ خُو تاه شُد و دَ
 پیشِ داوود رُوی دَ خاکِ اُفتده اِحترام کد. ^{۲۴} و دَ پایای شی

أَفْتَدَهُ كُفْتُ: ”أَي بَادَار مَه، تَمَامِ اَمْرِي كُنَّاه رَه دَ بَلَه اَزْمَه بِنْدَز؛ لُطْفاً بِيَل كَه كَنِيز تُو تَوْرَه خُو رَه دَ گُوش تُو بَرِسَنَه وَ تَوْرَه هَاي كَنِيز خُو رَه گُوش بِيْغِر. ^{٢٥} بَادَار مَه، تَوْرَاي اَمْرِي مَرْدِ بَدِ اَخْلَاقِ يَعْني نَابال رَه دَ دِلِ خُو نَكِيْرَه، چَرَاكَه اُو رَقْمِ نَامِ خُو اَسْتَه؛ نَامِ اَزُو نَابال اَسْتَه وَ لَوْدْگِي دَزُو وَجُوْدِ دَرَه. بَادَار مَه، مَا كَنِيز تُو مَرْدَايِ جُوَانِ رَه كَه رَيِي كُدْدِي، نَدِيْدُم.

^{٢٦} پَسِ اَلِي اَي بَادَار مَه، قَسَمِ دَ زِنْدَگِي خُداوند وَ دَ زِنْدَگِي اَز تُو، مِيْنِگَرْمُ كَه خُداوند تُو رَه اَز رِيخْتَنْدُونِ خُونِ وَ اَز اِنْتِقَامِ گَرِفْتُو قَدِ دِسْتِ خُودِ تُو مَنَعِ كَدَه. اَلِي دُعَا مُونَمُ كَه دُشْمَنَايِ تُو وَ تَمَامِ كَسَايِ كَه مِيخَايَه دَ بَادَار مَه ضَرَرِ بَرِسَنَه رَقْمِ نَابالِ شَنَه. ^{٢٧} وَ اَلِي اَمِي تُحْفَه رَه كَه كَنِيز تُو بَلَدَه بَادَارِ خُو اُوْرَدَه، بِيَلِ كَه دَ اَمْرِي مَرْدَايِ جُوَانِ كَه قَدِ بَادَارِ مَه اَمَدَه دَدَه شَنَه.

^{٢٨} لُطْفاً خَطَايِ كَنِيزِ خُو رَه بُبْخَشِ، چُونِ خُداوندِ وَاقِعاً خَاْنَه بَادَارِ مَرَه مُسْتَحْكَمِ اَبَادِ مُونَه، چَرَاكَه بَادَارِ مَه دَ جَنگَايِ خُداوندِ جَنگِ مُونَه؛ وَ دَ تَمَامِ رُوْزَايِ زِنْدَگِي تُو دَزِ تُو بَدِي نَمِيْرَسَه. ^{٢٩} اِگَه يَگُو كَسِ بَالَه شَنَه كَه تُو رَه دُمْبَالِ كَدَه جَانِ تُو

رَه بِيْغِرَه، جَانِ بَادَارِ مَه دَ جَمِ زِنْدَه هَا دَ پِيْشِ خُداوندِ، خُدايِ تُو نِگَاهِ مَوْشَه؛ لِيكِنِ خُداوندِ جَانِ دُشْمَنَايِ تُو رَه دُوْرِ پُوْرْتَه مُونَه رَقْمِي كَه سَنگِ رَه اَزِ كَاسَه پَلْخَمُو دُوْرِ پُوْرْتَه كَنِي.

^{٣٠} وَخْتِي خُداوندِ بَلَدَه بَادَارِ مَه تَمَامِ چِيْزَايِ خُوْبِ رَه كَه دَزْشِي وَعَدَه كَدَه دَ جَايِ بِيْرَه وَ تُو رَه رَهْبِرِ اِسْرَائِيْلِ مُقَرَّرِ كَنَه، ^{٣١} اُوخْتَه اِي بَلَدَه بَادَارِ مَه سَنگِ لَخْشَنْدُكِ وَ عَذَابِ

وَجْدَانِ جُوْرِ نَمَوْشَه كَه خُونِ نَاحِقِ رِيخْتَنْدَه وَ بَادَارِ مَه خُودِ شِي اِنْتِقَامِ خُو رَه گَرِفْتَه. بَادَارِ مَه، غَيِيْتِيكَه خُداوندِ دَ حَقِ تُو خُوْبِي كَدِ، اُوخْتَه كَنِيزِ خُو رَه دَ يَادِ بِيْر.

^{۳۲} داوود دَ اَبِجَايِلِ كُفْتُ: ”خُداوند، خُدايِ اِسْرَائِيلِ رِهْ حَمْدِ-
 و- سِپاسِ كِهْ تُو رِهْ اِمْرُوزِ دَ دَمِ رُويِ مِهْ رِي كَد. ^{۳۳} بَرَكْتِ دَ
 دَانايِ تُو؛ خَيْرِ- و- بَرَكْتِ بِنِگَرِي كِهْ اِمْرُوزِ مَرِهْ اَز رِيخْتَنْدُونِ
 خُونِ و اَز گِرِفْتُونِ اِنْتِقَامِ مِهْ قَد دِسْتِ خُودِ مِهْ مَنَعِ كَدِي.
^{۳۴} چُونِ دَ زَنْدِگِي خُداوند، خُدايِ اِسْرَائِيلِ كِهْ مَرِهْ اَز ضَرَرِ
 رَسَنْدُو دَز تُو مَنَعِ كَد قَسَمِ، اِگِهْ عَجَلَهْ كَدِهْ دَ دَمِ رُويِ مِهْ
 نَمِيْمَدِي، يَقِيناً يِگِ مَرْدِ- و- باچِهْ اَز نَابالِ تا رُوشَنِي صُبْحِ
 باقِي نَمُومَنْدِ.“ ^{۳۵} اوخْتِهْ داوود چِيْزايِ رِهْ كِهْ اَبِجَايِلِ اُورْدِهْ
 بُوْد، اَز دِسْتِ شِي گِرِفْتِ و دَزُو كُفْتُ: ”بَخَيْرِ- و- سَلَامَتِ دَ
 خَانِهْ خُو بُوْرُو. اَيْنِهْ، تُوْرِهْ تُو رِهْ گُوشِ گِرِفْتُمُ و رُويِ تُو رِهْ دَ
 زَمِي نَهْ اَنْدَخْتُمُ.“

^{۳۶} وختِي اَبِجَايِلِ دَ پِيْشِ نَابالِ پَسِ اَمَدِ، دِيْدِ كِهْ اُو يِگِ مِهْمَانِي
 رَقْمِ مِهْمَانِي شَاهانِهْ دَ خَانِهْ خُو گِرِفْتِهْ؛ دِلِ نَابالِ دَ وِجُودِ شِي
 غَدْرِ خُوشِ بُوْد، چُونِ اُو غَدْرِ نَشِهْ شُدْدِ. پَسِ اَبِجَايِلِ تا
 رُوشَنِي صُبْحِ دَزُو هِيْچِ چِيْزِ نَكُفْتُ. ^{۳۷} صَباحِ گاهِ وختِيكِهْ نَشِهْ
 شَرابِ اَز نَابالِ رَفْتُدِ، خَاتُونِ شِي اَمُو چِيْزَا رِهْ كِهْ رُخِ دَدُدِ دَزِ
 شِي نَقْلِ كَدِ و دِلِ اَزُو دَ وِجُودِ شِي مُرْدِ و اُو رَقْمِ سَنَگِ اَلِي
 جُورِ شُد. ^{۳۸} تَقْرِيْباً بَعْدِ اَز دَهْ رُوزِ خُداوندِ نَابالِ رِهْ زَدِ و اُو
 مُرْدِ.

^{۳۹} وختِي داوود شَنِيدِ كِهْ نَابالِ مُرْدِهْ، اُو كُفْتُ: ”خُداوندِ رِهْ
 حَمْدِ- و- سِپاسِ كِهْ اِنْتِقَامِ تَحْقِيْرِ- و- تَوَهِيْنِ مَرِهْ اَز نَابالِ
 گِرِفْتِ و خِدْمَتْگارِ خُو رِهْ اَز بَدِي نِگاهِ كَد؛ چُونِ خُداوندِ بَدِي
 نَابالِ رِهْ دَ سَرِ خُودِ شِي اُورْدِ.“ اوخْتِهْ داوود دَ اَبِجَايِلِ پَيغامِ
 رِي كَدِ و اَزُو خاستْگاري كَدِ تا اُو رِهْ خَاتُونِ خُو كَنِهْ. ^{۴۰} پَسِ

خدمتگاری داؤود دَ کَرْمَل دَ پِيشِ اَبِجَايِل اَمَد و دَزُو كُفْت:
 ”داؤود مو ره دَ پِيشِ از تُو رِي كده تا تُو ره دَ عِنَوَانِ خَاتُونِ
 خُو بَگِيرِه.“^{۴۱} اَبِجَايِل باله شُد و رُوِي خُو ره سُونِ زَمِي كده
 خَم شُد و كُفْت: ”اينه، كَنِيزِ شُمُو دَ خِدْمَتِ اَسْتِه تا پايایِ
 خِدْمَتگَارِي بَادَارِ خُو ره بَشُوِيه.“^{۴۲} و اَبِجَايِل دَ عَجَلَه باله
 شُدِه دَ سَرِ يَغِ اَلَاغِ سَوَارِ شُد و پَنَجِ كَنِيزِ شِي اَم قَدِ شِي قَتِي
 رِي شُد. دَ اَمزِي رَقْمِ اُو از پُشْتِ قَاصِدَايِ داؤود رِفْت و
 خَاتُونِ اَزُو شُد.

^{۴۳} داؤود قَدِ اَخِينوعَمِ يَزْرَعِيلِي اَم تُوِي كَد و هَرِ دُوِي اَزُوا
 خَاتُونِ اَزُو شُد.^{۴۴} لِيكِنِ شَائُولِ دُخْتَرِ خُو مِيخَالِ رِه كِه
 خَاتُونِ داؤود بُوَد دَ فَلَطِي بَاچِه لَائِشِ كِه از جَلِيمِ بُوَد، دَد.

داؤود بسم از كُشْتُونِ شَائُولِ تِيرِ مَوْشِه

۲۶^۱ دَ اَمزُو غَيْتِ مَرْدُمِ زَيْفِ دَ جِبْعِه دَ پِيشِ شَائُولِ اَمَدِه
 كُفْت: ”داؤود خُو دَرِه دَ تِپِه حَخِيلِه كِه رُوِي دَ رُوِي بِيَابُو اَسْتِه
 تَاشِه كَدِه.“^۲ اوخْتِه شَائُولِ باله شُدِه قَدِ سِه هَزَارِ نَفَرِ از
 اِنْتِخَابِ شُدِه هَايِ اِسْرَائِيلِ دَ بِيَابُونِ زَيْفِ رِفْتِ تا داؤود رِه دَ
 اُونجِي بِيَالِه.^۳ شَائُولِ دَ تِپِه حَخِيلِه كِه رُوِي دَ رُوِي بِيَابُو اَسْتِه
 دَ بَغْلِ رَاهِ خِيمِه زَد؛ لِيكِنِ داؤود دَ صَحْرَا بُوَد-و-بَاشِ
 دَشْتِ. وختِي داؤود خَبَرِ شُد كِه شَائُولِ از پُشْتِ شِي دَ بِيَابُو
 اَمَدِه،^۴ اُو جَاسُوسَا رِه رِي كَد و پِي بُرَد كِه خَبَرِ وَاقْعِيَتِ دَرِه
 و شَائُولِ اَمَدِه.^۵ اوخْتِه داؤود باله شُدِه دَ جَايِي اَمَدِ كِه شَائُولِ
 دَ اُونجِي اِسْتِرَاحَتِ كَدُد؛ و داؤود جَايِي رِه كِه شَائُولِ و اَبْنِيرِ
 بَاچِه نِيرِ قَوْمَنَدَانِ لَشْكِرِ خَاو كَدُد از دُورِ تُوخِ كَد. شَائُولِ دَ

مینکلِ استراحت‌گاهِ خاو کدد و لشکر د چاردور شی خاو
بود.

۶ داوود د اخیملکِ حتی و ابیشای برارِ یوآب باچه صرویه
گفت: "کی قد ازمه د منہ خیمه‌گاه د پیشِ شائلو مورہ؟"
ابیشای گفت: "ما قد تو مورم." ۷ پس داوود و ابیشای د غیت
شاو د مینکلِ لشکرِ شائلو رفت و دید که شائلو د مینکلِ
استراحت‌گاهِ برار کشیده خاو شده و نیزه شی د نزدیکِ سر
شی د زمی گور آسته و ابنیر و عسکرا د گرداگرد شی خاو
کده. ۸ ابیشای د داوود گفت: "امروز خدا دشمنون تو ره د
دست تو تسلیم کده. پس آلی اجازه بدی که او ره قد یگ
ضربه نیزه د زمی میخ کنم؛ ما او ره دفعه دوم نمیزنم."
۹ لیکن داوود د ابیشای گفت: "نه، او ره نکش، چون کی
آسته که دست خو ره د بله مسح شده خداوند باله کنه و
بیگناه حساب شنه؟" ۱۰ داوود ادامه دده گفت: "د زندگی
خداوند قسم که یا خداوند او ره میزنه یا روز شی پوره شده
مورمه و یا ام د جنگ رفته نابود موشه. ۱۱ خداوند از مه دور
دشته بشه که دست خو ره د بله مسح شده خداوند باله کنم.
لیکن نیزه ره که د نزدیکِ سر شی آسته و کوزه او ره بگیر
که بوری." ۱۲ پس داوود نیزه و کوزه او ره از نزدیکِ سر
شائلو گرفت و اونا رفت. هیچ کس نه دید، نه خبر شد و نه
بیدار شد، چون پگ ازوا خاو بود، چراکه خاو غوج از طرف
خداوند د بله ازوا آمدد.

۱۳ اوخته داوود د دیگه طرفِ دره رفته ازوا دور د بله تپه
ایسته شد و د مینکلِ ازوا غدر کلو فاصله بود. ۱۴ و داوود د

بَلِه لَشکَر و دَ بَلِه اَبْنیر باچِه نیر چِیغ زده گُفت: ”اَی اَبْنیر جواب نَمیدی؟“ اَبْنیر دَ جواب شی گُفت: ”تُو کی اَسْتی که بَلِه پادشاه چِیغ مِیزنی؟“ ^{۱۵} داؤود دَ اَبْنیر گُفت: ”آیا تُو مَرْد نِیستی؟ دَ اِسرائیل کی اَسْتِه که مقام شی رقم از تُو بَشه؟ پس چرا از بادار خُو پادشاه نِگاهوانی نَمونی؟ چُون یگو کس اَمُد که بادار تُو پادشاه ره نأبُود کنه. ^{۱۶} امی کار ره که تُو کدی خُوب نِییه. دَ زندگی خُداوند قَسَم که شَمو سزاوار مَرگ اَسْتید، چراکه از بادار خُو مَسَح شُدِه خُداوند نِگاهوانی نکدید. آلی تُوخ کَنید، نِیزه پادشاه و کوزه او که دَ نزدیک سر شی بُود کُجا اَسْتِه؟“

^{۱۷} شائول آواز داؤود ره شَنخت و دَزُو گُفت: ”داؤود باچِه مه، ای آواز از تُو یه؟“ داؤود گُفت: ”اَرَمی، آواز از مه یه، بادار مه پادشاه.“ ^{۱۸} و اِدامه دَده گُفت: ”بادار مه از چی خاطر خِدمتگار خُو ره دُمال مونه؟ ما چی کدیم و چی گناه از دِست مه سر زده؟“ ^{۱۹} پس آلی بیل که بادار مه پادشاه توره های خِدمتگار خُو ره بَشنوه: اگه خُداوند تُو ره دَ خِلاف مه باله کده، بیل که او یگ هدیه ره قَبُول کنه و از سر مه دِست باله کُنه؛ لیکن اگه اِنسان ها ای کار ره کده، خُداوند اونا ره نالْت کنه، چُون رقمی که اِمروز مِینگری اونا مَره هِی کده و از میراث خُداوند بے نصیب کده و مَوگیه: بُورُو، خُدایون بیگنه ره عِبادت کُو. ^{۲۰} پس آلی نِیل که خُون مه دَ سرزمینی ریختنْدِه شُنه که دُور از حُضُور خُداوند اَسْتِه؛ آیا لَازِم اَسْتِه که پادشاه اِسرائیل اَمده یگ کِیک ره دُمال کنه، رقم کسی که کُوک ره دَ کوه ها شِکار مونه؟“

۲۱ اوخته شائول گُفت: ”ما گُناه کدیم، اى داوود باچه مه. پس بيه و ما تو ره ديگه آزار-و- اذيت نمونم، چراکه امروز زندگى مه د نظر تو با آرزى معلوم شد. واقعاً ما احمقانه رفتار کدیم و مُرتکبِ اِشْتِباهِ غَدَرِ کُتِه شُدیم.“ ۲۲ داوود د جواب شى گُفت: ”اينه، نيزه پادشاه اينجى آسته! يکى از مردای جوان د اينجى بيه و اى ره بگيره. ۲۳ خداوند هر کس ره د مُطابِقِ عدالت و وفادارى شى اجر ميديه؛ چون امروز خداوند تو ره د دستِ ازمه تسليم کد، ليکن ما دستِ خو ره د بله مَسَحِ شُدِه خداوند باله نکدم. ۲۴ پس امو رقم که امروز زندگى از تو د نظرِ ازمه با آرزى بُود، زندگى ازمه ام د نظرِ خداوند با آرزى بَشِه و مَرِه از تمامِ مُشکِلات-و- سختى خلاص کنه.“ ۲۵ شائول د داوود گُفت: ”خير-و- برکت بنگرى، اى داوود باچه مه. تو کارای بزرگ مونی و حتماً کامياب موشى.“ اوخته داوود د راهِ خو رفت و شائول پس د جای خو آمد.

داوود د مينکلِ فِلَسْطِينِيا

۲۷ ۱ داوود د دلِ خو گُفت: ”يگ روز نه يگ روز از دست شائول نابود موشم. پس امزى کده هيچ چيز بلده مه بهتر نيسته که د سرزمينِ فِلَسْطِينِيا دوتا کنم؛ اوخته شائول از پاليدون مه د سرزمينِ اِسْرَائِيلِ دست ميکشه و ما از دستِ ازو خطا موخورم.“ ۲ پس داوود و شش صد نفرى که قد شى قتي بُود، باله شده د پيشِ اَخِيشِ باچه معوک، پادشاهِ جت رفت. ۳ داوود و نفرای شى د پيشِ اَخِيشِ د جت جای-د-

جای شد؛ هر مرد قد خانوار خو و داوود قد هر دو خاتون
خو آخینوعم یزرعیلی و ابیجایل کرملی بیوه نابال. ^۴ وختی د
شائول گفته شد که داوود د جت دوتا کده، او دیگه د پالیدون
شی بر نشد.

^۵ یگ روز داوود د آخیش گفت: ”اگه نظر لطف تو د بله مه
آسته، بیل که یگ جای د یکی از شارای اطراف دز مه دده
شنه تا د اونجی جای-د-جای شنم؛ چون لازم نییه که
خدمتگار تو د شار پایتخت قد تو زندگی کنه.“ ^۶ پس آخیش د
امزو روز صیقلگ ره دزو دد؛ امزی خاطر صیقلگ تا امروز د
پادشایون یهودا تعلق دره. ^۷ مدتی که داوود د ملک فلسطینیا
زندگی کد، یگ سال و چار ماه بود.

^۸ د امزو غیت داوود و نفرای شی باله رفته د بله جشوریا،
جرزیا و عمالیقیا حمله کد؛ چون امی طایفه ها از زمان قدیم
د امزو سرزمی از شور تا سرزمین مصر زندگی موكد.
^۹ وختی داوود د یگ منطقه امزو سرزمی حمله موكد، او یگ
مرد یا خاتو ره ام زنده نمی ایشت، لیکن گوسپندو، گاوو،
ألاغا، أشترا و کالا ها ره میگرفت و د پیش آخیش پس میمد.
^{۱۰} غیتیکه آخیش پُرسان موكد: ”امروز د کجا حمله کدید؟“
داوود موكفت: ”د جنوب یهودا“ یا ”د جنوب یرحمئیلیا“ یا
”د جنوب قینی ها.“ ^{۱۱} داوود یگ مرد یا خاتو ره ام زنده
نمی ایشت که د جت بییه، چون قد خود خو موكفت: ”د ای
رقم اونا نمیتنه د باره مو خبر بیره و بگیه که، داوود اینی
کار ره کده یا اینی کار ره.“ د تمام روزای که داوود د ملک
فلسطینیا زندگی موكد، امی کار شی بود. ^{۱۲} آخیش د توره

داؤود باور مُوكد و قد خود خُو مُوكُفت: ”أُو خود ره دَ مینکلِ قَوْمِ خُوِ إِسْرَائِيلِ كَامِلًا مَائِه نَفَرَتِ جُور كَدِه؛ پس أُو بَلَدِه همیشه خِدْمَتگَار مِه باقی مُومَنه.“

شائول و خاتونی که حاضرَات مُونه

۲۸ دَ امزُو زَمَانِ فَلَسطِینِیا لِشکْرَایِ خُوِ رِه بَلَدِه جَنگِ جَمِ کد تا قد إِسْرَائِيلِ جَنگِ کَنه. أَخِیشِ دَ داؤودِ کُفت: ”باخبرِ بَشِ کِه تُو و نَفْرَایِ تُو حَتْمًا قَدِ اَزْمِه دَ لِشکْرِ مُورِید.“^۲ داؤودِ دَ أَخِیشِ کُفت: ”خوبه، اوخته تُو مِیدَنی کِه خِدْمَتگَارِ تُو چِیزِ کَارِ مِیْتَنه.“ و أَخِیشِ دَ داؤودِ کُفت: ”امزی خاطرِ تُو رِه بَلَدِه همیشه مُحَافِظِ خُوِ جُورِ مُومَن.“

۳ دَ امزُو زَمَانِ سَموئِیلِ فَوْتِ کُدُ و تَمَامِ إِسْرَائِيلِ بَلَدِه اَزُو مَاتِمِ گَرِفْتِه أُو رِه دَ شَارِ شِیِ دَ رَامِه دَفَنِ کُدُ. و شائولِ تَمَامِ کَسَایِ رِه کِه حَاضِرَاتِ مُوکدِ و پَالگَرَا رِه اَزِ سِرْزَمِینِ إِسْرَائِيلِ بُرِ کُدُ. ^۴ پس فَلَسطِینِیا جَمِ شُدِه اَمَدِ و دَ شُونِیمِ خِیمِه زَد. دَ عَینِ رَقْمِ شائولِ تَمَامِ إِسْرَائِلیَا رِه جَمِ کدِ و اُونَا دَ جَلْبوعِ خِیمِه زَد. ^۵ وختی شائولِ لِشکْرِ فَلَسطِینِیا رِه دید، ترسِ خُورْدِ و دِلِ شِیِ غَدْرِ لِرْزِید. ^۶ اوخته شائولِ اَزِ خُداوندِ هِدَايَتِ طَلَبِ کد، ولِیِ خُداوندِ دَزِ شِیِ جِوابِ نَدَد؛ نَه دَ خَاو، نَه دَ وَسِیلِه اُورِیمِ و نَه دَ وَسِیلِه اَنبِیا. ^۷ پس شائولِ دَ خِدْمَتگَارِایِ خُوِ کُفت: ”یگِ خاتُو رِه کِه حَاضِرَاتِ بَتَنِه بَلَدِه مِه پَیدَا کَنِیدِ تا دَ پِیشِ اَزُو بَورُمِ و اَزِ شِیِ هِدَايَتِ طَلَبِ کَنُم.“ خِدْمَتگَارِایِ شِیِ دَزُو کُفت: ”اونه، یگِ خاتُو کِه حَاضِرَاتِ مِیْتَنِه دَ عَینِ-دُورِ اَسْتِه.“

^۸ اوخته شائول شکل خو ره تغییر دده کالای دیگه پوشید و دُو نفر ره قد خو گِرِفته دَ غَیتِ شاو دَ پیشِ امزو خاتو رفت و گُفت: ”از یگ روح بلده مه مشوره بگير و نام کسی ره که دز تو موگيم روح شی ره بلده مه حاضر کو.“^۹ امو خاتو دز شی گُفت: ”یقیناً تو میدنی که شائول چیز کار کده، یعنی او چطور کسای ره که حاضرَاتِ موکد و پالگرا ره از سرزمینِ اسرائیل بُر کده. پس چرا بلده جان مه دام میلی تا مره دَ قتل برسنی؟“^{۱۰} شائول بلده ازو دَ خداوند قَسَم خورده گُفت: ”دَ زندگی خداوند قَسَم که بخاطرِ امزی کار دز تو هیچ ضررِ نَمیرسه.“^{۱۱} اوخته امو خاتو گُفت: ”کی ره بلده تو حاضر کنم؟“ او گُفت: ”سموئیل ره بلده مه حاضر کو.“^{۱۲} وختی امو خاتو سموئیل ره دید دَ آوازِ بلند چیغ زد و دَ شائول گُفت: ”چرا مره بازی ددی؟ تو شائول آستی!“^{۱۳} پادشاه دزو گُفت: ”ترس نخور؛ چیز خیل ره مینگری؟“ امو خاتو دَ شائول گُفت: ”ما یگ روح ره مینگرم که از زمی بُرو مییه.“^{۱۴} شائول دزو گُفت: ”شکل شی چی رقم آسته؟“ او گُفت: ”یگ مردِ پیر بُرو مییه که چپن دَ جان شی آسته.“ اوخته شائول فامید که سموئیل آسته و او قد روی خو دَ زمی خَم شد و احترام کد.

^{۱۵} سموئیل دَ شائول گُفت: ”چرا مره بُرو اُورده مُزاحم مه شدی؟“ شائول گُفت: ”ما غدر دَ یگ مُشکلِ کته گِرِفْتار آستم، چون فَلَسطینیا دَ جنگ مه آمده و خدا از مه روی گشتنده و دز مه جواب نَمیدیه، نه دَ وسیله انبیا و نه دَ وسیله خواها. پس ما تو ره کوی کدم تا دز مه بگی که چیز کار کنم.“^{۱۶} سموئیل گُفت: ”پس چرا از مه سوال مونی دَ حالیکه

خداوند از تو روی گشتنده و دشمن تو شده؟ ^{۱۷} خداوند امو چیز ره د حق تو کده که از زبونِ ازمه گفتد؛ چون خداوند پادشاهی ره از دستِ از تو گرفته و د همسایه تو داوود دده. ^{۱۸} ازی که تو از ایدِ خداوند نشدی و شدتِ غضبِ ازو ره د خلافِ عمالِ قیا د جای نوردی، امزی خاطر خداوند امروز ای کار د حق از تو کده. ^{۱۹} علاوه ازی خداوند اسرائیل ره قد از تو قتی د دستِ فلسطینیا میدیه؛ تو قد باچه های خو صبح د پیش ازمه مییی و خداوند لشکرِ اسرائیل ره ام د دستِ فلسطینیا تسلیم مونه.

^{۲۰} شائول یگ دم قد تمام جسم خو د روی زمی افتد، چون از تورای سموئیل غدر ترس خوردد؛ امچنان دزو هیچ قوت نمندد، چون او د تمام روز و تمام شاو نان نخوردد. ^{۲۱} امو خاتو د شائول نزدیک شد و دید که او سخت و وحشت زده شده؛ اوخته دز شی گفت: ”اینه، کنیز تو د توره تو گوش دد؛ ما خون خو ره د قفِ آله خو گرفتیم و چیزای ره که دز مه گفتی اطاعت کدم. ^{۲۲} پس آلی، لطفاً توره کنیز خو ره بشنو و بیل که یگ لغمه نان د پیش تو بیلم تا بخوری و قوت پیدا کده د راهِ خو بوری.“

^{۲۳} او انکار کده گفت: ”ما نموخورم.“ مگم وختی خدمتگرای شی و امو خاتو قتی شده کلو شله شد، او د توره ازوا گوش دد و از زمی باله شده د بله یگ چارپایی شست. ^{۲۴} امو خاتو یگ گوسله چاغی د خانه دشت؛ او دستی امو گوسله ره کشت و یگ مقدار آرد ره خمیر کده نان های فطیر پخته کد. ^{۲۵} اوخته اونا ره د پیش شائول و خدمتگرای شی ایشست و

اونا خورد. بعد ازو اونا باله شد و د امزو شاو ربي شد.

فَلَسْطِينَا د بَلَه دَاوُودِ اِعْتِمَادِ نَمُونَه

۲۹^۱ فَلَسْطِينَا پگ لشکرای خو ره د افيق جم کد و

اسرائيليا د نزديک چشمه که د يزرعيل آسته خيمه زد.

۲^۲ وختیکه حکمرانای فَلَسطینا قد دسته های صد نفری و هزار

نفری خو تیر موشد و داوود و نفرای شی قد اخیش د پشت

ازوا مورفت،^۳ قومندانای فَلَسطینا گُفت: ”ای عبرانیا د

اینجی چی مونه؟“ اخیش د قومندانای فَلَسطینا گُفت: ”ای

داوود آسته که یگ زمان خدمتگار شائول پادشاه اسرائیل

بود؛ ای از روزها و سال ها قد ازمه آسته. از روزی که د

پیش ازمه آمده تا امروز دز شی کدم عیب ندیدیم.“

۴^۴ لیکن قومندانای فَلَسطینا د بَلَه ازو قار شد و دزو گُفت:

”ای آدم ره پس ربي کو تا د جای بوره که تو بلده شی تعیین

کدم؛ ای نباید قد ازمو د جنگ بوره، نشنه که د حین جنگ

د خلاف ازمو باله شنه. چون ای آدم د وسیله چیزخیل میتنه

قد بدار خو آستی شنه؛ آیا قد تسلیم کدون سر نفرای ازمو

ای کار نموشه؟^۵ آیا ای امو داوود نییه که خاتونو رقص کده

و بیت خنده د یگدیگه خو موگفت:

’شائول هزاران دشمنون خو ره کشته

و داوود دهها هزار دشمنون خو ره.“

۶^۶ اوخته اخیش داوود ره کوی کد و دزو گُفت: ”د زندگی

خداوند قَسَمَ که تُو یگِ آدَمِ راست-و-صادِقِ اَسْتی و ما خوش اَسْتَمُ که تُو قد ازمه دَ لشکر بوری و بیبی، چُون از روزی که دَ پیش مه اَمَدِے تا اِمروز ما از تُو بَدی نَدیدیم، لیکن دَ سِرِ حُکمرانا خوش نَخوردِے. ^۷ پس آلی تاو خورده بخیر-و-سلامتِ پس بورُو؛ هیچ کاری نکو که دَ کَلِه حُکمرانایِ فَلَسطینیا بَد بُخوره. ^۸ داوود دَ اَخیش گُفت: ”ما چی کدیم؟ از روزی که ما دَ پیش تُو اَمدیم تا آلی ره دَ خِدمتگار خُو چی دیدِے که ما دَ جنگ نِیم و قد دُشمنایِ بادار خُو پادشاه جنگ نکنم؟“ ^۹ اَخیش دَ جوابِ داوود گُفت: ”ما مِیدنم که تُو دَ نظرِ ازمه رِقَمِ مَلایکه خُدا بے عیب اَسْتی، لیکن قومندانایِ فَلَسطینیا گُفت که، ’اُو قد ازمو دَ جنگ نیه.‘ ^{۱۰} پس آلی صَباح گاه باله شُدِه قد خِدمتگرایِ بادار خُو شائول که قد تُو اَمده پس بورُو. اَرِے صَباح گاه باله شو و امی که روشنی شُد، حَرکت کَنید.“ ^{۱۱} پس داوود قد نفرایِ خُو صَباح گاه باله شُد تا پس دَ سرزمینِ فَلَسطینیا بوره و فَلَسطینیا دَ یزرعیل بُر شُد.

داوود دَ بَلِه عمالیقیا پیروز موشه

۳۰ ^۱ وختی داوود و نفرایِ شی دَ روزِ سِوَمِ دَ صِقلگ رسید، دید که عمالیقیا دَ بَلِه منطقه های جنُوب و دَ بَلِه صِقلگ حَمله کده و صِقلگ ره زده دَ آتِش سوختنده ^۲ و خاتونو ره قد تمامِ کسایِ که دَ مَنه شی بُود ریزه و کتِه ره اسیر کده بُرده. اونا هیچ کُدَمِ ازوا ره نَکُشتد، بلکه اونا ره گِرِفته دَ راهِ خُو رفتد.

۳ وختی داؤود و نفرای شی دَ شارِ اَمَد، دید که شار دَ آتش سوخته و خاتونو، باچه ها و دُخترُونِ ازوا اسیر شُدِه.
 ۴ اوخته داؤود و مردای که قد شی بُود آواز خُو ره بلند کده چخرا کد، دَ اندازه که دَزوا دِیگه قُوت نَمند که چخرا کنه.
 ۵ دُو خاتونِ داؤود، اَخینوعَمِ یزرَعیلی و اَبیجایل بیوه نابالِ کَرَملی ام اسیر شُدُد. ۶ داؤود سخت زیرِ فشار بُود، چُونِ مردُم دَ بارِه سنگسار کدون شی توره مُوگُفت، چراکه اوقاتِ تمامِ مردُم بخاطرِ باچه ها و دُخترُونِ ازوا غَدر تلخ بُود. لیکن داؤود خود ره دَ کومکِ خُداوند، خُداى خُو قوی کد.

۷ اوخته داؤود دَ اَبیاتار پیشوا باچه اَخیمَلک گُفت: ”ایفود ره دَ پیشِ ازمه بیر.“ و اَبیاتار ایفود ره دَ پیشِ داؤود اُورد؛ ۸ و داؤود از خُداوند هِدایت طلب کده گُفت: ”اگه اُمو گروه ره دُمبال کنم، آیا اونا ره گیر مُونم؟“ خُداوند دَزو گُفت: ”دُمبال کُو؛ چُونِ حتماً اونا ره گیر مُونی و اسیرا ره نجات میدی.“
 ۹ پس داؤود و شَش صد نفری که قد شی قتی بُود حرکت کد و دَ درّه بِسور اَمَد؛ اوخته کسای که از پای مَندُد دَ اُمونجی شِشت. ۱۰ پس داؤود و چارصد نفر دَ دُمبال کدو اِدامه دَد و دُوصد نفر دَ اُونجی شِشت، چُونِ اونا دَ اندازه مَنده شُدُد که از درّه بِسور تیر شُدِه نَتَنِست.

۱۱ اونا یگِ مصری ره دَ بیابو پَیدا کد و اُو ره دَ پیشِ داؤود اُورد؛ اوخته دَزو نان دَد که بُخوره و آو دَد که وُچی کنه.
 ۱۲ اونا امچنان یگِ ثوئه کیکِ انجیر و دُو دانه کیکِ کِشمِشی دَزو دَد. وختیکه اُو خورد دَم شی پس اَمَد، چُونِ اُو مُدتِ سِه روز و سِه شاو نه نان خوردد و نه آو وُچی کدُد.

۱۳ داؤود دَزُو كُفْت: ”دَ كِي تَعْلُق دَرِي و از كُجا اَسْتِي؟“ اُو كُفْت: ”ما يگ جوانِ مِصرِي و غُلامِ يگ اَدَمِ عَمالِيقِي اَسْتَم. ما سِه روز پيش ناچور شُدَم و امزِي خاطر بادار مه، مَرِه ايله كد. ۱۴ مو دَ بِلِه كَرِيْتِيَا دَ جَنُوب، دَ بِلِه بَعْضِي مَنْطِقِه هَاي يهُودَا و دَ بِلِه مَنْطِقِه كَالِيْب دَ جَنُوب حَمَلِه كَدِي و صِقْلَگ رِه دَ آتِش سوختَندي.“ ۱۵ داؤود دَزُو كُفْت: ”آيا مَرِه دَ پيشِ امزُو گروه رَسَنده مِيْتَنِي؟“ اُو كُفْت: ”بَلَدِه مه دَ خُدا قَسَم بُخور كه مَرِه نَمُوكُشي و دَ دِسْتِ بادار مه تَسْلِيْم نَمُونِي، اوخته ما تُو رِه دَ پيشِ امزُو گروه مِيرَسَنَم.“

۱۶ وختِيكه اُو داؤود رِه دَ پيشِ ازوا رَسَنده، داؤود دِيْد كه اونا دَ رُوي زَمِي دَ هَر سُو تَيْتِ اَسْتِه و مُوخوره و وُچِي مُونِه و جشن برپا كده، چراكه اونا از سرزَمِينِ فَلَسطِينِيَا و از مُلْكِ يهُودَا غَدْر كَلُو وُلْجِه اُورُدُد. ۱۷ داؤود اونا رِه بعد از آفتو شِشْتو تا شامِ روزِ دِيْگِه شِي زَد، دَ اندازِه كه يگِ ازوا ام خطا نَخورد بَغِيْر از چارصد مردِ جوانِ كه دَ بِلِه اُسْتُرَا سوار شُدِه دُوتا كد. ۱۸ داؤود تمامِ چِيْزايِ رِه كه عَمالِيقِيَا بُرده بُود، پس گِرِفْت و دُو خاتُونِ خُو رِه ام نِجَاتِ دَد. ۱۹ هِيچ چِيْزِ ازوا كَم نَشُد، نَه كُتِه و نَه رِيْزِه، نَه باچِه ها و دُخْترو و نَه ام وُلْجِه و هَر چِيْزِي كه اونا قَد خُو بُرُدُد، بَلَكِه داؤود پگِ شِي رِه پس اُورُد. ۲۰ داؤود پگِ گَلِه و رَمِه رِه گِرِفْت و مَرْدَمِ اونا رِه پيشلونِ چارپايايِ دِيْگِه هِي كده مُوگُفْت: ”اي وُلْجِه از داؤود اَسْتِه.“

۲۱ اوخته داؤود دَ پيشِ امزُو دُوصد نفر اَمَدِ كه از شِدَّتِ مَنَدَكِي نَتَنِسْتُد از پُشتِ شِي بوره و داؤود اونا رِه دَ دَرِه بَسور

ایله کدد. اونا د دَمِ راهِ داوود و د دَمِ راهِ نفرای که قد شی قتی بود آمد و داوود غیټیکه د نزدیک ازوا رسید قد ازوا احوال پُرسی کد. ^{۲۲} لیکن پگ آدمای شریر و بدکار از مینکلِ نفرای که قد داوود رفتد گُفت: ”ازی که اونا قد ازمو نرفت، مو از وُلجه که پس اُردی هیچ چیز دزوا نَمیدی؛ فقط هر مرد مِیتنه که خاتو و اولادای خو ره بگیری و بوره.“ ^{۲۳} مگم داوود گُفت: ”ای برارون مه، د باره امزی چیزا که خُداوند دز مو دده ای رقم فکر نکنید؛ بدیند که خُداوند از مو حفاظت کد و امو گروه ره که د بله مو حمله کدد د دست مو تسلیم کد. ^{۲۴} کی دزی باره توره شمو ره گوش مونه؛ چون حق کسی که د جنگ موره و حق کسی که د پیش اسباب ها مِیشینه برابر آسته؛ تقسیم ازوا باید یگ رقم بشه.“ ^{۲۵} امزو روز بعد داوود ای ره د اسرائیل یگ قانون و حکم قرار دد که تا امروز ادامه دره.

^{۲۶} وختیکه داوود د صِقلگ رسید، او یگ حصه وُلجه ره بلده ریش سفیدای یهودا، که دوستای شی بود ری کده گُفت: ”اینه، ای یگ تحفه از وُلجه دشمنای خُداوند بلده از شمو آسته.“ ^{۲۷} امی تحفه بلده مردم بیت-ئیل بود، بلده مردم راموت جنوبی، بلده مردم یتیر، ^{۲۸} بلده مردم عروعر، بلده مردم سفموت، بلده مردم اِشموع، ^{۲۹} بلده مردم راخال، بلده مردم شارای یرحمئیلیا، بلده مردم شارای قینیا، ^{۳۰} بلده مردم حرما، بلده مردم بور-عاشان، بلده مردم عتاک، ^{۳۱} بلده مردم جبرون و بلده تمام جایای که داوود و نفرای شی دزوا رفت-و-آمد موکد.

مَرگِ شائول و باچه های شی

۳۱ دَ امزُو غَیتِ فَلَسطِینِیا قَدِ إِسرائِیلِ جَنگِ کَدِ و مَرَدایِ إِسرائِیلِ اَزِ پِیشِ فَلَسطِینِیا دُوتا کَدِ و غَدْرِ اَزِوا دَ کَوِهِ جَلِبوعِ کُشته شُدِه اُفتَد. ۲ فَلَسطِینِیا شائول و باچه های شی رِه دُمبال کَدِ و اُونَا یوناتان، اَبیناداب و مَلکِشوعِ باچه های شائول رِه کُشت. ۳ جَنگِ دَ بَلِه شائول شِدَّتِ گِرِفت و تِیراندازا اُو رِه گِرَدگِیرِه کَدِ و اُو دَ وِسیلِه تِیراندازا سَخْتِ زَخْمِی شُد. ۴ اوخته شائول دَ سِلاحِ بَردارِ خُو گُفت: ”شَمشیرِ خُو رِه بَکَش و دَ کَوِرِه مِه چِقِی کُو تا امی ناختنه ها اَمَدِه مَرِه زَخْمِ نَزَنِه و مَرِه رِیشخند نَکنِه.“ مَگَم سِلاح-بَردارِ شی اُو کارِ رِه نَکَد، چُون کَلو ترس خورده بُود. پس شائول شَمشیرِ خُو رِه گِرِفته خود رِه دَ بَلِه شی اَندخت. ۵ وختی سِلاح-بَردارِ شی دِید که شائول مُرده، اُو ام خود رِه دَ بَلِه شَمشیرِ خُو اَندخت و قَدِ اَزو قَتی مُرد. ۶ دَ امزی رِقْمِ شائول و سِه باچه شی قَدِ سِلاحِ بَردارِ شی و پَگِ نَفْرایِ اَزو یَگجایِ دَ امزُو رِوزِ مُرد. ۷ وختی إِسرائِیلی های که دَ دِیگِه طَرَفِ دَرّه و دَ اُو طَرَفِ دِریایِ اُرْدُن بُود دِید که مَرَدایِ إِسرائِیلِ دُوتا کَدِه و شائول و باچه های شی کُشته شُدِه، اُونَا شارایِ خُو رِه ایلِه کَدِه دُوتا کَدِ و فَلَسطِینِیا اَمَدِه دَزوا جَای-دَ جَای شُد.

۸ صَبایِ امزُو رِوزِ وختی فَلَسطِینِیا بَلَدِه لُجِ کَدونِ کُشته شُدِهها اَمَد، اُونَا جَسَدِ شائول و سِه باچه شی رِه که دَ کَوِهِ جَلِبوعِ اُفتَدِه بُود پَیدا کَد. ۹ اوخته اُونَا سِرِ شائول رِه بُرِید و سِلاحِ شی رِه اَزِ جَانِ شی بُرِ کَدِه دَ سِرزَمینِ فَلَسطِینِیا دَ هَرِ طَرَفِ رِیی کَد تا دَ بُتخانِه های خُو و دَ قَوْمِ خُو خوشخبری

بديه. ^{۱۰} اونا سَلَا حِ شى ره دَ بُتْخَانِه عَشْتاروت ايشْت و جَسَدِ شى ره دَ ديوالِ شَارِ بَيْتِ - شان اوزو كد.

^{۱۱} ليكن وختى باشنده هاى يابيشِ جِلْعَادِ دَ باره چيزى كه فَلَسطِينيا دَ حَقِ شائول كُدُ شَنِيد، ^{۱۲} پگِ مَرْدَايِ جِرْگَتُوِي ازوا باله شُدِه تمامِ شاو سَفَرِ كد و جَسَدِ شائول و جَسَدِ هاى باچه گون شى ره از ديوالِ بَيْتِ - شان گِرْفْتِه پس دَ يابيشِ اَمَدِ و اونا ره دَ اُونجى سوختَنَد. ^{۱۳} بعد ازو استُغُونَايِ ازوا ره گِرْفْتِه دَ تى بِرِخْتِ گَزِ دَ يابيشِ دَفْنِ كد و بَلْدِه هفت روز روزه گِرْفْتِ.